

DOUGLAS ADAMS

Az Élet, A Világmindenség, Meg Minden

1. fejezet

A szokásos hátborzongató kora reggeli ordítás Arthur Dent hangja volt, aki felébredvén hirtelen tudatára ébredt, hol is van.

Nem csupán azért, mert a barlang hideg volt, s nem is csupán azért, mert nyirkos és bűdös. A baj inkább az volt, hogy ez a barlang Islington közepén helyezkedett el, és a legelső busz is csak kétmillió év múlva indult.

Amint azt Arthur Dent is tanúsíthatta, az időben a legrosszabb - úgymond - eltévedni, márpedig ő időben és térben is jócskán eltévedt. Ha csak térben téved el az ember, legalább van mit csinálnia.

Megfeneklett a történelem előtti Földön egy olyan bonyolult eseménysorozatnak köszönhetően, melynek során felváltva lehordták és sértegették a Galaxis legfurcsább tájain (még furcsább tájak voltak, mint amilyenekről most álmodott), és bár az élet most nagyon-nagyon-nagyon nyugodt lett körülötte, mégis izgatottnak érezte magát.

Már öt éve nem hordta le senki.

Mióta nem találkozott szinte senkivel, mióta Ford Prefecttel öt évvel ezelőtt elváltak útjaik, még meg sem sértették.

Kivéve egy alkalommal.

Egy tavaszi estén történt, úgy két évvel ezelőtt.

Hazafelé igyekezett a barlangjába, egy kicsivel szürkület után, amikor fényeket vett észre, amint hátborzongatóan villódznak a felhők mögött. Megfordult és csak bámult, s szívét lassan remény öntötte el. Meg van mentve. Megmenekült. A hajótörött hiú ábrándja - egy hajó!

És amint nézte, amint csodálkozva és izgatottan bámulta, egy hosszú, ezüstszínű hajó ereszkedett le átszelve a meleg esti levegőt, csendben, zaj nélkül; hosszú lábait puha, gépi balettmozdulattal eresztette ki.

Finoman ereszkedett a földre, és az a kis nesz, amit keltett, úgy halt el, mintha az est nyugalma csendesítette volna le.

Kinyúlt egy rámpa

Fény özönlött ki.

Egy magas figura körvonalai jelentek meg a fedélzeti nyílásban. Az alak lesétált a pallón, és megállt Arthur előtt.

- Bunkó vagy, Dent - mondta egyszerűen.

Földönkívüli volt, valóságos földönkívüli. Magassága sajátosan földönkívüli volt, feje sajátosan lapított, sajátos mandulavágású földönkívüli-szemei voltak, feltűnően díszes, szövettel bevont aranyköntöst viselt, sajátosan földönkívüli-szabású gallérral és halvány szürkészöld bőre olyan csillogóan fényes volt, amilyenre a legtöbb szürkészöld arc csak rengeteg gyakorlással és méregdrága szappan segítségével tud szert tenni.

Arthur visszarettent.

A lény nyugodtan meresztette rá a szemét.

Arthur kezdeti reménykedését és izgalmát azonnal felváltotta a döbbenet, s ezernyi gondolat harcolt egyszerre hangszalagjainak használatáért.

- K...? - mondta

- Kű.. kő.. ki... - tette hozzá.

- Ki... kicso... kicsoda? - sikerült végre kinyögnie, s rögtön vissza is süllyedt az őrlítő csendbe. Most érezte igazán, hogy nem beszélt senkivel és semmivel, már maga sem tudta mióta.

Az idegen lény kicsit összevonta szemöldökét, és utána nézett valamiféle csipesz író táblán; vagy legalábbis annak tűnt, amit vékony és nyurga földönkívüli kezében tartott.

- Arthur Dent? - kérdezte.

Arthur ügyetlenül bólintott.

- Arthur *Philip* Dent? - folytatta az idegen csaholó hangján.

- Öö... öö... igen... öö... öö - erősítette meg Arthur.

- Bunkó vagy - ismételte meg az idegen -, egy nagy seggfej.

- Ööö...

A lény biccentett magának, sajátos földönkívüli pipát tett a táblára és függén visszafordult a hajójához.

- Öö... - mondta Arthur kétségbeesve - ööö...

- Ne fárasz már! - csattant fel az idegen. Felvonult a rámpán, átbújt a fedélzeti nyíláson és eltűnt a hajójában. Az ajtó bezáródott, a hajó pedig lüktető morajlásba kezdett.

- Hé, hé! - kiáltott Arthur, és ügyetlenül futni kezdett a hajó felé. - Várjon egy percet! - kiabálta. – Mi ez az egész? Mi? Várjon egy percet!

A hajó felemelkedett, mintha egész súlyát lepelként a földre akarná borítani, és rövid ideig lebegett. Aztán furcsán felszökkent az esti égboltra. Áthaladt a felhők között, miközben egy pár másodpercig megvilágította őket, majd eltűnt, egyedül hagyva Arthurt, aki ügyetlen kis táncocskát járt a roppant nagy térségben.

- Mi ez? - rikoltozta. - Mi? Mi van? He?! Jöjjön vissza és mondja meg!

Ugrándozott és szökdécselt, amíg a lábai remegni nem kezdtek, és kiabált, míg a tüdeje nem nyikorgott. Nem kapott választ senkitől. Nem volt senki, aki hallotta volna, vagy szólt volna hozzá.

Az űrhajó már a felsőbb légrétegek felé dübörgött, útban az ijesztő űrbe, amely elszakítja egymástól azt a kevés dolgot is, ami az Univerzumban található.

Tulajdonosa, a drága színezetű úrlény visszadőlt az ülésbe. Wowbaggernek, a Végtelenül Meghosszabbítottak hívták, és saját céljai voltak. Nem valami nagy célok, amint azt ő maga is kész volt elsőként elismerni, de legalább célok voltak, és legalább ösztönözték őt.

Wowbagger, a Végtelenül Meghosszabbított egyike volt - vagyishát jelenleg is egyike - az Univerzum igen kis számú halhatatlan lényének.

Akik halhatatlannak születnek, ösztönösen tudják, hogyan birkózzanak meg vele, de Wowbagger nem tartozott közéjük. Valójában már kezdte is gyűlölni őket, ezt a csapat derűs fattyút. Egy meghibásodott részecskegyorsító, egy folyékony ebéd és egy pár gumiszalag okozta sajnálatos baleset varrta véletlenül a nyakába a halhatatlanságot. A baleset apróbb részletei nem fontosak, mert pontos körülményeit még senki nem tudta újból előidézni, és azok közül, akik megpróbálták, nagyon ostoba, vagy halott külsővel végezték. Vagy mindkettővel.

Wowbagger zord és kimerült arccal lehunyta a szemét, betett egy könnyű kis jazzt a hajó sztereó

magnetofonjába, és azon tűnődött, hogy még ki is bírná, valóban el tudná viselni az egészet, ha a vasárnap délutánok nem volnának.

Kezdetben még jó mókának ígérkezett, jó kilátásai voltak, veszélyesen élhetett, kockázatokat vállalhatott, hosszú távon jövedelmező befektetésekbe kezdhett, meg különben is túlélhetett minden nyavalygást

Végül is a vasárnap délutánokkal nem tudott megbékélni és azzal a szörnyű unalommal, ami három előtt öt perccel kezdődik, amikor az ember tisztában van vele, hogy az aznapi szükséges fürdést már letudta, hogy hiába próbálja bármelyik újságcikk-bekezdést bámulni, úgysem olvassa el soha, és úgysem használja fel azt a forradalmian új metszőtechnikát, amit bemutat, és ahogy az órát nézi, a mutatók könyörtelenül haladnak a négy óra felé, amikor is kezdetét veszi a lélek hosszú, sötét uzsonnaideje.

Így hát a dolgok egyre unalmasabbá váltak számára. A vidám arckifejezés, amit mások temetésén öltött, egyre halványabb lett. Mindinkább megvetette a Világegyetemet általában, és benne egyenként mindenkit.

Ez volt az a pillanat, amikor megfogalmazta célját: a gondolatot, ami ösztönözte őt, és ami ösztönözni fogja örökké, legalábbis így látta akkor. Ez volt a célja.

Sértegetni a Világegyetemet.

Igen, mindenkit megsérteni benne. Egyénileg, személyesen, egyenként, és (amibe minden erejét bele kívánta fektetni) ábécésorrendben.

Amikor néhányan ellenezték, mert néha ilyen is volt, mondván, hogy ez a terv nemcsak értelmetlen, de teljességgel lehetetlen is a folytonos születések és elhalálozások miatt, csak egy acélos pillantást vetett rájuk, és azt mondta - Álmodozni szabad, nem?

Így hát felkerekedett. Felszerelt egy strapabíró űrhajót egy olyan számítógéppel, amely minden adatot képes volt feldolgozni, beleértve azt is, hogy figyelemmel kísérje az ismert Univerzum teljes népességét és végigvigye őt a rettentően bonyolult útvonalakon.

Hajója elhúzott a Naprendszer belső bolygói között, keringeni kezdett a Nap körül, és kilendült a csillagközi térbe.

- Komputer - szólalt meg a Végtelenül Meghosszabbított.

- Tessék - csaholt a komputer.

- Hová megyünk most?

- Rögtön kiszámolom.

Wowbagger egy pillanatig az éjszaka csodálatos ékszerpompáját bámulta, a több milliónyi aprócska gyémántvilágot, amelyek fénnel hintették be a határtalan sötétséget. Mindegyik, minden egyes világ rajta volt az útvonalán. Legtöbbjük millió fényévnyi messzeségben.

Egy pillanatig elképzelte, hogy összeköti az útvonalát jelentő pontokat az égen, mint egy számozott pontokból álló összekötős, gyermekjátékot. Remélte, hogy az Univerzum egy kedvező kilátást nyújtó pontjáról nézve egy igen-igen durva szót adna ki.

A komputer dallamtalanul sípolt egyet, hogy jelezze: befejezte a számításokat.

- Folfanga - mondta, majd sípolt egyet.

- A Folfanga-rendszer negyedik bolygója - folytatta. Majd újból sípolt egyet.

- Utazási idő felbecsülhetőleg három hét – folytatta tovább. Aztán megint sípolt.

- Ott találkozunk kell egy jelentéktelen naplopóval - sípolta - az A-Rth-Urp-Hil-Ipdenu nemzetségből.

- Úgy vélem - tette hozzá rövid szünet után, melynek során sípolt -, már értem, miért döntöttél úgy, hogy csökevényes agyú baleknek nevezd majd.

Wowbagger felröfönt. Egy-két pillanatig, a teremtés fenségét nézte az ablakból.

- Azt hiszem, szundítok egyet - mondta, majd hozzátette:

- Milyen csatornák foghatók azon a területen, ahol a következő néhány órán áthaladunk?

A komputer sípolt.

- Kozmovid, Ész-lelő és a Házi Agypáholy - mondta és sípolt egyet.

- Van valami olyan film, amit még nem láttam harmincezerszer?

- Nincs.

- Ó!

- Itt a *Rettegés az úrben*. Ezt még csak harmincháromezer-ötszázhetvenhétyszer láttad.

- Ébressz fel a második tekercsnél.

A komputer sípolt egyet.

- Szép álmokat! - mondta

A hajó tovább szelte az éjszakát.

A Földön ezalatt ömleni kezdett az eső. Arthur Dent a barlangjában ült, és egész életének egyik legrohadtabb estéjét töltötte. Azon gondolkodott, miket mondhatott volna az idegennek, és közben legyeket csapkodott, nekik szintén rohadt estéjük volt.

Másnap készített egy nyúlőr erszényt, mert úgy gondolta, jó lesz majd mindenfélét tartani benne.

2. fejezet

Ezen a reggelen, két évvel később, a levegő finom és illatos volt, amikor Arthur előbújt a barlangjából, amit otthonának nevezett addig is, amíg egy jobb nevet, vagy egy jobb barlangot nem talál.

Bár a torka még mindig fájt a hátborzongató kora reggeli ordítástól, hirtelen mégis szörnyen jó lett a hangulata. Ütött-kopott köntösét szorosan maga köré bugyolálta és rámosolygott a ragyogó reggelre.

Tiszta és jó illatú volt a levegő, a barlang körül szellő borzolta lágyan a magas fűvet, a madarak egymással csiripeltek, a pillangók kecsesen röpködtek ide-oda, és úgy tűnt, az egész természet összeesküdött, hogy olyan kellemes lesz amilyen csak lehet.

Mindezek ellenére nem a pásztori idill vidította fel annyira Arthurt. Éppen akkor támadt egy kitűnő ötlete arra nézve, hogyan tehetné könnyebbé a szörnyű egyedüllétet, a rémálmokat, az összes sikertelen kertészeti próbálkozást, és itt, az őskori Földön zajló életének abszolút kilátástalanságát és értelmetlenségét - úgy, hogy megőrül.

Újból elmosolyodott, és beleharapott a vacsoráról maradt nyúlcombjába. Boldogan rágta néhány pillanatig, aztán elhatározta, hogy hivatalosan is bejelenti döntését.

Kiegyenesedett és farkasszemét nézett a mezőkkel és hegyekkel. Hogy nagyobb nyomatékot adjon szavainak, a nyúlcsontot is a hajába tűzte. Aztán széttárta a karjait.

- Meg fogok őrülni! - jelentette be.

- Jó ötlet - mondta Ford Prefect, és lemászott a szikláról, amelyen eddig ült.

Arthur agya bukfencet vetett. Az állai fekvőtámaszozni kezdtek.

- Én is megőrültem egyszer egy ideig – mondta Ford -, hasznomra is vált.

Arthur szemei cigánykereket hánytak.

- Tudod - mondta Ford -, én...

- Hol voltál? - vágott közbe Arthur, miután agya feladta a próbálkozást, hogy a rejtélyt megoldja.

- Hát - mondta Ford - itt is, ott is. - Vigyorgott; pontosan tudta, milyen idegesítően. - Csak egy kicsit leakasztottam az agyamat a szögről. Úgy gondoltam, ha majd a világnak égető szüksége lesz rám, akkor visszahív. Vissza is hívott.

Elővette a már toldott-foldott, ócska szütyőjéből a Szub-Éta-Detekt-O-Métert.

- Legalábbis - mondta -, azt hiszem, hogy visszahívott. Újabban néha megréál egy kicsit. - Rázta meg. - Ha csak vakláрма volt, én fogok megőrülni – mondta.

Arthur megrázta a fejét és leült. Aztán felnézett.

- Biztosra vettem, hogy meghaltál - mondta egyszerűen.

- Hát egy ideig úgy is volt - mondta Ford -, aztán elhatároztam, hogy néhány hétig citrom leszek. Azzal szórakoztam egész idő alatt, hogy gin-tonikba ugráltam.

Arthur megköszönte a torkát, majd ismét megköszönte.

- Hol - kérdezte -, hol találtál...?

- Hogy hol találtam gin-tonikot? - kérdezte élénken Ford. - Találtam egy kis tavat, azt hitte magáról, hogy gin-tonik, és beleugráltam. Vagy legalábbis azt hiszem, hogy azt hitte, hogy gin-tonik. De az is

lehet – tette hozzá olyan arckifejezéssel, amittől az épelméjűek is nekirontanának egy fának -, hogy csak képzeltem az egészet.

Várta, hogyan reagál Arthur, de annak több esze volt.

- Folytasd - mondta ugyanolyan hangsúllyal.

- Tudod, a lényeg az - mondta Ford -, hogy lényegében semmi értelme beleőrülni abba, hogy megóvd magad az örülettől. Akár meg is hátrálhatnál és későbbre tartogathatnád az épelméjűséged.

- Ezek szerint te most újra normális vagy, ugye? - kérdezte Arthur. - Csupán érdeklődésképp kérdelem

- Afrikában jártam - mondta Ford.

- Igen?

- Igen.

- Milyen volt?

- Szóval ez a barlangod, ugye? - kérdezte Ford.

- Öő, igen - mondta Arthur. Furcsán érezte magát. Csaknem négy évi teljes elszigeteltség után olyan boldog és megkönnyebbült volt, hogy újra látja Fordot, hogy sírni tudott volna. Másrészt viszont Ford már az elején bosszantani kezdte.

- Nagyon csinos - mondta Ford, Arthur barlangjára érve. - Bizonyára gyűlölöd.

Arthur válasza sem méltatta

- Afrika nagyon érdekes volt - mondta Ford -, nagyon különösen viselkedtem ott.

Fürkészőn meredt a távolba

- Elkezdtem állatokkal kegyetlenkedni – mondta fesztelenül. - Na persze - tette hozzá -, csak hobbiból.

- Na persze - mondta óvatosan Arthur.

- Persze - erősítette meg Ford - nem terhellek a részletekkel, mert...

- Mert?

- Mert csak terhelnének. De az talán érdekel, hogy egyes-egyedül én vagyok a felelős a későbbi századok során zsiráf néven megismert állat formatervezéséért. És repülni tanulni is megpróbáltam. Elhiszed?

- Ki vele - mondta Arthur.

- Majd később elmesélem. Most csak annyit, hogy az *Útikalauz* szerint...

- A mi szerint?

- Az *Útikalauz* szerint. A *GALAXIS Útikalauz* toposoknak, nem emlékszel?

- De. Emlékszem, hogy behajítottam a folyóba

- Igen - mondta Ford. - De én kihalásztam

- Nem is mondtad nekem

- Nem akartam, hogy visszadobd.

- Elég jó megoldás - ismerte el Arthur. - És mit mond?

- Micsoda?

- Az *Útikalauz* szerint...

- Az *Útikalauz* szerint megvan a repülés művészete - mondta Ford -, vagy inkább a fortély. Abban rejlik a trükk, hogy az ember megtanulja a földre vetni magát és elhibázni azt. - Halványan elmosolyodott. Rámutatott a nadrágja térdére, majd a karját nyújtotta, hogy megmutassa a könyökét. Mindenütt sebek és horzsolások tarkították.

- Eddig nem igazán ment – mondta. Kinyújtotta a kezét.

- Örülök, hogy újra látlak, Arthur - tette hozzá.

Arthurt hirtelen úgy elöntötték az érzelmek és a zavar, hogy megrázta a fejét.

- Éve óta nem találkoztam senkivel - mondta -, egy lélekkel sem. Arra is alig emlékszem, hogyan kell beszélni. Már kezdem elfelejteni a szavakat. Pedig még gyakorlok is, tudod? Gyakorlom, hogy beszélek a... a... mik is azok a dolgok, amikhez ha beszélsz, mindenki bolondnak tart? Mint III. György.

- Királyok? - próbálkozott Ford.

- Nem, nem! - mondta Arthur. - Azok, amikhez beszélt. Az ég szerelmére is, körülöttünk vannak! Én magam is több százat ültettem el. Mind elpusztultak. Fák, na! Fákkal gyakorlom a beszélgetést. Mi ennek az oka?

Ford még mindig tartotta a kezét. Arthur értelmetlenül nézett rá

- Csapj bele! - súgta Ford.

Arthur belecsapott, először idegesen, mintha attól félne, hogy hallá változik. Aztán erőteljesen megragadta mindkét kezével, túlárado megkönnyebbülésében. És csak rázta, rázta.

Egy idő után Ford úgy érezte, most már el kell engedniük egymást, Felmásztak egy közeli szikla tetejére, és felmérték a terepet maguk körül.

- Mi történt a golgafrinchamiekkal? - kérdezte Ford.

Arthur vállat vont.

- Nagy részük nem élte túl a telet három évvel ezelőtt - mondta -, és az a néhány, aki tavasszal életben maradt, azt, mondta, szüksége van egy kis kikapcsolódásra, és tutajra szállt. A történelemkönyvben az áll, hogy valószínűleg túléltek a...

- Huh - mondta Ford -, jól van, jól van. – Csípőre tette a kezét, és újból szemügyre vette a kietlen tájat. Hirtelen feltöltődött energiával és céltudattal.

- Mennünk kell - mondta izgatottan, és háta lúdbőrözött az energiától.

- Hová? Hogyan? - kérdezte Arthur.

- Nem tudom - mondta Ford -, de érzem, hogy eljött az idő. Nagy dolgok vannak készülóban. A legjobb úton haladunk.

Lejebb vette a hangját.

- Zavart észleltem a lefolyásban.

Szívósan meredt a távolba, és úgy tűnt, mintha egyenesen azt szeretne volna, ha a szél abban a pillanatban jelentősegteljesen hátrafújja a haját. A szél azonban éppen azzal volt elfoglalva, hogy néhány levéllel játszadozzon a környéken.

Arthur arra kérte, ismétlje el, amit az imént mondott, mert nem egészen értette. Ford elismételte.

- A lefolyásban? - kérdezte Arthur.

- A téridő lefolyásában - mondta Ford, és mivel a szél abban a pillanatban arra fújt egy kicsit, kivillantotta a fogat.

Arthur bólintott, aztán megköszörülte a torkát.

- Tulajdonképpen most - mondta óvatosan – valami vagon mosógépről beszélünk, vagy miről van szó tulajdonképpen?

- Lyuk van a téridő-kontinuumban - mondta Ford.

- Á - bólintott Arthur - tényleg? Tényleg ott van? - Köntöse zsebébe mélyesztette kezeit, és hólinformáltan nézett a messzeségbe.

- Micsoda? - kérdezte Ford.

- Izé, ki is ez a - kérdezte Arthur - ez a Luk; úgy értem, ki ő?

Ford mérgesen nézett rá.

- Figyelnél rám?! - csattant föl.

- Eddig is figyeltem - mondta Arthur -, de nem hiszem, hogy sokat segített.

Ford megragadta a köntöse hajtókájánál, és olyan lassan érthetően és türelmesen formálta a szavakat, mintha a telefonhivatal számlaosztályával beszélne:

- Úgy tűnik - mondta -, hogy van egy kis instabilitás-örvény - mondta - valahol a téridő...

Arthur bambán meredt a köntös hajtókáira, ahol Ford megmarkolta Ford rendíthetetlenül tovább darálta a szavakat, még mielőtt Arthur ostoba arckifejezését egy még ostobább megjegyzés követhette volna.

- ... valahol a téridő szerkezetében - fejezte be.

- Á., szóval így állunk - mondta Arthur.

- Pontosan - erősítette meg Ford.

Ott álltak egyedül az őskori Föld egyik szikláján, és eltökélten meredtek egymás arcába.

- És akkor mi van?

- Egy kis instabilitás-örvény keletkezett.

- Valóban? - kérdezte Arthur, szemében a bizonytalanságnak még csak szikrája sem villant.

- Valóban - felelte Ford ugyanolyan merev szemmel.

- Jó - mondta Arthur.

Egy darabig csend lett.

- Ezt a beszélgetést az nehezíti meg – mondta Arthur, miután az arcán lassan, mint egy rafinált kiszögellésen átjutó hegymászó, tündöklő kifejezés jelent meg -, hogy teljesen más, mint amikben az utóbbi években részem volt. Amelyeket ráadásul, mint már mondtam, leginkább fákkal folytattam. Azok nem ilyenek voltak. Talán eltekintve azoktól, amiket a szilfákkal folytattam: azok néha egy kicsit mélyebbre süllyedtek.

- Arthur - mondta Ford.

- Igen? Tessék?

- Csak hidd el mindazt, amit mondok és minden nagyon-nagyon egyszerű lesz.

- Hááát, nem ígérem, hogy el tudom majd hinni.

Leültek és összeszedték a gondolataikat.

Ford elővette a Szub-Éta-Detekt-O-Métert. A műszer bizonytalan zúgást hallatott, és a tetején haloványan pislákolott egy aprócska fénypont.

- Laposelem van benne? - érdeklődött Arthur.

- Nem - felelte Ford. - Váltakozó zavar van a téridő szerkezetében; egy lyuk, egy instabilitás-örvény, mégpedig valahol itt, a környéken.

- Hol?

Ford lassan, könnyedén egy félkört írt le a készülékkel, fel-le mozgatva. Hirtelen felvillant a fény.

- Ott! - válaszolta, és kinyújtotta a karját. - Ott, a heverő mögött!

Arthur odanézett. Legnagyobb meglepetésére egy bársonyborítású Chesterfield márkájú heverő állt előttük a földön. Arthur - érthetően - visszarettent. Agyában ravasz kérdések merültek fel.

- Mit keres - kérdezte - egy heverő azon a mezőn?

- Már mondtam! - kiáltotta Ford, és talpra szökkent. - Lyuk van a téridő-kontinuumban!

- És ez az ő heverője, ugye? - kérdezte Arthur, míg nagy nehezen talpra állt és észhez tért, vagy legalábbis remélte, igaz nem nagyon bízott benne.

- Arthur! - kiabált rá Ford. - Ez a heverő a téridő-változékonyság miatt került ide, ezt próbálom belevetni abba a tompa agyadba! A kontinuumból vetődött ide, ez egy fölösleges nehezék a téridőben, és nem érdekes, mi ez, de el kell kapnunk, mert ez az egyetlen módja, hogy eltűnjünk innen!

Fürgén lemászott a sziklafennsíkről és szaladni kezdett a réten.

- El kell kapnunk? - motyogta Arthur, és kábultan nézte, ahogyan a Chesterfield lustán felemelkedik és lebegve suhanni kezd a fűvön át.

Teljesen váratlan üdvrivalgással leugrott a szikláról és ő is belevetette magát a megmagyarázhatatlan eredetű bútordarab és Ford Prefect közötti izgalmas versenyfutásba.

Keresztülvágtattak a fűvön, szökdécselve, nevetgélve, miközben kiabálva utasították egymást, hogy erre vagy arra tereljék az izét. A nap álmosan sütött le a fodrozódó fűre, és álmukból felvert apró mezei állatkák rebbentek szét a rémülettől örülten.

Arthur boldog volt. Borzasztó örömmel töltötte el, hogy aznap végre minden a terv szerint halad. Csak húsz perce döntötte el, hogy megőrül, és máris az őskori Föld mezein üldöz egy Chesterfield márkájú

heverőt.

A heverő erre-arra repkedett és egyidejűleg tűnt sziládnak, mint a fák, ahogy elhaladt mellettük és megfoghatatlannak, mint egy hullámzó álom, ahogy keresztülúszott néhányon, mint egy szellem.

Ford és Arthur összevissza csörtettek utána, de az ág úgy tekergett és kígyózott, mintha saját bonyolult matematikai tereprajza lenne és azt követné. Ennek ellenére folytatták az üldözést, az meg csak táncolt és pörgött, majd hirtelen perdült egyet és lehanyatlott, mint egy csőd-grafikon vége, ők pedig ügyesen fölébe kerekedtek. Lihegve és kiáltozva ráugrottak, a nap elsötétült, és ők valami émelyítő ürességen keresztülzuhanva váratlanul a Lord's Krikettpálya lejtőjén bukkantak fel a londoni St. John erdőben, 198...-ben, az ausztrál válogatott utolsó nemzetközi krikettmeccsének vége felé, amikor Angliának már csak huszonnyolc menet hiányzott a győzelemhez.

3. fejezet

Fontos tudnivalók a Galaktikus történelemből. Egyes számú tudnivaló: (A Népszerű Galaktikus Történelem Csillagászati-napi Kalendáriumából másolva.)

A Krikket bolygó éjszakai égboltja az egész Univerzum legkevésbé érdekes látnivalója

4. fejezet

Csodálatos és örömteli nap volt a Lord's-nál, amikor Arthur és Ford találomra kiesett a tér-idő anomáliájából és meglehetősen keményen az érintetlen gyephez csapódott.

A tömeg éljenzése mindent elsöprő volt. Nem nekik szólt, mégis ösztönösen meghajoltak, ami szerencse volt, mert a nehéz kis piros labda, amit a tömeg éppen akkor éljenzett, három milliméterre zúgott el Arthur feje felett. A tömegben egy férfi összeesett.

Visszavetették magukat a földre, amely látszólag fenyegetően forogni kezdett körülöttük.

- Mi volt ez? - sziszegte Arthur.

- Valami piros - sziszegett vissza Ford.

- Hol vagyunk?

- Öő, valami zöldön.

- Alakokat - mormogta Arthur. - Alakokat akarok.

A tömeg éljenzését azonnal döbbszent csend váltotta fel, valamint néhány száz ember félszeg vihogása, akik még nem tudták eldönteni, elhiggyék-e, amit az imént láttak, vagy ne.

- Maguké ez a heverő - kérdezte egy hang.

- Mi volt az? - súgta oda Ford.

Arthur felnézett.

- Valami kék - mondta

- Alakja? - kérdezte Ford.

Arthur ismét felnézett.

- Olyan alakja van - sziszegte Fordnak dühösen összevont szemöldökkel -, mint egy rendőrnök.

Egy pár másodpercig ott maradtak összegörnyedve, és vad grimaszokat vágtak. A rendőralakú kék valami megkocogtatta mindkettőjük vállát.

- Jöjjenek csak, maguk ketten - mondta az alak -, hadd vigyem be magukat.

Ezek a szavak felvillanyozták Arthurt. Úgy szökött talpra, mint egy író, amikor telefoncsörgést hall, és egy sor ijedt pillantást vetett az őt körülvevő képre, ami hirtelen valami egész rémisztően közönséges dologgá vált előtte.

- Honnan veszi ezt? - üvöltött a rendőralakzatra

- Mit mond? - kérdezte a megriadt alakzat.

- Ez a Lord's Krikettpálya, nem?! - csattant fel Arthur. - Hol találta ezt, hogyan hozta ide? Azt hiszem - tette hozzá, és a kezébe temette arcát -, jobb lesz, ha kicsit lehűtöm magam - Hirtelen leguggolt Ford elé

- Egy rendőr - mondta - Mit tegyünk?

Ford vállat vont.

- Mit akarsz tenni? - kérdezte.

- Azt akarom - mondta Arthur -, hogy mondd azt nekem, hogy az egész utolsó öt évet csak álmodtam.

Ford ismét vállat vont, és kelletlenül megtette.

- Az egész utolsó öt évet csak álmodtad.

Arthur felállt.

- Minden rendben, biztos úr - mondta - Az egész utolsó öt évet csak álmodtam. Kérdezze meg őt – tette hozzá, és Fordra mutatott -, ő is benne volt.

Miután ezt elmondta, sétálni kezdett a pálya vége felé és a köntösét porolgatta. Aztán rájött, hogy hálóköntösben van, és megtorpant. Mereven bámulta a köntöst. Aztán visszaperdült a rendőrhöz.

- Különben honnan lenne rajtam ez a ruha? - bömbölte.

Aztán összeesett és rángatózni kezdett a fűvön.

Ford a fejét csóválta.

- Megviselte ez az utóbbi kétmillió év - mondta a rendőrnek, és együtt a heverőre emelték Arthurt. Lecipeltek a pályáról, de a heverő hirtelen eltűnése megállította őket út közben.

Erre az egészre sok és sokféle reakció érkezett a tömegből. A legtöbben nem is bírták nézni, és inkább rádión keresztül követték az eseményeket.

- Hát, ez egy érdekes incidens, Brian - mondta az egyik rádióriporter a másiknak. - Azt hiszem, semmilyen rejtélyes materializálás nem történt még a pályán, mióta... ó, mióta is... nos, nem hiszem, hogy volt olyan - volt olyan? - amire emlékszem.

- Talán 1932-ben Edgebastonban?

- Á, és mi is történt ott?

- Nos, Peter, úgy emlékszem, a Canter játszott a Willcox ellen, és ők dobtak volna a klubház végéből, amikor egy néző keresztülröghant a pályán. Egy kis szünet kellett, amíg az első riporter ezt megemésztette.

- I... i... Igen... - mondta - de hát tulajdonképpen ebben semmi rejtélyes nincs, vagy igen? Hiszen végülis nem materializálódott, vagy igen? Csak átfutott.

- Hát nem, ez igaz, de azt állította, hogy látott valamit materializálódni a pályán.

- És tényleg látott valamit?

- Igen. Egy alligátort, legalábbis a leírásból arra következtetek.

- Aha. És észrevette más is?

- Nyilván nem. És senki sem tudott részletes leírást kicsikarni belőle, így hát csak a legfelületesebb kutatást végezték el.

- És mi történt a férfivel?

- Nos, azt hiszem, valaki felajánlotta, hogy elviszi és megebédelteti, de ő elmagyarázta, hogy már elég jól belakott, hát az ügyel nem foglalkoztak tovább, és Warwickshire három ponttal győzött.

- Akkor hát nem nagyon hasonlít erre az esetre. Azokat, akik csak most kapcsolták be a készüléket,

talán érdekli, hogy öö... két férfi, két elég elhanyagolt ruházatú férfi, ja, és egy heverő - egy Chesterfield, ugye?

- Igen, egy Chesterfield.

- ... éppen most materializálódott a Lord's Krikettpályán. De nem hiszem, hogy ártalmasak lennének; elég jóindulatúnak tűnnek és...

- Bocs, Peter, hogy megzavarlak, de a heverő éppen most tűnt el.

- Hát, igen. Nos, egy rejtéllyel kevesebb. Azt hiszem, azért még felveszik a jegyzőkönyvet, főleg mivel ilyen drámai pillanatban történt, mikor Angliának már csak huszonnégy menet hiányzik a győzelemhez. A két férfi egy rendőrtiszt kíséretében éppen most hagyja el a pályát, és azt hiszem, most már mindenki visszaül és folytatódhat a játék.

- Akkor hát, uram - mondta a rendőr, miután utat törtek a kíváncsi tömegben és Arthur békés, élettelen testét egy plédre helyezték -, talán volna szíves elmondani, kik maguk, honnan jöttek és mi volt ez az egész?!

Ford egy pillanatig a földet nézte, mintha készülné valamire, aztán kiegyenesedett, és tekintetében, amelyet a rendőrré vetett, benne volt a Föld és Ford Betelgeuse-menti otthona közti hat fényévnyi távolság minden egyes hüvelykjének teljes ereje.

- Rendben van - mondta Ford -, elmondom.

- Nos, hát, azt hiszem, nem szükséges - mondta rendőr gyorsan. - De bármi is volt ez, ne történjen meg még egyszer. - Azután sarkon fordult és elballagott, hogy olyan valakit keressen, aki nem a Betelgeuse-ról való. Szerencsére a tér tele volt ilyenekkel.

Arthur öntudata úgy tért vissza testébe, mintha nagyon messze járt volna, és egy kissé vonakodott. Nehéz időket töltött már odabent. Lassan, idegesen lépett be, és elfoglalta megszokott helyét.

Arthur felült.

- Hol vagyok? - kérdezte.

- A Lord's Krikettpályán - felelte Ford.

- Remek - mondta Arthur, és öntudata újból elhagyta egy lélegzetvételnyi pihenőre. Teste visszahanyatlott a földre.

Tíz perccel később, mikor a frissítőátorban görnyedt egy csésze tea fölött, a szín kezdett visszatérni elgyötört arcába.

- Hogy érzed magad? - kérdezte Ford.

- Otthon vagyok - mondta Arthur rekedten. Lehunyta a szemeit és mohón szívta be teája gőzét, mintha tea lett volna - már persze Arthur szemszögéből, mert amúgy meg tea is volt.

- Otthon vagyok - ismételtette -, otthon. Ez itt Anglia, ma van, a rémálomnak vége. - Újra kinyitotta a szemét és derűsen mosolygott. - Ott vagyok, ahová tartozom - Mondta szeretetteljesen suttogva.

- Úgy érzem, két dolgot kell mondanom - mondta Ford, és egy *Guardiant* tolt elé az asztalon.

- Otthon vagyok - mondta Arthur.

- Igen - mondta Ford. - Az egyik - folytatta, és az újság tetején lévő dátumra bökött -, hogy a Földet két napon belül megsemmisítik.

- Otthon vagyok -. mondta Arthur. - Tea - sorolta -, krikett - tette hozzá boldogan -, nyírott fű, fapadok, fehér vászondzsekik, sörösdobozok...

Tekintete lassan az újságra tévedt. Homlokát egy kicsit összeráncolva oldalra billentette a fejét.

- Ezt az újságot már láttam - mondta Szemét lassan a dátumra meresztette, ahol Ford keze lustán dobolt. Az arca egy-két pillanatra befagyott, majd szörnyű lassan kezdett széttöredezni, látványosan mint ahogy tavasszal az északi-sarkijégtáblák.

- A másik dolog meg az - mondta Ford -, hogy amint látom, egy csont van a szakálladban. - Aztán visszatolta Arthur teáját

Közben odakint boldog tömegre sütött a nap. Fehér kalapokra és kipirult arcokra. Rásütött a jégkrémekre, megolvasztotta őket. Rásütött a gyerekek könnyes arcára. A gyerekek jégkrémjei éppen előtte olvadtak meg és estek le a pálcikáikról. Rásütött a fákra, fénye visszatükröződött a suhogó krikettütőkről, és megvillant azon a teljességgel szokatlan tárgyon is, amely a palánk mögött parkolt, és amelyet úgy tűnt, senki sem vett észre. Rámosolygott Fordra és Arthurra is, amikor hunyorogva előbújta a sátorból és körülnéztek.

Arthur remegett.

- Talán - mondta - fel kéne...

- Nem - mondta Ford metsző hangon.

- Mit nem? - csodálkozott Arthur.

- Meg ne próbáld felhívni magad a lakásodon!

- Honnan tudtad?

Ford vállat vont.

- De miért ne? - kérdezte Arthur.

- Akik telefonon saját magukkal beszélnek - magyarázta Ford -, nem nagyon tudnak meg semmit, amivel tudnának mit kezdeni.

- De...

- Na ide figyelj - sóhajtott Ford. Felvett egy képzeletbeli telefont és felhívott egy képzeletbeli számot.

- Halló? - szólt bele a képzeletbeli kagylóba - Arthur Dent beszél? Igen? Itt Arthur Dent. Ne tedd le! - Csalódottan nézett a képzeletbeli telefonra. - Letette. - mondta ajakbiggyesztve, és a képzeletbeli telefonkagylót elegáns mozdulattal visszahelyezte a képzeletbeli kampóra - Tudod, nem ez az első időanomáliám - fűzte hozzá.

Arthur Dent savanyú tekintetét egy még savanyúbb váltotta fel.

- Hát akkor mégsem úsztuk meg szárazon - mondta Arthur.

- Még csak azt .sem mondhatjuk - felelte Ford -, hogy kint vagyunk a vízből, és javában törülközünk.

A játék folytatódott. A dobó játékos a kapu felé közeledett, először szökellve, majd ügetve, végül futva. Hirtelen. karok és lábak kusza szövevényévé változott, ahonnan egyszerre csak egy labda repült ki. Az ütőjátékos nagy lendületet vett, és a pályán túlra ütötte. Ford szemével követte a labda röppályáját, aztán egy pillanatra összerezett. Egész teste megdermedt. Újra végigkísérte a labda ívét, és ismét megrázkódott.

- Ez nem is az én törülközőm - jegyezte meg Arthur, aki nyúlőr zacskójában rámolt.

- Cssssssst! - piszegett Ford, és összehúzott szemmel koncentrált.

- Nekem egy golgafrinhami kocogótörülközőm volt - folytatta Arthur. - Kék színű, sárga csillagokkal. Ez nem az.

- Cssssssst! - mondta ismét Ford. Egyik szemét eltakarta, és csak a másikkal nézett

- Ez a törülköző rózsaszínű - tépelődött tovább Arthur. - Nem a tiéd véletlenül? Nem bánnám, ha nyugton maradnál a törülköződdel - sziszegte Ford.

- Ez akkor sem az enyém - kötötte az ebet a karóhoz Arthur -, és pont most akarom.

- És én is pont most akarom, hogy befogd a szádat - morogta mélyen Ford.

- Oké, oké - törődött bele Arthur, és elkezdte a törülközőt visszagyömöszölni a kezdetlegesen összefércelt zacskóba - Úgy látom, kozmikus mércével mérve ez egyáltalán nem fontos, csak éppen érthetetlen, ez minden. Hipp-hopp, egyszerre csak egy rózsaszínű törülköző van a táskámban a sárga csillagos kék helyett.

Ford meglehetősen furcsán kezdett viselkedni, illetve nem annyira furcsán, hanem inkább oly módon, ami furcsán különbözött az eddig megszokott furcsa viselkedéstől. Igen, pontosan ezt tette. A domb köré gyűlt tömeg bamba pillantásaira ügyet sem vetve vadul az arca előtt integetett, lebukott egyesek háta mögött, hogy mások mögött bukkanjon fel újra, majd megállt mozdulatlanul, és szaporán pislogott. Egy-két pillanat múlva pedig a koncentrációtól zavaros tekintettel lassan, de peckesen lopakodni kezdett, mint egy leopárd, aki nem tudja pontosan, hogy nem csak egy félig telt macskaeledeles dobozt lát-e egy fél mérföldre maga előtt a forró és poros síkságon.

- A táska sem az enyém - szólalt meg hirtelen Arthur.

Ford figyelme darabokra tört. Dühösen fordult Arthurhoz.

- Nem a törülközőről beszéltem - védekezett Arthur. - Azt már megbeszéltük, hogy nem az enyém De a táska sem az enyém, amibe a törülközőt tettem ami nem az enyém, bár rendívil hasonló az enyémhez. A magam részéről azt hiszem, hogy az eset szörnyen furcsa, különösen azért, mert a táskát magam készítettem még az őskorban. Ezek a kövek sem az enyémekek tette hozzá, miután néhány lapos, szürke követ elővett a táskából. - Direkt összegyűjtöttem néhány érdekes követ, ezek pedig szemmel láthatóan igencsak kopottak.

Izgatott moraj hullámozott végig a tömegen, és bármit is felelt Ford erre az információra, elnyomta. A krikettlabda, amely ezt a reakciót kiváltotta, lezuhant az égből, és kecsesen Arthur rejtélyes nyúlőr táskájába pottyant.

- Mit mondjak, ez is igen furcsa eset - mondta Arthur, miközben gyorsan bezárta a táskát, és úgy tett, mintha a földön keresgálné a labdát.

- Nem hiszem, hogy itt van - mondta a fiúknak, akik azonnal körégyűltek, hogy bekapcsolódjanak a keresésbe -, valószínűleg elgurult valahová. Azt hiszem, arra - mutatott bizonytalanul valamerre, remélve, hogy így felszívódnak. Egyikük kötekedően méregette.

- Jól van? - kérdezte.

- Nem - felelte Arthur.

- Minek van csont a szakállában? - folytatta a fiú.

- Idomítom, hogy bármilyen helyzetben jól érezze magát - Arthur büszke volt a válaszára. Úgy gondolta, pont az ilyen dolgok kötik le és serkentik cselekvésre a fiatalokat.

- Ó - mondta a fiú, oldalra biccentette a fejét, és elgondolkodott. - Hogy hívják?

- Dent - felelte Arthur. - Arthur Dent.

- Maga egy bunkó, Dent - jegyezte meg a fiú -, egy nagy seggfej. - Elnézett Arthur mellett, mint akinek nem különösebben sietős elszaladni, majd orrát vakargatva odébbállt. Arthurnak hirtelen eszébe ötlött, hogy a Földet két nap múlva újból lerombolják, és most az egyszer nem is igazán bánta.

A játék új labdával folytatódott, a nap továbbra is sütött, és Ford továbbra is fel-le ugrált, csóválta a fejét és pislogott.

- Valamin jár az eszed, ugye? - kérdezte Arthur.

- Azt hiszem - mondta Ford olyan hangon, hogy Arthur azonnal rájött: valami teljesen érthetetlen dolog következik -, egy MVP van ott.

Kinyújtotta a kezét. Furcsamód az irány, amerre mutatott, nem az volt, mint amerre nézett. Arthur először az egyik irányba nézett, a palánkon túlra, majd a másikra, a pályára. Bólintott, majd megrántotta a vállát. Aztán még egyszer megrántotta.

- Egy micsoda?

- Egy MVP.

- Egy M...?

- ...VP.

- És az mi?

- Másvalaki Problémája - felelte Ford.

- Á, rendben - mondta Arthur, és elernyedtt. Fogalma sem volt, mi ez az egész, de legalább úgy tűnt, hogy vége. Rosszul tűnt.

- Ott, ni - mondta Ford továbbra is a palánk felé mutatva és a pályát nézve.

- Hol? - kérdezte Arthur.

- Ott! - mondta Ford.

- Látom - mondta Arthur, de nem látott semmit.

- Tényleg? - kérdezte Ford.

- Mit? - kérdezett vissza Arthur.

- Látod - kérdezte türelmesen Ford - az MVP-t?

- Mintha azt mondtad volna, hogy az másvalaki problémája.

- Úgy van.

- Arthur lassan, óvatosan és végtelenül ostoba arccal bólintott.

- És arra vagyok kíváncsi - mondta Ford -, hogy látod-e.

- Te látod?

- Persze.

- És - kérdezte Arthur - hogy néz ki?

- Hát honnan tudjam, te idétlens?! - kiabált Ford. - Ha látod, mondd el te!

Arthur érezte azt a tompa, lüktető érzést a halántéka mögött, ami rengeteg Forddal folytatott beszélgetését fémjelezte. Agya meglapult, mint egy riadt kiskutya az óljában. Ford karonfogta.

- Az MVP - magyarázta - olyasvalami, amit nem láthatsz, vagy nem látsz, vagy az agyad nem engedi, hogy lásd, mert azt hiszed, hogy az nem a te problémád. Ezt jelenti az MVP. Másvalaki Problémája Az agy egyszerűen kihagyja, olyan ez, mint a vakfolt. Még ha direkt ránézel, sem fogod észrevenni, hacsak egészen pontosan nem tudod, mi az. Csupán abban bízhat, hogy véletlenül észreveszed a szemed sarkából.

- Á - mondta Arthur -, akkor hát ezért...

- Igen - felelte Ford, aki már tudta, mit fog Arthur mondani.

- ...ezért ugráltál fel és...

- Igen.

- ...le, és ezért hunyorgtál...

- Igen.

- ...és...

- Azt hiszem, rájöttél már.

- Már látom - mondta Arthur. - Egy úrhajó.

Arthurt egy pillanatra megdöbbenette a reakció, amit kijelentése váltott ki. Üvöltés hagyta el a tömeget, és mindenfelől emberek rohantak, kiabálva, ordítva, és a tumultusban egymás hegyén-hátán zuhantak keresztül. Arthur megrökönyödve visszahőkölt, és félve körülpillantott. Aztán még jobban megrökönyödve újból körülpillantott.

- Izgalmas, mi? - kérdezte egy kísértet. Arthur szemei előtt remegett, bár igazság szerint inkább Arthur szemei remegtek a szellem előtt. A szája úgyszintén remegett.

- M... m... m... m... - mondta a szája

- Azt hiszem, épp most győzött a csapatod - mondta a szellem

- M... m... m... m... igen - felelt Arthur.

- Nos, amint mondtam, épp most győzött a csapatod. Megnyerte a meccset. Elverték a Hamvakat. Örölnöd kéne. Meg kell, hogy mondjam, én is szerfölködtem kedvem a krikett, bár nem szeretném, ha bárki hallaná ezt ezen a bolygón kívül. De nem ám.

A kísértet szeme mintha pajkosan villant volna, de ezt nem lehetett biztosra venni, mert a nap pont mögötte volt, vakító glóriát képezett a feje körül, és ezüst haját és szakállát bevilágítva olyan félelmetes és drámai hatást keltett, amivel a pajkos pillantások eléggé nehezen egyeztethetők össze.

- Habár - mondta - néhány nap múlva úgyis mindennek vége, nem igaz? Annak ellenére, hogy a legutóbbi találkozásunkkor is megmondtam fájlalom a dolgot Hát, lesz, ami lesz.

Arthur megpróbált beszélni, de végül feladta az egyenlőtlen küzdelmet. Újból megbökte Fordot.

- Azt hittem, valami szörnyű dolog történt - mondta Ford -, de csak a mérkőzés ért véget. Ki kell

jutnunk innen. Ó, helló, Szlartibartfaszt, mit csinálsz te itt?

- Gyüszmékelek, gyüszmékelek - mondta az öregember komolyan.

- Ez a te hajód? El tudnál vinni minket akárhová?

- Türelem, türelem - dorgálta az öregember.

- Oké - mondta Ford. - Csak arról van szó, hogy ezt a bolygót nemsokára szépen elpusztítják.

- Tudom - mondta Szlartibartfaszt.

- És, hát, csak erre akartam rámutatni - mondta Ford.

- Értem én.

- És ha tényleg úgy érzed, hogy éppen egy krikettpálya környékén kell ólálkodnod...

- Úgy.

- Akkor hát ez a te hajód.

- Az.

- Gondoltam - Ford hevesen elfordult.

- Helló, Szlartibartfaszt - nyögte ki végre Arthur.

- Helló, földlakó - köszöntötte Szlartibartfaszt.

- Végül is - mondta Ford - csak egyszer halhatunk meg.

Az öregember eleresztette ezt a kijelentést a füle mellett, és szúrós szemmel nézett a dombra, szemeiben számtalan rejtélyes és kifejező fény villogott. A kifejező fények nem adtak látható jelet arról, mi folyik a pályán. Az történt, hogy a tömeg egy széles kört alkotott a pálya közepén. Hogy mit látott benne Szlartibartfaszt, csak ő tudta egyedül.

Ford dúdolt valamit. Egyetlen hang volt, amit időnként meg-megismételt. Remélte, hogy valaki majdcsak megkérdezi, mit dúdol, de senki nem kérdezte meg. Ha bárki megkérdezte volna, azt felelte volna, hogy a "Megőrjít ez a fiú" című Noel Coward-dal első sorát dúdolgatja. Erre felhívták volna a figyelmét, hogy csak egyetlen hangot énekel, mire ő azt felelte volna, hogy bizonyos okokból - remélve, hogy mindenki számára világos, mik azok a bizonyos okok - hagyta az "ez a fiú"-t. Bosszantotta, hogy senki sem kérdezi meg.

- Csak arról van szó - tört ki végül -, hogy ha nem megyünk innen hamarosan, ismét csak jól benne leszünk a közepében. És semmi nem lehangolóbb a számomra, mint végignézni, ahogy lerombolnak egy bolygót. Kivéve talán, ha még mindig rajta vagyok, amikor megtörténik. Vagy - tette hozzá alig hallhatóan - ha krikettmeccseken csellengek.

- Türelem - mondta újból Szlartibartfaszt - Nagy dolgok vannak készülóban.

- Ezt mondta a legutóbb is - mondta Arthur.

- Voltak is - felelte Szlartibartfaszt.

- Hát ez igaz - ismerte el Arthur.

Mégis, minden, ami szemmel láthatóan készült, csak valami ünnepségféle volt. Inkább a tévé, mint a nézők kedvéért rendezték meg, akik mindenről, ami körülöttük folyt, egy közeli rádióból értesültek. Ford nem mutatott érdeklődést.

Dúlt-fúlt magában, amikor azt magyarázták, hogy a Hamvakat éppen most akarják az angol csapat kapitányának bemutatni, füstölgött, mikor elmondták, hogy mindez azért van, mert már az ikszedik alkalommal verték meg őket, valósággal ugatott az idegességtől, mikor hallotta, hogy a Hamvak a krikett kiégett maradványai, és amikor arra kérték, hogy cáfolja meg: a szóban forgó maradvány már alaposan leégett 1982-ben, Melbourne-ben, Ausztráliában, hogy jelezze az "Angol krikett halálát"-t, rátámadt Sziartibartfasztra, vett egy mély lélegzetet, de egy szót sem tudott kinyögni, mert az öregember nem volt ott. Kivonult a pályára, járása sejtette, hogy szörnyű dologra készül. Haja, szakála és rongyai mögötte lobogtak, és ha a Sinai nem az annyiszor ábrázolt lángoló és füstölő hegy lett volna, hanem egy gondosan nyírt gyep, Mózes nézhetett volna úgy ki, mint Sziartibartfaszt most.

- Azt mondta, hogy a hajónál találkozunk - mondta Arthur.

- Mi a fészkes fekete fenét akar ez a vén bolond? - fakadt ki Ford.

- Találkozni velünk a hajónál két perc múlva - mondta Arthur egy vállrándítással, melyben benne volt, hogy Arthur mentesíti magát bárminemű gondolkodás alól. Elindultak az úrhajó felé. Furcsa hangok hatoltak el fülükig. Megpróbáltak nem odafigyelni, de nem tudták nem észrevenni, amint Sziartibartfaszt nyafogva követelte, hogy adják neki a Hamvakat tartalmazó ezüst urnát, mivel, mondta, életbevágóan fontosak a Galaxis múltjának, jelenének és jövőjének biztonsága szempontjából, és ezzel nagy derűtséget okozott. Eltökélték, hogy ügyet sem vetnek rá.

De arra, ami ezután következett, kénytelenek voltak ügyet vetni. Olyan zaj kíséretében, mintha százezer ember mondaná: *hupp!*, egy fagyos fehér színű úrhajó jelent meg hirtelen, mintha a semmiből került volna elő, hogy pont egy krikettpálya fölött tűnjön fel. Roppant fenyegetően és alig hallható zúgással lebegett.

Aztán egy darabig nem csinált semmit, mintha azt várta volna, hogy mindenki végezze tovább a dolgát, és ne is érdekelje, hogy ő ott lebeg.

Majd valami teljesen szokatlan dolgot művelt. Vagyis inkább kinyílt, és valami teljesen szokatlan dolgot bocsátott ki magából; tizenegy teljesen szokatlan dolgot.

Robotok voltak, fehér robotok.

Az volt a legszokatlanabb bennük, hogy az alkalomhoz illő öltözékben jelentek meg. Nemcsak, hogy fehérek voltak, de ezen kívül krikettütő-külsejű dolgokat tartottak, ráadásul krikettlabda-külsejű dolgokat is fogtak a kezükben, sőt, fehér lábszárvédőket viseltek alsó lábszárjukon. Ez utóbbiak azért voltak szokatlanok, mert fúvókákkal látták el őket, amik ezeket a furcsán megmunkált robotokat leröpítették lebegő úrhajójukról, hogy gyilkolni kezdjék az embereket.

- Hahó - mondta Arthur -, mintha történe valami.

- Nyomás a hajóhoz! - kiáltotta Ford. - Nem érdekel semmi, csak gyerünk a hajóhoz! Nem akarom tudni, nem akarom látni, nem akarom hallani - kiabált futás közben -, ez nem az én bolygóm, nem én akartam idekerülni, nem akarok belekeveredni, csak kerüljek el innen, és menjek el egy buliba, ahol emberekkel beszélgethetek!

Füst és láng hömpölygött a pályán.

- Úgy látszik, a természetfölötti brigád igencsak jó formában van ma - csacsogott magában boldogan egy rádió.

- Csak két dologra van szükségem - kiabált Ford, hogy világosabbá tegye előző kijelentéseit -, egy erős itala és valami jó kis társaságra - Tovább futott és csak egy pillanatra állt meg, hogy elkapja Arthur karját, és magával vonszolja Arthur belekezdett az ilyenkor szokásos pánikszerepébe, ami abból állt, hogy nyitott szájjal megmerevedett, és hagyta, hogy elsodorják.

- Kriketteznek - motyogta, miközben Ford nyomában botorkált -, Istenem, ezek kriketteznek. Nem tudom, miért, de kriketteznek. És nemcsak ők az embereket, de magukkal is viszik őket - kiabálta most már. - Ford, ezek el akarnak kapni minket!

Nehéz lett volna kétségbe vonni ezt úgy, ha nem tudunk jóval többet a galaktikus történelemből, mint amennyit Arthurnak sikerült eddigi utazásai során megtanulni. A kísérteties, mégis élénk alakok (amelyek mozgása még a vastag füstfátyolon keresztül is kivehető volt) mintha egy sor bizarr krikettütés-paródiát adtak volna elő, a különbség csak az volt, hogy mindegyik labda, amit az ütőkkel elütöttek, felrobbant, ahol földet ért. A legelső robbanások rögtön eloszlatták Arthur kezdeti reakcióját, hogy az egész csak az Ausztrál margaringyárosok reklámhadjárata lehet.

Aztán, amilyen hirtelen elkezdődött, olyan hirtelen vége is lett. A tizenegy fehér robot szoros alakzatban felemelkedett a kavargó felhőn keresztül. Néhány utolsó lángnyelv kíséretében eltűntek lebegő fehér hajójuk belsejében. A hajó, mintha százezer ember mondaná *hipp!*, azonnal eltűnt a vékony levegőben, ahonnan kihuppant.

Egy pillanatig szörnyű, döbrent csend volt, majd az oszladozó füstből előbukkant Szlartibartfaszt sápatag alakja. Még jobban hasonlított Mózesre, mert a hegy továbbra is hiányzott ugyan, de legalábbis lángoló és füstölő gyepen lépdelt.

Dühödten nézett körül, s végre megpillantotta Arthur Dent és Ford Prefect igyekvő alakját. Éppen a rémült tömegben keresztül próbáltak utat törni; a tömeg e pillanatban éppen hanyatt-homlok rohant az ellenkező irányba. Mindenki nyilván arra gondolt, milyen különös fordulatot vett ez a mai nap, és, bár senki nem tudja igazán, hogy merre, de nekik is fordulniuk kellene.

Szlartibartfaszt sürgetőleg integetett és kiabált Fordnak és Arthurnak, amint mind a hárman fokozatosan közeledtek a hajóhoz. A palánkok mögött parkoló űrhajó szemmel láthatóan senki szemével nem volt látható; a fejvesztetten tolakodó embereknek valószínűleg elég volt megbirkózni a saját problémájukkal is.

- Elblibli blablabla! - kiáltozott Szlartibartfaszt remegő hangján.

- Mit mond? - zihálta továbbfurakodva Ford.

Arthur a fejét rázta

- Valamit valaki el valamizett, vagy mi! - mondta.

- Elvitték bla blablabla! - kiáltotta újból Szlartibartfaszt.

Ford és Arthur egymásra nézett és a fejét rázta.

- Sürgősnek hangzik - mondta Arthur. Megállt és odakiáltott.

- Mi?

- Elvitték a hablabla! - ordította Szlartibartfaszt még mindig integetve.

- Azt mondja - magyarázta Arthur -, hogy elvitték a Hamvakat. - Asszem, ezt mondja. - Tovább rohantak.

- Mit? - kérdezte Ford.

- A Hamvakat - válaszolt tömören Arthur. - A krikett kiégett maradványait. Ez a hadizsákmány. Nyilván... - lihegte - azért... jöttek..., hogy elvigyék. - Kicsit megrázta a fejét, mintha azt akarta volna, hogy agya leülepedjen a koponyájában.

Végre elérték a hajót. Az is különös volt, hogy látták a Másvalaki-Problémája-pajzsot működés közben. Most már tisztán látták a hajót, egész egyszerűen azért, mert tudták, hogy ott van.

Kétségkívül ott volt, mégsem láthatta senki más. Nem azért, mert láthatatlan volt, s nem is valami hasonló hiperlehetetlenség miatt. A technológia, amelynek segítségével bármi láthatatlanná tehető, olyan végtelenül összetett, hogy egyszerűbb összeadni kilenszázkilencvenkilenc milliárdot, kilencszázkilencvenkilenc milliót és kilencszázkilencvenkilencezret, megszorozni kilencszázkilencvenkilencel és kivonni a billióból; és sokkalta hatékonyabb megoldás egyszerűen csak kidobni a problémás dolgot és megfélekezni róla.

Wugi Effrafax, az ultrahíres tudósmágus egyszer az életébe fogadott, hogy a Magramal-megahegyet teljesen láthatatlanná teszi.

Az év nagy részében Lux-O-Szelepekkel, Törésmutató-Nullázókkal és Színkép-Elvon-O-Matákkal szöszmötölt, és már csak kilenc óra volt hátra, mikor rájött, hogy nem tudja megcsinálni.

Így hát barátaival és a barátaival és a barátaival és a barátaival, plusz a barátaival barátaival barátaival, valamint azok nem annyira jó barátaival, akik azonban az egyik legnagyobb csillagközi teherszállító társaság tulajdonosai voltak, belefogtak abba, amit ma a történelem legkeményebb éjszakai műszakaként emlegetnek, és mire eljött a reggel, a Magramal nem volt többé látható. Effrafax mégis elvesztette a fogadást - és ennek köszönhetően az életét is - mert a vizsgálóbizottság valamelyik tudálékos bürokratájának feltűnt, (a) hogy amikor azon a területen járkált, ahol a Magramalnak kellett volna lennie, nem botlott meg és nem törte be az orrát semmiben, valamint (b) egy gyanús külsejű újdonsült hold.

A Másvalaki-Problémája-pajzs ennél sokkal egyszerűbb és hatásosabb, s mi több! egy egyszerű zseblámpaelemmel is több mint száz évig működik. Mégpedig azért, mert az emberek természetes hajlamára (nem látják, amit nem akarnak, vagy nem tudnak megmagyarázni) épül. Ha Effrafax a hegyet rózsaszínűre festi, és egy olcsó és egyszerű Másvalaki-Problémája-pajzzsal vonja körbe, az összes ember elsétál a hegy mellett, körül, vagy éppenséggel a hegyen keresztül és sohasem veszi észre, hogy van ott valami.

Hát pont ez volt a helyzet Szlartibartfaszt hajójával is. Nem volt ugyan rózsaszínű, de ha az lett volna is, az lett volna a legkevésbé szembetűnő, és az emberek ugyanúgy nem vettek volna róla tudomást, mint bármi másról.

A legkülönösebb az volt rajta, hogy csak imitt-amott hasonlított űrhajóra, vezérsíkokkal, hajtóművekkel, vészkijáratokkal meg miegymással; sokkal inkább olyan volt, mint egy fejreállított olasz bisztró.

Ford és Arthur csodálattal és mélyen felkavart érzelmekkel bámulta a hajót.

- Igen, tudom - mondta a sietve épp odaérkező Szlartibartfaszt zihálva és feldúltan -, de mindennek oka van. Gyerünk, mennünk kell. Az ősi rémálom újból itt van. A végzettel mindnyájunknak szembe kell nézni. Indulnunk kell most azonnal.

- Valami napos helyre szeretnék - mondta Ford.

Arthurral együtt követte Szlartibartfasztot a hajóba, és annyira meglepődött a bent folyó dolgoktól, hogy tudomást sem vett a kint folyó dolgokról.

Még egy űrhajó, ezúttal egy olajosan és ezüstösen csillogó, ereszkedett le az égből a krikettpályára, csendben, zaj nélkül, hosszú lábait puha balettmozdulattal nyújtotta ki.

Finoman landolt. Egy rövid rámpát eresztett ki. Egy magas szürkészöld figura vonult ki fürgén, és egy kis embercsoport felé közeledett, akik a pálya közepén gyűltek össze, és a legjobb úton voltak afelé, hogy a korábbi megmagyarázhatatlan mészárlás halálos áldozatai lehessenek. Mérsékelt fensőbbiséggel haladt el az emberek mellett, és végül egy kétségbeejtő vértócsában fekvő férfihoz lépett. A férfin már nem segíthetett semmiféle földi orvosság, az utolsókat rúgta és hörögte. Az alak csendesen mellé térdelt.

- Arthur Philip Deodat? - kérdezte.

A férfi a rémülettől fátyolos szemmel, erőtlenül bólintott.

- Egy semmirekellő, ostoba fajankó vagy - súgta oda a lény. - Úgy gondoltam, ezt tudnod kell, mielőtt meghalsz.

5. fejezet

Fontos tudnivalók a Galaktikus történelméből. Kettes számú tudnivaló: (A Népszerű Galaktikus Történelem Csillagászati-napi Kalendáriumából másolva.)

Mióta ez a Galaxis létezik, hatalmas civilizációk születtek és pusztultak, születtek és pusztultak, születtek és pusztultak, s mindez olyan, gyakorisággal történt, hogy hajlamosak vagyunk azt gondolni: az összes élőlény a Galaxisban

(a) fogékony a tengeribetegségre és az azzal rokon dolgokra, úgy mint: úrbetegség, időbetegség, történelembetegség meg miegymás illetve

(b) hülye.

6. fejezet

Arthurnak úgy tűnt, mintha az egész égbolt egy csapásra félreállt volna, hogy nekik utat engedjen.

Úgy tűnt neki, hogy az agya atomjai keresztüláramolnak a kozmosz atomjain.

Úgy tűnt neki, hogy az Univerzum szele röpíti, és hogy ez a szél ő maga.

Úgy tűnt neki, hogy ő egy gondolat az Univerzum agyában, és az Univerzum egy gondolat az ő agyában.

A Lord's Krikettpályán levőknek úgy tűnt, hogy még egy észak-londoni étterem előtt jött és ment, mint az oly gyakori, és ez Másvalaki Problémája.

- Mi történt? - suttogta igencsak megilletődve Arthur.

- Felszálltunk - felelte Szartibartfaszt.

Arthur rémült csendben hevert a nehézkedésfelfogó díványon. Nem volt benne biztos, hogy a hit erősödik e benne, vagy a tengeribetegség.

- Jó kis járgány - mondta Ford nem túl sikeresen leplezve, mennyire lenyűgözte, amit Szartibartfaszt hajója produkált -, de a berendezés gyalázatos.

Az öregember egy-két pillanatig nem válaszolt. Olyan képpel meredt a műszerekre, mint aki éppen a Fahrenheit-fokot váltja át Celsiusba, miközben a háza porig ég. Aztán kisimult a homloka, és a megfigyelőernyőre pillantott, amelyen a csillagok elképesztően kusza szövevénye volt látható, amelyek mint ezüstsálak fonták körbe őket.

Megmozdult a szája, mintha mondani akart volna valamit. Tekintete hirtelen rémülten szegeződött vissza a műszerekre, de arckifejezése lecsitult, s csak merev szemöldökráncolás maradt belőle. Újból a képernyőre nézett. Érezte saját pulzusát. Ráncai egy pillanatig mélyültek, aztán elernyedtek.

- Butaság, ha valaki a gépeket próbálja megérteni - szólalt meg -, csak a baj van velük. Mit is mondtál?

- A berendezés - mondta Ford. - Csúnya.

- Mélyen az Univerzum és a lélek legmélyén - mondta Szartibartfaszt - mindennek oka van.

Ford körbepillantott. Biztos volt benne, hogy most már helyesen látja a dolgokat.

A fedélzet belseje sötétzöld, sötétvörös és sötétbarna színű volt, szűk, de hangulatosan megvilágított. Különös módon a kis olasz bisztróhoz való hasonlatossága szertefoszlott a fedélzeti nyílásnál. Apró fénynyalábok világítottak meg egy-egy cserepes növényt, zománcozott csempét és különféle azonosíthatatlan kis rézbigyót.

Az árnyékban pálmába burkolt üvegek lapultak.

A Szartibartfaszt figyelmét lekötő műszerek mintha az üvegek tetejéhez lettek volna erősítve. Az üvegeket betonba ágyazták.

Ford odanyúlt és megérintette.

Hamis beton. Műanyag. Hamis betonba ágyazott hamis üvegek.

Méghogy az Univerzum és a lélek legmélye - gondolta -, *badarság*. Bár azt ő sem tagadhatta meg, hogy ehhez a hajóhoz képest az *Arany Szív* csupán egy elektromos dereglye volt.

Leugrott a díványról és leporolta magát. Arthurra nézett, aki halkán dúdolgatott. A monitorra nézett, de semmit nem ismert fel, úgyhogy Szartibartfaszhoz fordult.

- Mekkora utat tettünk már meg? - kérdezte.

- Körülbelül... - mondta Szartibartfaszt - körülbelül a Galaxis kétharmadát, durván. Igen, azt hiszem, kábé a kétharmadát.

- Hát nem különös - filozofált csendesen Arthur -, hogy minél messzebbre és gyorsabban utazik valaki az Univerzumban, annál inkább erősödik a testetlenség érzése, és megtelik ürességgel, azazhogy inkább kiürül a...

- De, nagyon különös - mondta Ford. - Hová megyünk?

- Szembe fogunk nézni a Mindenség ősi rémálmával.

- És mikor teszel ki minket?

- Szükségem van a segítségetekre.

- Frankó. Na, minket kiteshetsz valami klassz kis helyen, ahol kedvünkre ihatunk és talán valami jó kis dögös zenét is hallgathatunk. Várj, keresek ilyet. - Előásta *GALAXIS Útikalauzát* és végigfutott a névmutató azon részein, amelyek főként szexhez, droghoz és rock and rollhoz kapcsolódtak.

- Egy átok emelkedett ki az idők homályából - szavalta Szartibartfaszt.

- Reméltem is - vetette oda Ford. - Hé! - csillant fel a szeme, amikor egy témába vágó szócikkre bukkant. - Eccentrica Gallumbit, találkoztatok már vele? Az Erotican-VI. háromkeblű örömlánya. Az erogén zónái állítólag vagy négy mérföldre kezdődnek magától a testétől. Apám, én nem hiszem el, szerintem ötre.

- Egy átok - folytatta Szartibartfaszt -, amely majd tűzbe és pusztulásba borítja a Galaxist, és alighanem előbbre hozza a Világvéget. Komolyan beszélek - tette hozzá.

- Elég keservesen hangzik - ismerte el Ford -, de ha szerencsém van, addigra már olyan részeg leszek, hogy fel se fog tűnni. Ez - bökte ujját az *Útikalauz* képernyőjére - elég huncut kis helynek látszik, itt leszállhatnánk. Mit szólsz hozzá, Arthur? Ej, hagyd már abba az imamondást, és figyelj! Egy csomó fontos dologról maradsz le.

Arthur feltápáskodott a díványról és megrázta a fejét

- Hova megyünk? - kérdezte.

- Szembe fogunk szállni egy ősi rém...

- Ne fáradj - szakította félbe Ford. - Arthur, kiugrunk a Galaxisba bulizni egyet. Tetszik az ötlet?

- Mi aggasztja úgy Szartibartfasztot? - kérdezte Arthur.

- Semmi - felelte Ford.

- A végzet - mondta Szartibartfaszt. - Gyere - tette hozzá tiszteletteljes hangon -, rengeteg dolgot kell még elmagyaráznom

Egy zöld kovácsoltvas csigalépcső felé tartott (a lépcsőt érthetetlen módon a fedélzet közepére építették), és fellépdelt rajt. Arthur fintorogva követte.

Ford mogorván visszadobta szütyőjébe az *Útikalauzt*.

- Az orvosom szerint eltorzult a közszolgálat-mirigyem, és kétoldali erkölcssorvadásom van - morogta - és ezért fel vagyok mentve az Univerzum-megmentések alól.

De azért felcaplatott mögöttük a lépcsőn.

Amit odafent találtak, egyszerűen elviselhetetlen volt, legalábbis annak tűnt. Ford megrázta a fejét, arcát a kezébe temette, és nekitántorodott egy cserepes növénynek, ami a falhoz csapódott.

- A központi számítógépterem - mutatta be higgadtan Szlartibartfaszt. - Itt végzünk el minden számítást a hajóval kapcsolatban. Igen, tudom, hogy néz ki, de ez valójában igen bonyolult matematikai funkciók komplex négydimenziós térképe.

- Ez valami tréfa? - kérdezte Arthur.

- Tudom, hogy néz ki - ismételte meg Szlartibartfaszt és belépett. Arthur agyán hirtelen átvillant egy bizonytalan gondolatfoslány, de elvetette. Az Univerzum nem működhet így - gondolta. - Ez - szötte tovább gondolatait - ugyanolyan képtelenség, mint... mint... - gondolatmenetét itt be is rekesztette. Történt már vele egy-két igazán képtelen dolog.

Ez is közéjük tartozott.

Egy óriási üvegkalicka, vagy - üvegdoboz volt - valójában egy szoba.

Egy hosszú asztal állt benne. Körülötte vagy egy tucat hajlított tonetszék. Rajta egy abrosz - egy gyűrött, piros alapon fehér kockás abrosz, kiegészítőként néhány cigaretta égette lyuk éktelenkedett rajta, mindegyik pontosan kiszámított matematikai pozícióban.

Az abroszon pedig néhány tucat olasz ételmaradék sorakozott, félig megrágott kenyérszeletekkel és félig kiivott borospoharakkal kerítve. Robotok piszkálták fásultan.

Minden teljesen mesterséges volt. A robotvendégeket robotpincérek szolgálták ki, élükön egy robotfőpincérrel. És mind részese volt egy kis táncnak - egy munkamenetnek, amely magában foglalta a bábéldést az étlapokkal, számlákkal, pénztárcákkal, csekk-könyvekkel, hitelkártyákkal, órákkal, ceruzákkal és papírszalvétákkal. A tánc már-már az erőszak határát súrolta, de valójában semmi előrehaladás nem történt

Szlartibartfaszt beviharzott és a nap hátralevő részét látszólag tétlenül töltötte a főpincér társaságában, míg ezenközben az egyik robotvendég, egy Auto-har-mata, lassan becsúszott az asztal alá, és megemlítette, mit szándékozik tenni valami fickóval, aki valami lány körül legyeskedett.

Szlartibartfaszt elfoglalta az imigyen megüresedett széket, és metsző pillantást vetett az étlapra. Az asztal körüli munka tempója valami módon érzékelhetetlenül felgyorsult. Viták robbantak ki, mindenki papírszalvétákon próbált mindenfélét bebizonyítani. Hevesen integettek egymásnak, és mind egymás sült csirkéjét akarták behatóbban tanulmányozni. A pincér keze sokkal gyorsabban kezdett mozogni a számláin, mint ahogy azt emberi kéz tehetné volna, majd annál is gyorsabban, mint ahogy azt emberi szem követhette volna. Egyre gyorsuló iramban. Majd egy idő múltán különös és erős udvariasság vett erőt az egész csoporton, és pillanatokkal később mintha egy másodpercnyi egyetértés is megvalósult volna. A hajó egész teste végigrázkódott.

Szlartibartfaszt kidugta az orrát a tükörteremből.

- Bisztromatika - mondta. - A paratudományban eddig ismert leghatékonyabb számítási módszer. Most pedig menjünk az Információs Illúziók Termébe.

Elsuhant mellettük, ők pedig kóválygó fejjel a nyomába eredtek.

7. fejezet

A Bisztromatika Hajtóműve csodálatos új eszköz, mellyel roppant csillagközi távolságok hidalhatók át, és még arra a veszélyes vacakolásra sincs szükség a valószínűtlenségi tényezővel.

Maga a Bisztromatika nem más, mint egy forradalmian új módszer a számok viselkedésének megértéséhez. Mint ahogy Einstein is megfigyelte, hogy az idő nem abszolút, hanem a megfigyelő térbeli mozgásától függ, és a tér nem abszolút, hanem a megfigyelő időbeli mozgásától függ, úgy mostanra rájöttek, hogy a számok egyike sem abszolút, hanem a megfigyelő éttermekbeli mozgásától, függ.

Az első nem abszolút szám azon emberek száma, akiknek az asztal lefoglaltatott. Ez a szám az étterembe történő első három telefonhívás folyamán változik, és látszólag semmiféle összefüggésben sincs azon emberek számával, akik csak úgy betoppannak, vagy azon emberek számával, akik később csatlakoznak hozzájuk a show/meccs/buli/koncert után, illetőleg azon emberek számával, akik lelépnek, amikor látják, hogy kik toppantak még be.

A második nem abszolút szám az érkezés megadott ideje, amelyet napjainkban az egyik legbizarrabb matematikai fogalomként emlegetnek: ez egy recipriverexklúzíva, egy olyan szám, amely önmagán kívül minden számmal egyenlő. Más szavakkal: az érkezés megadott ideje az az időpont, amelyben egyetlen személy megérkezése sem lehetséges. A recipriverexklúzíva a matematika sokféle ágában játszanak döntő szerepet, ilyenek pl. a statisztika vagy a könyvvitel, és ugyancsak szerepük van az MVP-mező megkonstruálásához szükséges alapvető egyenlőségek megalkotásában.

A harmadik és egyben legrejtélyesebb nem abszolút szám a következőkből tevődik össze: az elfogyasztott ételek száma a számlán, minden egyes étel ára, az asztalnál ülő emberek száma, valamint az összeg, amire a már említett emberek a lelkiekben felkészültek. (Azon emberek száma, akik pénzt is hoztak magukkal, ezen a téren elhanyagolható.)

Az e ponton általában felmerülő elképesztő ellentmondásokat évszázadokig nem tanulmányozták, egyszerűen azért, mert senki sem vette őket komolyan. Egyszerűen betudták a legkülönbébb dolgoknak: udvariasságnak, durvaságnak, aljasságnak, ravaszságnak, fáradtságnak, lobbanékonyaságnak, vagy az idő előrehaladottságának, és másnapra teljesen el is feledkeztek róluk. Sohasem tesztelték laboratóriumi körülmények között, ami érthető, hiszen sohasem laboratóriumokban történtek meg, legalábbis nem a híresebbekben.

És csak a zsebszámológépek eljövetelel lett mindenki számára nyilvánvaló a rémisztő igazság, ami a következőképpen hangzott:

Az éttermek határain belül számlákra írott számok teljesen más matematikai törvények szerint viselkednek, mint az Univerzum bármely más területén bármely más papírra írott számok.

Ez az egyszerű tény derült égből villámcsapásként érte a tudományos világot. Forradalmi változásokat okozott. A legtöbb matematikai konferenciát olyan prima éttermekben tartották, hogy több nemzedék legnagyobb koponyái elhízottságban és szívinfarktuszban haltak meg; s ez évekig késleltette a matematika tudományának fejlődését.

Lassacskán azonban ez a gondolat is gyökeret vert az emberek fejében. Pedig kezdetben az egész túlságosan merev és őrült dolog volt, túl sok ahhoz, hogy az utca embere is azt mondhasa: "Ó persze, magam is így gondoltam". Új kifejezések kerültek a nyelvbe (ilyenek, mint: "interaktív szubjektumszerkezet"), és mindenki megbékélt a dologgal.

Az a néhány kisebb csoport szerzetes, aki a főbb kutatóintézetek környékén kántálta és zsolozsmázta, hogy a Világmindenség csak önmaga képzelete, utcazenész-iparengedélyt kapott, és eltűnt, mintha a föld nyelte volna el.

8. fejezet

- Tudjátok, az űrutazásban - kezdett mondókájába Szlartibartfaszt, miközben az Információs Illúziók Termének néhány műszerével babrált -, az űrutazásban...

Megállt és körülnézett.

Az Információs Illúziók terme kellemes megkönnyebbülés volt a központi számítógépteremben látott szörnyűségek után. Ugyanis teljesen üres volt. Információ sehol, illúzió sehol, csak ők, a fehér falak meg egy-két kisebb műszer, amelyeket mintha azért készítettek volna, hogy bedugják valamibe, amit Szlartibartfaszt sem talált.

- Na igen? - sürgette Arthur. Rá is áragadt Szlartibartfaszt sietsége, de nem tudta, hová is kéne sietnie.

- Mi igen? - értetlenkedett az öregember.

- Mit akarsz mondani?

Szlartibartfaszt szinte keresztüldöfte a szemével.

- A számok - mondta - szörnyűségesek. - Azzal folytatta a keresgélést.

Arthur okos képpel bólintott. De hamarosan rájött, hogy így semmivel sem jut előbbre, és úgy döntött, mégiscsak megkérdezi: - Hogy mondta?

- Az űrutazásban - ismételte el Szlartibartfaszt - a számok szörnyűségesek.

Arthur újból bólintott, és segélykérőn Fordra pillantott, de Ford éppen a duzzogást gyakorolta, nem is ment rosszul neki.

- Csupáncsak - sóhajtott fel Szlartibartfaszt - attól akartalak megkímélni, hogy megkérdezd, miért egy számlakönyvben vannak a hajóval kapcsolatos számítások.

Arthur elhúzta a száját.

- És miért egy száml...

Elhallgatott.

Szlartibartfaszt készségesen megadta a választ: - Mert az űrutazásban a számok mind szörnyűségesek.

Ő maga is láthatta, hogy nem volt valami meggyőző.

- Nézd - mondta. - A számlakönyvben ugrabugrálnák a számok. Gondolom, magad is szembesültél már a jelenséggel.

- Hát...

- Egy számlakönyvben - folytatta Szlartibartfaszt - a valóság és a képzelet olyan lényegi szinten ütközik, hogy mindkettő a másik tulajdonságait veszi fel, és így bizonyos paramétereken belül minden elképzelhető.

- Mik azok a paraméterek?

- Ez az, amit nem lehet megmondani - mondta Szlartibartfaszt. - Különös, de így igaz. Legalábbis azt hiszem, hogy különös, de biztos vagyok benne, hogy igaz.

Ebben a pillanatban megtalálta a lyukat, amit keresett, és csatlakoztatta a kezében tartott műszert.

- Ne aggódj - mondta, miközben arca aggodalmas kifejezést öltött -, csak...

Senki sem hallhatta, mit mondott, mert ugyanabban a pillanatban eltűnt alóluk a hajó, és egy akkora űrcsatahajó bukkant elő a kettészelt, lángoló éjszakából, mint egy kisebb közép-angliai ipari város.

Rémálomba illő égető fényzuhatag perzselte fel a sötétséget, és a mögöttük lévő bolygóból is lepattintott egy darabot.

Tátott szájjal és guvadttal szemmel bámultak, még sikítani sem volt erejük.

9. fejezet

Másik világ, másik nap, másik hajnal.

A kora reggeli vékonyka fényfoslány csendben előbukkant.

Több billió trillió tonnányi szuperforró robbanó hidrogénatommag emelkedett lassan a látóhatár fölé, ahol kicsinek, hűvösnek, kissé talán még nyirkosnak is tűnt.

Minden hajnalban van egy olyan pillanat, amikor lebeg a fény, ilyenkor mintha csoda történne. A teremtett világ visszatartja a lélegzetét.

Ez a pillanat most is eseménytelenül telt el, mint a Squornshellus Zétán mindig.

A köd a mocsarak felszínéhez tapadt. A mocsári fák szürkék lettek tőle, a magas nád szinte nem is látszott. Mozdulatlanul lebegett, mint egy visszatartott lélegzet.

Semmi sem mozdult.

Csend volt.

A nap erőtlenül küzdött a köddel, próbált egy kis meleget juttatni ide, egy kis fényt árasztani oda, de már látszott, hogy ma is éppen csak átvonszolja majd magát az égbolton.

Semmi sem mozdult.

Még mindig csend volt.

Semmi sem mozdult.

Csend.

Semmi sem mozdult.

A Squornshellus Zétán meglehetősen gyakori, hogy egész napok telnek el így. Ez is azok közé tartozott.

Tizennégy órával később a nap reménytelenül lesüllyedt a szemközti látóhatár mögé, teljesen kárba vesztett erőfeszítéstől pihegve.

És néhány óra múltán ismét megjelent, kihúzta magát, és újból elindult.

Ám ezúttal történt valami. Egy matrac és egy robot találkozott.

- Helló robot - üdvözölte a matrac.

- Blöőe - viszonzta robot, és folytatta eddigi tevékenységét, azaz nagyon lassan egy nagyon pici kör mentén járkált.

- Boldog vagy? - érdeklődött a matrac.

A robot megállt és ránézett. Kötelkedően méregette. Igencsak buta egy matracnak tűnt. Tágra nyílt szemekkel bámult vissza rá.

Miután tíz tizedesjegy pontossággal kiszámolta, mekkora szünet szükséges egy matrac iránt érzett semmibevétel érzékeltetéséhez, a robot tovább rőtta a köröket.

- Beszélgethetnénk egy kicsit - ajánlotta fel egy másik matrac. - Szeretnéd?

Nagy matrac volt, és valószínűleg elég jó minőségű is. Napjainkban már nem sok dolgot kell gyártani, mert egy ilyen végtelen nagy Univerzumban mint például a miénk, a legtöbb dolog, amit az ember elképzel (és még sok más, amit nem) megterem valahol. Nemrég például egy olyan erdőt fedeztek fel, ahol kilincscsavarhúzókat teremnek a fákon gyümölcs gyanánt. A kilincscsavarhúzó-gyümölcs élete igazán érdekes. Miután leszüretelték, egy sötét és poros fiókra van szüksége, ahol évekig háborítatlanul heverhet. Majd egy éjjel egyszer csak kikel, levedli héját, ami idővel elporlad, és előbukkan egy teljességgel felismerhetetlen kis fémtárgy bordázott fogókéval, s végén a csavarhoz illő éllel. Miután megtalálják, el is dobják. Senki előtt sem világos, mire jó ez az egész. A végtelenül bölcs Természet alighanem most gondolkodik ezen.

Az sem világos senki előtt, hogy a matracok léte mire jó. Hatalmas, barátságos, fészeklakó teremtmények ezek, és a Squornshellus Zéta mocsaraiban élnek sajátos kis csendes életüket. Sokukat elfogják, lemészárolják, kiszárítják, elszállítják és alszanak rajtuk. Úgy tűnik, ezt ők nem veszik rossz néven, és mindegyiküket Zemnek hívják.

- Nem szeretném - felelte Marvin.

- A nevem Zem - folytatta a matrac. - Beszélgethetnénk az időjárásról.

Marvin újabb szünetet tartott a fárasztó körkörös cammogásban.

- A harmat - fejtegette - ma reggel kifejezetten undorító fröcsögéssel hullott.

Azzal tovább baktatott, mintha ettől a kifakadástól megújult kétségbeesést és mélabút nyert volna. Állhatatosan tovább caplatott. Ha lett volna foga, most minden bizonytalansággal csikorgatta volna. De nem volt. Így nem csikorgatta. Maradt a caplatás.

A matrac körbezsuppogta. Ezt csakis a mocsári matracok képesek csinálni, ezért ez a szó nem valami elterjedt. Együttérzőn zsuppogott, ily módon tetszetős méretű víztömeget mozgatva meg. Még néhány buborékot is fűjt. Kék-fehér csíkjai megvillantak a ködön váratlanul áttörő napfény egy gyenge sugarában, s a lény egy pillanatig süttette magát.

Marvin tovább cammogott.

- Valamin töröd a fejed, úgy látom - mondta a matrac csillogva.

- Van mivel - szomorkodott Marvin. - Teljes agykapacitásom határtalan, akár a csillagos ég. Mindenféle kapacitásom határtalan, kivéve a boldogság-kapacitást.

Trapp, trapp, trapp - folytatta a járkálást.

- A boldogság-kapacitásom - fejtegette tovább - beleférne egy gyufásdobozba, még a gyufákat sem kéne kivenni.

A matrac megnyeccsent. Ezt a hangot a mocsárlakó matracoknál valami személyes tragédia szokta kiváltani. Az *Összes Létező és Valaha Létezett Nyelv Ultrakomplett Maximegalon Szótára* szerint ezt a hangot adta ki a hollopi Nagy Sanvalvwag Ófelsége is, amikor rájött, hogy már két éve rendszeresen elfeledkezik az asszony születésnapjáról. Tekintve, hogy Hollopnak összesen egy Sanvalvwag nevű ura volt és az sosem nősült meg, a szót inkább csak elméleti értelemben használják, és egyre nő a tábora azoknak, akik úgy tartják, hogy az *Ultrakomplett Maximegalon Szótár* azt sem érdemli meg, hogy az a néhány teherautó elszállítsa a könyvkupacot a raktárból. Különös módon kihagyták a szótárból a "csullogva" szót, melynek jelentése a következő "valami csullogó dologhoz hasonló módon".

A matrac újból megnyeccsent.

- Mély levertséget észlelek a diódáidban - kartyogott (hogy a "kartyog" szó jelentését megértse, végy egy *Squornhellusi Mocsáryelv* c. könyvet bármelyik eladhatatlan könyvek raktárában, vagy akár egy *Ultrakomplett Maximegalon Szótárt*; az Univerzum nagyon hálás lesz, hogy megszabadulnak tőle és értékes parkolóhelyet nyernek ezáltal), és ez mélységesen elszomorít. Sokkal matracosabbnak kéne

lenned. Mi nyugodtan és visszavonultan élünk mocsarainkban, ahol boldogan zsuppogunk és kartyogunk, és csullogva elviseljük a nedvességet. Néhányunkat megölik, de mivel mindnyájunkat Zemnek hívják, hát nem tudjuk, melyikünket, és így a legritkább esetben nyeccsenünk. De miért körözöl folyton?

- Mert beragadt a lábam - mondta Marvin egyszerűen.

- Úgy látom - méregette részvételteljesen a matrac -, hogy eléggé szerencsétlen egy láb.

- Úgy van - mondta Marvin -, eléggé.

- Fúú - jegyezte meg a matrac.

- Meg vagyok győződve - panaszkodott Marvin -, hogy igen mulatságosnak találod a múltbú robot gondolatát. Mondd el a barátaidnak, Zemnek és Zemnek, ha találkozol velük; ők is jól fognak nevetni, ahogy ismerem őket - már amennyire jól ismerem az összes szerves létformát, jobban, mint szeretném. Hah, az én életem csak egy doboz csigakerék!

Újra körbetrapolt kitaposott köröcskéjén, vékony acéllába forgott a sárban, de nem tudott elmozdulni.

- De miért járkálsz körbe-körbe? - faggatta a matrac.

- Hogy bizonyítsam - felelte Marvin, és folytatta. Körbe-körbe.

- Vedd úgy, hogy már bizonyítottad, kedves barátom - gurgulázott a matrac.

- Csak még egymillió év - mondta Marvin - csak még egy röpké milliő. Aztán megpróbálom mondjuk hátrafelé. Tudod, kell egy kis változatosság.

A matrac rugói legmélyén érezte, hogy jól esne a robotnak, ha megkérdezné mióta vánszorog ily hiábavalóan és eredménytelenül, s ezt egy újabb gurgulázás kíséretében meg is tette.

- Ó, épp csak hogy túlvagyok a másfél milliő lépésen - fölényeskedett Marvin. - Kérdezd meg, nem unom e még, kérdezd csak meg!

A matrac megkérdezte.

Marvin eleresztette a füle mellett a kérdést, és nagy beleéléssel tovább vonszolta magát.

- Tartottam egyszer egy beszédet - mondta hirtelen és minden összefüggés nélkül. - Lehet, hogy nem egészen érted, miért hozom fel most a témát, de ez csak azért van, mert az agyam olyan tüneményes gyorsasággal működik, és durván harmincbilliószor intelligensebb vagyok nálad. Tegyük egy próbát. Gondolj egy számra, bármelyikre.

- Ööö... öt - mondta a matrac.

- Rossz - felelte Marvin. - Na látod!?

A matrac le volt nyűgözve, és rádöbbsent, hogy nem akármilyen lángész társaságában van. Egész hosszában végigremegett, izgalmas kis fodrokat keltve ezzel sekély, algás tavacsáján.

Felcuppant:

- Mondd el - sürgette - milyen beszédet tartottál. Úgy szeretném hallani.

- Többféle okból is idegenkedve fogadták. Ott adtam elő - lökte előre ügyetlenül és tétován rozoga karját, amely mégis jobb állapotban volt, mint a másik, azt ugyanis könnyörtelenül odaforrasztották testének bal oldalához -, körülbelül egy mérföldre innen.

Karját úgy kinyújtotta, ahogy csak bírta, azt is akarta, hogy lássák: ő úgy kinyújtja, ahogy csak bírja, és

túl a kádön, túl a nádason a láb egy távoli részére mutatott, ami ugyanúgy festett, mint a láb bármely más része.

- Ott ni - mondta még egyszer. - Én voltam ott a helyi híresség.

A matracot elfogta az izgalom. Sohasem hallott még beszédek a Squolnshellus Zétán, pláne nem hírességek szájából. Fröcskölt a víz, ahogy háta végigborzongott.

Aztán olyat tett, amit egy matrac a legritkább, esetekben tesz. Minden erejét beleadva felemelte téglalap alakú testét, felszökött a levegőbe és néhány percig lebegett, amíg a ködön és a nádason túli lápot fürkészte, és csalódottság nélkül megállapította, hogy ugyanúgy fest, mint a láb bármely más része. Aztán kimerülten visszatoccsant a mocsárba, tetőtől-talpig beborítva Marvint bűdös latyakkal, moszattal és gizgazzal.

- Igen, híresség voltam - zümmögte szomorúan a robot -, mert csodás és keserves módon megmenekültem egy csinos kis napkitörés kellős közepéből. Állapotomból ítélve nyilvánvaló, hogy csak egy hajszálon múlt a menekülésem. És képzeld: egy ócskavaskereskedő mentett meg. Engem, akinek akkora agyam van, mint... áh, nem érdekes!

Megvadulva trappolt néhány másodpercig.

- Tőle kaptam ezt a lábat. Hát nem utálatos? Aztán eladott az Elmeparknak. Én voltam a kiállítás fénypontja. Egy dobozon kellett ülnöm, és elmesélnem, hogy jártam, s ezalatt az emberek vidítani próbáltak. "Mosolyogj, kis robot - kiabálták -, na, csak egy ici-pici kis mosolyt!" El kellett magyaráznom, hogy jó néhány órát kellene eltöltenem egy szerelőműhelyben, hogy az arcomra franciakulcs segítségével mosolyt varázsoljanak, és ezt elhitték.

- A beszédet! - noszogatta a matrac. - Szeretném már hallani a mocsárban tartott beszédet!

- A láb fölé egy hidat építettek. Egy kiberszerkezetű, több száz mérföld hosszú hiperhidat, hogy ionbricskák és tehervagonok közlekedhessenek rajta a mocsár fölött.

- Hidat? - hűledezett a matrac. - Itt, a mocsárban?

- Hidat - erősítette meg Marvin -, itt, a mocsárban.

Hogy feltámassza a Squomshellus-rendszer gazdaságát. A Squomshellus-rendszer egész vagyonát az építkezésbe fektették. Engem kértek fel, hogy nyissam meg. Szegény bolondok.

Szemerkélni kezdett az eső, egy kis permet hatolt át a ködön.

- A dobogón álltam. Elöttem és mögöttem több száz mérföldre feszült a híd.

- Csillogott? - kérdezte lelkesen a matrac.

- Csillogott.

- Fenségesen szelte a mérföldeket?

- Fenségesen szelte a mérföldeket.

- Feszülő ezüsfonalként vészett a vége a ködbe?

- Ja - mondta Marvin. - Meséljek még, róla?

- Inkább mondd el a beszédet.

- Jó, elmondom. Ezt mondtam: "Azt szeretném mondani, hogy óriási öröm és megtiszteltetés számomra, hogy megnyithatom e hidat, de nem mondhatom, mert nem kaptam rá utasítást a hazugsági áramköreimtől. Gyűlöllek és megvetlek titeket. Ezennel megnyitom ezt a boldogtalan

kiberstruktúrát, hogy meggyalázhassátok testét lábaitokkal." És bekapcsoltam megnyitó-áramköreimet.

Marvin elhallgatott és emlékeibe merült.

A matrac csöpött és nyeccsent. Zsuppogott, cuppant és micsongott, ez utóbbit meglehetősen csullogva tette.

- Uffff - mondta végül. - Emlékezetes esemény volt?

- Az biztos. Az ezer mérföld hosszú híd magától összezsugorodott, és teljes ezüstös méltóságában az iszapba süllyedt, a rajta tartózkodókkal egyetemben.

Szomorú és félelmetes csend támadt, majd mintha százezer ember kiáltotta volna egyszerre: *hupp!*, fehér robotok csapata ereszkedett le az égből mint a szellő szárnyán feszes katonai vigyázzállásban sodródó gyermekláncfű bóbitái. Egy hirtelen mozdulattal a mocsárban termettek, lecsavarozták Marvin műlábát, majd újból eltűntek a hajóval, ami csak ennyit mondott: *hipp!*

- Látod, micsoda dolgokkal kell megküzdenem? - fordult Marvin a nyáladzó matrachoz.

Egy pillanat múlva a robotok hirtelen újból megjelentek, s mikor távoztak, a matrac egyedül maradt a mocsárban. Döbbenten és riadtan zsuppogott, és valósággal szörcsögött a félelemtől. Kinyújtózott, hogy a nádason túlra nézzen, de ott semmi látnivaló nem volt: se robot, se csillogó híd, se úrhajó, csak nád nád hátán. Fűlt egy kicsit, de a szél csak a már ismert hangokat sodorta tova: félőrült nyelvészek kiáltoztak egymásnak a komor sártengeren át.

10. fejezet

Arthur Dent teste pörgött.

A Mindenség milliónyi csillogó darabra törve keringett körülötte, és minden egyes darab csendesen keresztülszáguldott az űrön, ezüstös felszínén tűzáldozat és pusztítás tükröződött.

Aztán az Univerzum mögötti sötétség mögötti semmi egyszer csak kitört, és a széttöredezett Univerzum mögötti sötétség mögötti semmi mögött egy roppant nagy, sötét emberalak rajzolódott ki és roppant jelentőségű beszédet mondott.

- *Ezek voltak* - szónokolt az emberalak egy roppan kényelmes fotelból - *a Krikket-háborúk, amelyek eddig példa nélkül álló pusztulást okoztak Galaxisunkban. Amiben most önöknek részük lehet...*

Szartibartfaszt száguldott át előttük integetve.

- Ez csak egy dokumentumfilm - kiáltozta. - Nem ez a rész kell nekünk. Szörnyen sajnálom, megpróbálom visszatekerni...

- *...abban több billió ártatlan...*

- Nem kell - kiabált tovább a száguldozó Szartibartfaszt, miközben elkeseredett dühvel babrált azzal a vacakkal, amit bedugott az Információs Illúziók Termének falába - minden bevenni!

- *...emberi és másfajta érző lények...*

Közben felharsant a zene. Jelentőségteljes zene volt, jelentőségteljes akkordokkal. És a férfi mögött lassan három magas oszlop kezdett kinőni a jelentőségteljesen örvénylő ködből.

- *...is része volt, átélte azt - illetve a legtöbbnek még átélni sem sikerült. Gondolják csak el, barátaim. És nem szabad elfeledkeznünk arról - és egy pillanat múlva megmutatom majd azt is, ami örökké segít emlékezetünkben tartani -, hogy a Krikket-háborúk előtt a Galaxis a Béke és a Boldogság Galaxisa volt!*

A zene most már fűlsüketítően bömbölt.

- *A Béke és a Boldogság Galaxisa, barátaim, és ennek szimbóluma, a Wikket Kapu!*

A három oszlop most már élesen kirajzolódott; a három oszlop, tetején a két kereszpálcikával rémisztően ismeros volt Arthur megzúplult agyvelejének.

- *Íme, a három oszlop!* - dörögte a férfi. - *Az Acél Oszlop, a Galaxis erejének és hatalmának szimbóluma!*

Kigyúltak a fényszórók, és végigpásztázták a bal szélső oszlopot, amely láthatóan acélból vagy valami hasonló anyagból készült. A zene dübörgött és bömbölt.

- *A Plexi Oszlop* -, jelentette be a férfi -, *a tudomány és az értetem erőinek szimbóluma!*

Újabb fényszórók futkároztak fel-le a jobb szélső, átlátszó oszlopon, vakító mintákat képezve belsejében, és megmagyarázhatatlan fagyaltévési vágyat képezve Arthur Dent belsejében.

- *És végül* - folytatta a mennydörgő hang - *a Fa Oszlop* - és itt elszorult a torka a gyönyörű érzelmektől -, *a Természet és a Lélek erőinek szimbóluma!*

A fények a középső oszlopot célozták meg. A zene rendíthetetlenül tört a teljes kimondhatatlanság birodalma felé.

- *Köztük található* - hömpölygött tovább a hang, közeledvén a tetőponthoz - *a Jólét Arany Pálcikája és a Béke Ezüst Pálcikája!*

Most már az egész építmény vakító fényekben fürdött, és a zene (szerencsére) messze az észlelhetőség határain túlra szárnyalt. A három oszlop tetején a két vakítóan csillogó keresztpálcika feküdt és ragyogott. Mintha lányok ültek volna rajtuk, alighanem angyaloknak szánták őket. Bár az angyalokat általában több ruhában szokták ábrázolni.

Hirtelen drámai csend támadt; mintha a Mindenség csendjét példázta volna, és a fények kihunytak.

- *Nincs olyan világ* - borzongott a férfi kipróbált hangja -, *nincs olyan civilizált világ a Galaxisban, ahol ne tisztelnék a mai napig eme szimbólumot. Még a leprimitívebb világok faji emlékezetében is él! Ezt pusztította el a Krikketi hadsereg és ez zárja most le bolygójukat a világ végezetéig!*

És egy széles mozdulattal a férfi elővette a Wikket Kapu modelljét. Szörnyen nehéz volt megítélni a méreteket ebben az egész ritka látványban, de a modell körülbelül három láb magas lehetett.

- *Természetesen ez nem az eredeti kulcs. Mint tudjuk, azt elpusztították és a téridő-kontinuum örökké kavargó örvényeibe lökték, így örökre elveszett. Ez egy figyelemre méltó másolata, szakképzett mesterek készítették, és gyönyörűen összerakták. Ősi szakmai titkaikat használták fel, hogy elkészítsék ezt az emléket, amit mindenki büszkén birtokolhat; az elesettek emlékére és a Galaxis - a mi Galaxisunk - tiszteletére, amelyet megpróbáltak megvédeni...*

Szartibartfaszt ebben a pillanatban megint elszáguldott előttük.

- Ennyi - mondta - Elhagyhatjuk ezt a sok számárságot. Úgyis már csak a bólintásról maradunk le.

- S most tiszteletünk jeléül hajtsunk fejet – énekelte a hang, majd még egyszer, sokkal gyorsabban és visszafelé.

Villogott a fény, az oszlopok eltűntek, a férfi visszahadarta magát a semmibe és az Univerzum újra elevenen összegyűlt körülöttük.

- Értettétek a lényegét? - kérdezte Szartibartfaszt.

- Döbrent vagyok - mondta Arthur - és zavart.

- Aludtam - mondta Ford, aki most kapcsolódott be a nézésbe. - Lemaradtam valamiről?

Újból egy gyötrelmesen magas szikla peremén találták magukat, meglehetősen gyorsan libikókázva. A szél visszafelé söpört el arcuk mellett, és egy öblön túl, ahol minden idők legerősebb űrhajóhadának maradéka gyűlt össze egykoron, a Galaxis gyorsan visszavésődött a létbe. Az ég halványrózsaszínű volt, egy igen furcsa színen keresztül kékbe hajló és feketés árnyalatú. Hihetetlen sebességgel füst ereszkedett le belőle.

Az események most túl gyorsan játszódtak le előttük, mintsem hogy meg tudták volna őket különböztetni, és amikor egy kis idő múlva egy hatalmas űrszonda száguldott el előttük, mintha valaki azt mondta volna: *hu!*, csak azt vették észre, hogy ennél a pontnál kapcsolódtak be először.

De most már túl gyorsak voltak a dolgok, az egész egy képi-tapintási maszat volt, amely pörögve, forogva, vibrálva átugráltatta őket a Galaktikus történelem évszázadain. Csak egy vékony sivítást hallottak.

A vastagodó eseményzagyvalékban időnként rémítő katasztrófákat, mély rettegést és szörnyű megrázkódtatásokat éreztek. Ezek bizonyos ismétlődő képekkel voltak állandóan kapcsolatban; az egyetlen dolgok, amik tisztán kirajzolódtak a zűlélt történetgörgötekből: egy Wikket Kapu, egy kis kemény piros labda, kemény fehér robotok és még valami kevésbé kivehető, valami fekete és felhős valami.

De ott volt még egy érzés, ami tisztán kiemelkedett a fodrozódó időfolyosóból.

Mint ahogy egy lassú kattogássorozat felgyorsulva elveszti a kattánások felbonthatóságát és fokozatosan egy tartós és egyre erősödő hang sajátosságát veszi fel, így vette fel egy benyomássorozat a tartós érzélem sajátosságát - és mégsem érzelmét. Ha érzélem volt, akkor teljesen érzélemmentes. Gyűlölet volt, kiengesztelhetetlen gyűlölet. Hideg volt, nem mint a jég, hanem mint egy fal. Személytelen volt, nem mint egy tömegből taláломra kilendülő ököl, hanem mint egy számítógép nyomtatta parkolócédula. És halálos volt - de nem mint egy puska golyó vagy kés, hanem mint egy autópályán keresztül húzódnó téglafal.

És ahogy egy erősödő hang megváltoztatja karakterét és erősödésében harmonikusba csap át, ugyanígy ez az érzélemmentes érzélem is mintha egy elviselhetetlen és soha nem hallott sikollyá erősödött volna, és hirtelen úgy tűnt, hogy ez a bűn és a kudarc sikolya.

Aztán hirtelen megszűnt.

Árván álldogáltak egy csöndes hegytetőn egy nyugodt estén.

A nap lemenni készült.

Körülöttük mindenféle dimbes-dombos táj hömpölygött csendesesen a messzeségbe. Madarak dalolták, mit gondolnak róla, az általános vélekedés jónak volt nevezhető. Nem messze játszó gyermekek hangja volt hallható, és egy kicsit távolabb a látható zajforrástól egy kis városka körvonalai látszottak a tompuló esti fényben.

Úgy tűnt, hogy a város többnyire meglehetősen alacsony, fehér kőből rakott épületekből áll. A látóhatár kellemesen görbe volt.

A nap már csaknem lenyugodott.

Mintha a semmiből jönne, zene csendült fel. Szlartibartfaszt megrántott egy kallantyút, erre elhallgatott.

Egy hang szólalt meg: - Ez... - de Szlartibartfaszt megrántott egy újabb kallantyút, erre elhallgatott.

- Majd később beszélek róla - mondta csendesesen.

A hely békés volt: Arthur boldognak érezte magát. Még Ford is jókedvűnek tűnt. Sétáltak egy kicsit a város felé. A fű Információs Illúziója kellemes és puha volt a talpuk alatt, a virágok Információs Illúziója pedig édes és jó illatú volt. Csak Szlartibartfaszt tűnt nyugtalannak és rosszkedvűnek.

Megállt és felnézett.

Arthurnak hirtelen eszébe jutott, hogy amint azt az egész szörnyűség végén, vagy inkább az elején tapasztalták, most valami rossz dolog fog történni. Szomorúsággal töltötte el a gondolat, hogy valami rossz dolog történhet még egy ilyen idilli helyen is. Ő is felpillantott. Semmi sem volt az égen.

- Itt nem fognak támadni, ugye? - kérdezte. Aztán rájött, hogy csak egy felvételen mászkál, de még mindig aggódott.

- Itt senki nem fog támadni - mondta Szlartibartfaszt érzélemmentesen remegő hangon. - Ez itt a kezdet. Ez az a hely. Ez Krikket.

Felnézett az égre.

Az ég az egyik látóhatártól a másikig, keletről nyugatig, északtól délig teljesen és abszolút fekete volt.

11. fejezet

Trapp, trapp, trapp.

liiiiii.

- *Örömömre szolgál, hogy szolgálataira lehettem.*

- Kuss!

- *Köszönöm.*

Trapp, trapp, trapp, trapp, trapp.

liiiiii.

- *Köszönöm, hogy boldoggá tett egy egyszerű ajtót.*

- Rohadjanak el a diódáid.

- *Köszönöm. Remélem, kellemes napja lesz.*

Trapp, trapp, trapp, trapp.

liiiiii.

- *Boldog vagyok, hogy kinyílhattam ön előtt...*

- Pofa be!

- *...és elégedett, hogy a jól végzett munka örömeivel záródhatok be ismét.*

- Azt mondtam: pofa be!

- *Köszönöm, hogy meghallgatott.*

Trapp, trapp, trapp, trapp.

- *Hupp!*

Zaphod abbahagyta a trappolást. Már napok óta trappolt az *Arany Szív* fedélzetén keresztül-kasul, de még egy ajtó sem mondta neki, hogy *hupp!* Teljesen biztos volt benne, hogy ezt nem is ajtó mondta. Ahhoz túl rövid volt, hogy ajtó mondhasa. Azonkívül nem is volt annyi ajtó. Mert úgy hallatszott, mintha százezer ember mondta volna *hupp!*, ami meglepő volt, ő lévén az egyedüli élőlény a hajón.

Sötét volt. A hajó jelenleg nélkülözhető rendszereit lezárta, s az lustán sodródott tova a Galaxis egy távoli csücskében, mélyen a tintafekete űrben. Honnan kerülne hát ide százezer ember éppen most, hogy teljesen váratlanul azt mondja: *hupp?*

Körülnézett és végigmérte a folyosót. Az egészet sötét árnyék fedte. Csak az ajtók homályos rózsaszín körvonalai látszottak, ahogy világítottak a sötétben, és lüktettek beszéd közben, bár Zaphod minden tőle telhetőt megpróbált, hogy leszoktassa őket erről.

A fények is kialudtak, így a fejei sikeresen elkerülték, hogy egymásra nézzenek; egyik sem lehetett valami szívderítő látvány. Főleg mióta elkövette azt a hibát, hogy megnézte saját lelkét.

Ez valóban hiba volt.

Késő éjszaka volt - még szép.

Nehéz nap volt mögötte - még szép.

Az űrhajó beépített magnetofonjában lelkesítően szólt a zene - még szép.

És még szép, hogy ő maga egy kissé részeg volt.

Más szavakkal: összejátszott minden körülmény, ami egy lélekkereső rohamot kiválthat, és ez minden kétséget kizáróan hiba volt.

Miközben csendesen és elhagyatottan álldogált a sötét folyosón, visszaemlékezett és beleborzongott. Egyik feje az egyik irányba nézett, a másik a másikba, és mindkettő úgy döntött, hogy az ellenkező irányba megy.

Fülett, de nem hallott semmit.

Sehol semmi nesz, csak a *hupp*.

Elképesztő ötletnek tűnt, hogy valaki idehozasson ilyen elképesztően nagy számú embert egyetlen szó kedvéért.

Idegesen a híd felé vette útját. Ott legalább ura lehet a helyzetnek. Aztán megállt. Pillanatnyilag nem úgy érezte magát, mint aki ura lehetne bármilyen helyzetnek.

Az első megrázó pillanat életében az volt, elmélkedett tovább, hogy rádöbbsen: *van* lelke.

Bár valójában többé-kevésbé mindig is sejtette, hogy van, mivel minden más hiánytalanul megvolt neki, sőt, némely dologból kettő is, de hogy hirtelen tényleg találkozott a lénye legmélyén lappangó valamivel – ez már komolyan szíven ütötte.

És aztán azt is felfedezni (ez volt a második megrázkódtatás), hogy ez nem is olyan nagyszerű dolog, mint amilyet az ő helyzetében joggal elvárhatna az ember - ez még nagyobb ütés volt.

Aztán elgondolkodott, hogy milyen is tulajdonképpen az ő helyzete, és ez már annyira megrázta, hogy az italát is majdnem kilötyögtette, gyorsan fel is hajtotta, nehogy valami komolyabb dolog történjen vele. Aztán felhajtott gyorsan még egyet, hogy ellenőrizze, rendben leért-e az előző.

- Szabadság - mondta fennhangon.

Ekkor Trillian jelent meg a hídon, és lelkesítő dolgokat szavalt a szabadságról.

- Nem tudok vele mit kezdeni - mondta Zaphod borúsan, és kiürített egy harmadik poharat is, hogy megnézzze, miért nem jelentett semmit a második ital az első állapotáról. Bizonytalanul a két lányra nézett, majd a jobb oldalit választotta

A másik torkán is legurított egy italt, hogy az majd eltéríti az előzőt a kritikus ponton, és egyesült erővel ráncba szedik a másodikat. Azután mindhárman az első keresésére indulnak, tereferélnek egy kicsit, talán még danolásznak is.

Nem volt benne biztos, hogy a negyedik ezt mind megértette, így hát utána küldte az ötödiket, hogy érthetőbben elmagyarázza, majd a hatodikat, hogy erkölcsi támaszt nyújtson.

- Túl sokat iszol - jegyezte meg Trillian.

Zaphod összekoccantotta a fejeit, hogy a négy lány eggyé álljon össze. De aztán feladta, és a navigációs monitorra nézett, ahol egyszerre hihetetlenül sok csillag látványa fogadta.

- Izgalom meg kaland meg baromi jó dolgok - dörögött.

- Nézd - vigasztalta együttérzőn a lány és melléült -, teljesen érthető, hogy most egy kicsit céltalannak

érzed az életet.

Zaphod riadtan meredt rá. Még sosem látott olyat, hogy valaki a saját ölében üljön.

- Uhh - nyögte, és ivott még egy pohárral.

- A több éves küldetésed befejeződött.

- Nem az én küldetésem volt. Mindig is ki akartam maradni belőle.

- Mindenesetre befejeződött.

Zaphod felröfönt. Mintha irtó nagy banzáj folyt volna a gyomrában.

- Azt hiszem, én fejeződtem be - tűnődött. - Itt vagyok én, Zaphod Beeblebrox, oda megyek, ahova akarok, azt teszem, amit akarok. Enyém a világ legnagyobb hajója, enyém a lány, akivel elég jól kijövök...

- Valóban elég jól?

- Már amennyire értek hozzá. Nem vagyok valami nagy szakértő a személyes kapcsolatok terén...

Trillian felvonta a szemöldökét.

- Én vagyok a legnagyobb fickó, mindent megtehetek, amit csak akarok, csak egy a bibi: a leghalványabb gozóm sincs, mit akarok egyáltalán.

Elhallgatott.

- A dolgokból - tette hozzá később - nem következik semmi - majd mintegy ezt megcáfolva megitta a következő italt is, melynek következtében esetlenül lecsúszott a székéből.

Amíg kialudta magát, Trillian keresgélni kezdett a *GALAXIS Útikalauzban*. Volt néhány hasznos tanácsa a részegséggel kapcsolatban.

Uccu neki - így szólt - és sok szerencsét!

Ugyanez vonatkozott az Univerzum mérete és használati utasítása szócikkre is.

Aztán rábukkant egy szócikkre Han Wavelről, egy egzotikus üdülőbolygóról, a Galaxis egyik csodájáról.

Han Wavel világa jórészt mesés ultraluxus szállodákból és kaszinókból áll, amelyeket az eső és szél természetes eróziója alakított ki.

Annak az esélye, hogy ez így kialakuljon, megközelítőleg egy a végtelenhez. Kevés adatunk van arra nézve, hogyan történhetett, mert egyetlen geofizikus, valószínűség-statisztikus, meteoanalitikus vagy bizzarológus (akik pedig buzgón keresik az okát) sem engedheti meg magának, hogy hosszabb ideig ott tartózkodjon.

Ezt nevezem, gondolta Trillian, és néhány óra múlva a nagy fehér futócipő alakú űrhajó már lassan ereszkedett is lefelé egy gyönyörű szép, forró napú égbolton egy élénk színű, homokos űrrepülőtérré. A hajó igen nagy feltűnést keltett, és Trillian nagyon jól érezte magát. Hallotta, hogy valahol a fedélzeten Zaphod mocorog és füttyörszik.

- Hogy vagy? - szólt bele a házitelefonba.

- Jól - jött a vidám válasz -, szörnyen jól.

- Hol vagy?

- A fürdőszobában.

- Mit csinálsz?

- Itt maradok.

Egy-két óra múltán világos lett, hogy komolyan gondolja, és a hajó anélkül tért vissza, hogy akár egyszer is kinyitotta volna a fedélzeti nyílást.

- Hejhó - szólalt meg Eddie, a Komputer.

Trillian türelmesen bólintott, ujjaival dobolt egy ideig, majd bekapcsolta a házitelefont.

- Azt hiszem, pillanatnyilag semmi szükséged arra, hogy szórakozásra kényszerítselek.

- Pillanatnyilag semmi - jött Zaphod válasza ki tudja honnan.

- Azt hiszem, egy kis testmozgás azért feldobna.

- Azt hiszem én is, amit te - mondta Zaphod.

"SZÓRAKOZÁSI LEHETETLENSÉGEK" - ez a címszó vonta magára Trillian figyelmét, amikor kis idő múlva leült, hogy újra átfussa az *Útikalauzt*, és miközben az *Arany Szív* hihetetlen sebességgel száguldott egy meghatározatlan irányba, a Táp-O-Mat italadagolójától kapott ihatatlan dolgot szűrcsölgette, és épp arról olvasott, hogyan kell repülni.

A *GALAXIS Útikalauz Stopposoknak* a következőket írja a repülésről:

A repülésnek is megvan a maga művészete, vagyis inkább a fortélya.

Abban rejlik, hogy megtanuld magad a földre vetni és elhibázni azt.

Válassz ki egy derűs napot - javasolja -, és *próbálgasd*.

Az első rész könnyű

Mindössze annyi kell hozzá, hogy képes légy teljes súlyoddal a földre vetődni, azzal az elhatározással, hogy nem baj, ha fájni fog.

Ugyanis ha nem sikerül elhibázni a földet, akkor fog.

A legtöbb embernek nem sikerül, és ha tényleg lelkiismeretesen próbálkoznak, egyre valószínűbbé válik, hogy úgysem sikerül.

Tehát inkább a második rész, az elhibázás a nehéz.

Az egyik probléma az, hogy teljesen véletlenül kell elhibáznod. Semmi értelme szándékosan próbálgatni, mert úgysem sikerül. Az a lényeg, hogy félúton valami hirtelen elvonja a figyelmed és ne is gondold tovább a zuhanásra vagy a földre, vagy arra, mennyire fájdalmas lesz, ha mégsem hibázod el.

Közismerten nehéz dolog nem gondolni erre a három dologra a rendelkezésedre álló egy röpké másodperc alatt. Emiatt nem sikerül sokaknak, akik örökre csalódnak ebben az egyébként mókás és igen látványos sportban.

Ha mégis szerencséd van, és figyelmedet a döntő pillanatban sikeresen elvonja valami egy pillanatra, mondjuk egy pár pompás comb (csáp, álláb; fajtától, illetve egyéni hajlamtól függően) vagy egy, a környéken robbanó bomba, vagy ha hirtelen kiszúrsz egy közeli gallyon mászó szörnyen ritka bogárfajt, akkor nagy meglepetésedre nem csapódsz a földre, hanem ott maradsz néhány hüvelykkel

fölötte lebegve, elég idétlen külsőt öltve.

Ez a pillanat óriási és pontos koncentrációt igényel.

Próbálj fel-le mozogni: fel-le, fel-le, fel-le.

Felejts el minden súlyodra vonatkozó adatot, és lebbenj feljebb.

Senkire ne figyelj, aki beszél hozzád, mert semmi hasznavehetőt nem mondhat.

Leginkább a következő szavak szoktak elhangzani: "Te jó Isten, ez lehetetlen!"

Életbevágóan fontos, hogy ne hidd el egyetlen szavukat sem, máskülönben igazuk lesz.

Emelkedj egyre feljebb.

Próbálkozz meg egy-két bukórepüléssel, először óvatosan, majd egyenletesen lélegezve repülj el a fák fölött.

SENKINEK SE INTEGESS!

Ha már egy párszor ezt végigcsináltad, a pillanatnyi figyelemkihagyást egyre könnyebben sikerül majd megvalósítani.

Aztán megtanulhatod, hogyan változtass irányt, sebességet, hogyan manőverezz, és az egész lényege annyi mindössze, hogy sose gondolj túl erősen arra, mit akarsz csinálni, csak hagyd, hogy minden magától történjen.

Azt is megtanulod majd, hogy érj pontosan földet, mert az első próbálkozásnál még elég szerencsétlenül fog sikerülni.

Csatlakozhatsz magán-repülőklubokhoz is, ahol segítenek elsajátítani a pillanatnyi figyelemkihagyást. Furakülsejű (vagy véleményű) egyéneket fizetnek azért, hogy a döntő pillanatban a bokrok mögül elébed ugorjanak és megmutassák magukat és/vagy kifejtsék véleményüket. Kevés valódi stoppos engedheti meg magának, hogy belépjen; de néhányuknak a klub még ideiglenes munkára is lehetőséget nyújt.

Trillian hosszasan olvasgatta, de vonakodva úgy döntött, hogy Zaphod igazán nincs most abban a hangulatban, hogy a repüléssel próbálkozzon, vagy hegyeken sétáljon, keresztül, vagy esetleg a Brantiszogi Tanácsal átírassa lakcímét, ugyanis ezek az ötletek sorakoztak a SZÓRAKOZÁSI LEHETETLENSÉGEK címszó alatt.

Ehelyett a hajót Allosimaniusz Synecára, a jég, hó, észbontó szépség és fenséges hideg birodalma felé kormányozta. A liskai hősíságtól a sasantuai jégkristály-piramisok csúcsáig vezető út még lökhajtásos sítalpakkal és egy synecai hókutyafalkával felszerelve is hosszú és kimerítő, de a csúcsról elének táruló látvány, amely magába foglalja a Stin gleccsermezőit, a csillámló Prizma-hegységet és a sarki fény légies táncát, rögtön megragadja a lelket, és lassan átadja valami mindezideig ismeretlen gyönyörnek, és például Trillian is úgy érezte, hogy nem bánná, ha valami megragadná a lelkét, és lassan átadná valami mindezideig ismeretlen gyönyörnek.

Bolygóköri pályára álltak.

Alattuk terült el az Allosimaniusz Syneca gyönyörű ezüstfehér vidéke.

Zaphod ágyban maradt, egyik fejét a párna alá dugta, a másikkal pedig késő éjszakáig keresztretjévent fejtett.

Trillian ismét türelmesen bólintott, elszámolt egy elegendően magas számig, és meggyőzte magát arról, hogy először is Zaphodot kell szóra bírni.

Elkezdett hát felkészülni rá. A konyhai ízsztetizátorok segítségével elkészítette a legízletesebb lakomát, amit csak elbír képzelni - finom, olajban sült húst illatos sajttal, gyümölcscsel és italnak zamatos aldebarani bort.

Mindezt felszolgált Zaphodnak, és megkérdezte, nincs-e kedve beszélgetni egy kicsit.

- Kopj le - mondta Zaphod.

Trillian türelmesen bólintott, egy még magasabb számig számolt el, finoman félrelökte a tálcát, a teleportálási szobába lépett, és kiteleportálta magát Zaphod életéből a francba.

Még a koordinátákat sem programozta be, halvány fogalma sem volt, hová megy, csak ment - az Univerzum egy találomra kiválasztott fénypontjára.

- Ennél csak jobb lehet - mondta magának, mikor elindult.

- Menjél csak - motyogott magában Zaphod, a másik oldalra fordult, de nem tudott elaludni.

Másnap nyugtalanul rózta a hajó üres folyosóit, úgy tett, mintha nem is a lányt keresné, pedig tudta, hogy elment. Eleresztette a füle mellett a komputer toakodó kérdéseit, aki azt követelte, mondják meg neki, mi a fene folyik a hajón, s a termináljai közé egy kis elektronikus pecket illesztett.

Egy idő után sorra eloltotta a lámpákat. Úgysincs mit látni. Úgyse történik semmi.

Egész éjszaka az ágyat nyomta - márpedig a hajón gyakorlatilag egyfolytában éjszaka volt - és úgy döntött, hogy ideje lesz összeszedni magát és valahogy elrendezni a dolgokat. Hirtelen felült és öltözödni kezdett. Úgy gondolta, hogy kell lennie valakinek ebben az Univerzumban, aki még nála is nyomorultabb, elkeseredettebb és elhagyatottabb, és úgy döntött, hogy elindul és megkeresi.

Félúton a híd felé eszébe jutott, hogy az Marvin lesz, és inkább visszafeküdt.

Pár órával később történt, hogy vigasztalhatatlanul trappolt a sötét folyosókon, átkozta a vidám ajtókat, és meghallotta a nyugtalanító *huppot*.

Idegesen a folyosó falának dőlt, és olyan arcot vágott, mint aki telekinézissel egy dugóhúzó próbál kiegyenesíteni. Ujjait a falra tapasztotta, és szokatlan vibrálást érzett. És most már egyre tisztábban hangokat is hallott, és azt is, honnan jönnek - a parancsnoki híd felől.

Ahogy a falat tapogatta, kezei hozzáértek valamihez. Nagyon megörült, csendesén közelebb lépett.

- Komputer? - sziszegte.

- Mmmm? - mondta a komputer Zaphodhoz legközelebb eső terminálja ugyanolyan halkan.

- Van valaki a hajón?

- Mmmmm - felelte a komputer.

- Ki az?

- Mmmmm mmm mmmmm - válaszolt a komputer.

- Micsoda?

- Mmmmm mmmm mm mmmmmmmmm.

Zaphod egyik arcát két kezébe temette.

- Oh, Zarquon - szitkozódott magában. Aztán végignézett a folyosón a homályos és távoli híd felé,

ahonnan egyre több és komolyabb zaj jött, és ahol a kipeckelt terminálok is voltak.

- Komputer - sziszegte újból.

- Mmmmmmm?

- Ha kivettem a pecket...

- Mmmm.

- Emlékeztess, hogy vágjam pofán magamat.

- Mmmm?

- Bármelyiket. Na, akkor beszéljünk. Egy az igen, kettő a nem. Jelent valami veszélyt?

- Mmmm

- Igen?

- Mmmm.

- Nem kétszer mondtad?

- Mmmm mmmm

- Hmmmm

Végigarasztott a folyosón, bár legszívesebben visszatáncolt volna.

Már csak két méterre volt a hídra nyíló ajtótól, amikor nagy rémületére eszébe jutott, hogy a dolog azért nem ilyen egyszerű, és kővé meredt. Nem tudta kiiktatni az ajtó udvariassági áramköreit.

A híd ez oldali bejárata rejtve volt a sóvár szemek előtt, mert a hajót úgy tervezték, hogy a híd egy jó nagy kanyart vegyen a közepén, így hát reménykedett, hogy észrevétlenül behatolhat.

Csüggedten nekidőlt a falnak, és olyan szavak hagyták el ajkát, hogy a másik feje teljesen megbotránkozott tőle.

Az ajtó halványrózsaszín körvonalait bámulta, és rájött, hogy a folyosó sötétjében ki tudja tapogatni a folyosóra nyúló érzékelőmező, amely tudatta az ajtóval, ha valakinek ki kellett nyílnia és vidám meg kellemes dolgokat kellett mondania

Erősen a falhoz lapult és az ajtó felé csúszott, mellét úgy behúzta, ahogy csak bírta, nehogy súrolja a nagyon érzékeny érzékelő szélét. Visszatartotta a lélegzetét és áldotta magát, amiért napokig csak az ágyban duzzogott, ahelyett, hogy érzéseit levezette volna az űrhajó konditermében levő expandereken.

Aztán rájött, hogy most beszélnie kell.

Aprókat lélegzett, majd a tőle telhető leggyorsabban és leghalkabban ezt súgta - Ajtó, ha hallasz, felelj nagyon-nagyon halkan.

Az ajtó nagyon-nagyon halkan visszasuttogta - *Hallom, uram.*

- Jó. No már most, nemsokára megkérlek majd, hogy nyílj ki. Ha kinyíltál, ne mondd, hogy nagyon élvezted, oké?

- Oké!

- És azt se mondd, hogy boldoggá tettem egy egyszerű ajtót, vagy hogy nagy örömdre szolgál, hogy kinyílhattál előttem, és elégedett vagy, hogy a jól végzett munka örömevel záródhatsz be ismét, oké?

- Oké!

- És ne kíváncsi nekem kellemes napot, megértetted?

- Értettem.

- Rendben, akkor hát - mondta megfeszülve Zaphod – nyílj ki!

- Így jó lesz, Mr. Beeblebrox? - kérdezte most már hangosan.

- Képzeljétek azt - mondta Zaphod a hirtelen köré gyűlő és őt bámuló fehér robotok csapatának -, hogy egy igen nagy hatósugarú Durr-O-Dumm lézerpisztolyt tartok a kezemben.

Roppant hűvös és kegyetlen csend támadt. A robotok undorítóan élettelen szemmel meredtek rá. Teljesen mozdulatlanok voltak. Valami nagyon hátborzongató volt a megjelenésükben, különösen Zaphod számára, aki sosem látott még hozzájuk foghatót, azt sem tudta, hogy léteznek. A Krikket-háborúk a Galaxis ősi múltjában zajlottak, és Zaphod az ókori történelemtől szóló tanórák alatt azt tervezgette, hogyan kerülhetne szexuális kapcsolatba a mellette levo kiberkabinban ülő lánnyal, s mivel eme cselszövésben az oktatókomputernek jelentős szerepe volt, így az kiiktatta az összes történelem-áramkörét, és teljesen másfajta áramkörökkel helyettesítette, aminek persze az lett a vége, hogy a gépet leselejtezték és a Kiberhelt Kibermaták Otthonába küldték, ahová a lány is követte, aki akarata ellenére fülíg beleszeretett a masinába, s ennek az lett az eredménye, hogy (a) Zaphod sohasem került vele intim kapcsolatba, és (b) kimaradt az ókori történelem azon részéből, amely most felbecsülhetetlenül értékes lett volna számára.

Megkövülten bámulta őket.

Megmagyarázhatatlan volt, miért, de sima és karcsú testük mintha maga a szintiszta, steril gonoszság megtestesülése lett volna. Undorítóan élettelen szemüktől kezdve erőteljes és élettelen lábukig egy olyan előre jól megtervezett termékei voltak, aki csak ölni akart. Zaphod torkát jeges félelem szorította el.

Már szétbontották a híd mögötti falat, és a hajó létfontosságú szervei felé nyomultak. Zaphod egyre rémültebben nézte, ahogy az összedőlt hajóroncsra keresztül alagutat fúrnak a hajó legmélyén levő Valószínűtlenségi Hajtómű szíve, az Arany Szív felé, amelyet rejtélyes módon a nagy semmiből készítettek.

A hozzá legközelebb álló robot úgy nézett rá, mintha egyenként szemügyre akarná venni teste minden porcikáját, felmérné a gondolatait, képességeit. És amint megszólalt, ezt szavai is igazolták. Mielőtt rátérnének arra, mit is mondott, érdemes megjegyezni, hogy több, mint tízmillió év után Zaphod volt az első szerves élőlény, aki hallotta ezeket a robotokat beszélni. Ha az iskolában több figyelmet fordított volna a történelemórákra és kevesebbet a más szerves létformákkal folytatott enyelgésre, talán még meg is hatódott volna a megtiszteltetéstől.

A robot hangja ugyanolyan volt, mint a teste: hideg és élettelen. Ehhez még egy fűlsértő csikorgás is társult. Mintha a múlt feneketlen mélyéből jött volna, akárcsak a robot maga.

Így szól: - Tényleg egy Durr-O-Dumm lézerpisztolyt tartasz a kezében.

Zaphod először nem értette, mit akar mondani, de aztán a kezére pillantott, és megkönnyebbülten vette tudomásul, hogy amit egy falpolcon talált, valóban az volt, aminek gondolta.

- Hát igen - vigyorogta megkönnyebbülten, gúnyos és ravasz képpel -, nem akartam, hogy nagyon megerőltessd a képzeletedet, robot. - Egy ideig senki nem szólt semmit, és Zaphod eszébe jutott, hogy a robotok nyilván nem beszélgetni jöttek.

- Nem tudom nem észrevenni, fiúk, hogy a hajótokkal - bökött egyik fejével a megfelelő irányba – pont

az én hajómra parkoltatok.

Ezt nem is tagadta senki. A legelemibb udvariassági szabályokra fittyet hányva egyszerűen csak hipp-hopp ott materializálódtak, ahol akartak, ennek köszönhetően úgy hatoltak keresztül az Arany Szíven, mint égy fésű a másikon.

Erre sem feleltek hát, és Zaphod kitalálta, hogy úgy adhat lendületet a társalgásnak, ha gondolatait kérdés formában fogalmazza meg.

- ...így van? - tette hát hozzá.

- Igen - felelte a robot.

- Hát ööö... oké - mondta Zaphod. - És mit akartok itt, hapsikáim?

Nem jött válasz.

- Robotok - kapott észbe Zaphod -, mit akartok itt, robotok?

- Az Arany Pálcikáért jöttünk - nyekeregte a robot.

Zaphod bólintott, majd meglóbálta a pisztolyát, jelezvén, hogy a részletekre is kíváncsi. Úgy tűnt, a robot megértette.

- Az Arany Pálcika része a Kulcsnak, amit keresünk - folytatta -, hogy kiszabadíthassuk vele Krikket Urait.

Zaphod újból bólintott; és újból meglóbálta a fegyvert

- A Kulcs - folytatta a robot nyugodtan - széthullott a térben és az időben. Az Arany Pálcika abba az eszközbe ágyazódott bele, ami a te hajódat mozgatja. Vissza fogjuk építeni a Kulcsba. Az Uraink kiszabadulnak. Folytatódhat az Egyetemes Rendteremtés.

Zaphod újból bólintott.

- Miről beszélsz? – értetlenkedet.

A robot teljesen érzelemmentes arcán mintha fájdalmas kifejezés suhant volna át. Mintha kezdené lehangolónak találni a beszélgetést.

- Elpusztítani - mondta, majd megismételte: - A Kulcsot keressük, már megtaláltuk a Fa Oszlopot, az Acél Oszlopot és a Plexi Oszlopot. Nemsokára miénk lesz az Arany Pálcika...

- Nem.

- A miénk lesz - makacskodott a robot.

- Nem. Az hajtja a hajómat.

- Nemsokára - ismételte meg türelmesen a robot miénk lesz az Arany Pálcika...

- Nem - mondta Zaphod.

- És aztán el kell mennünk - folytatta teljes komolysággal a robot - egy buliba.

- Ó - lepődött meg Zaphod. - Én is mehetek?

- Nem - felelte a robot - Le kell, hogy lőjünk.

- Na ne mondd - lóbálta meg a pisztolyt Zaphod.

- De mondom - mondta a robot és lelőtte.

Zaphod úgy meglepődött, hogy újból le kellett lőni, hogy elessen.

12. fejezet

- Csssss - mondta Szlartibartfaszt - Nézzétek és hallgassátok.

Az ősi Krikketen leszállt az éj. Az égbolt sötét és üres volt. Az egyedüli fény a szomszédos városból, jött, ahonnan ünnepi víg hangokat sodort a szellő. Egy fa alatt álltak, amelyből részegítő illat áradt, és körülbepte oket. Arthur leguggolt, és érezte a talaj és a fű Információs Illúzióját. Beletúrt. A talaj gazdagnak, a fű erősnek tűnt. Minden tekintetben gyönyörű hely volt, s hatása alól nehezen lehetett szabadulni.

Az égbolt mégis üres volt, és Arthurnak úgy tűnt, hogy valahogy megfagyasztja ezt az idillikus, bár jelenleg áthatatlan tájat. *Bár, - töprengett -, attól függ, mihez szokott hozzá az ember.*

Érezte, hogy valaki megérinti a hátát és felnézett. Szlartibartfaszt csendesen felhívta a figyelmét valamire mélyen a hegy mögött. Odanézett, és észrevette a halvány, táncoló és hullámzó fényeket, amint lassan feléjük tartanak.

Ahogy közelebb értek, már a hangok is kivehetőek voltak, és a halvány fények nemsokára egy kis embercsoporttá álltak össze, akik a hegyen át hazafelé igyekeztek.

Egészen a fa alatt szemlélődők mellett haladtak el, lámpásokat himbáltak, amelyek puha és örülten táncoló fénybe borították a fűszálakat és a fákat, elégedetten cseverésztek, és arról énekeltek, milyen csodaszép minden, mennyire boldogok ők, mennyire tetszik nekik a földművelés, és milyen öröm hazamenni az asszonyhoz és a gyerekekhez Ritmusos és vidám dal következett arról, hogy az év ezen részében milyen különösen jó illatúak a virágok, és kár, hogy a kutyának annyira tetszett, hogy belepusztult. Arthur szinte maga előtt látta Pául McCartney-t, aki egy csendes estén lábait a tűznél melegítve eldúdolja ezt Lindának, és azon gondolkodik, mit vegyenek a bevételből, majd végül Essexre esik a választásuk.

- Krikket urai - mondta síri hangon Szlartibartfaszt.

Ez a megjegyzés olyan hirtelen érte az Essexen töprengő Arthurt, hogy az egy pillanatra összezavarodott.

Aztán a helyzet logikája szétszóródott gondolataira vetette magát, és Arthur rájött, hogy még mindig nem fogta fel, mit mondott az öregember.

- Tessék? - kérdezte.

- Krikket urai - ismételte meg Szlartibartfaszt, és ha az előbb síri hangja volt, most úgy tetszett, mint egy hörghurutos Hadész-lakó.

Arthur a csoportra nézett és a kapott információt próbálta gondolatai közé helyezni.

Az emberek a csoportban szemmel láthatóan földönkívüliek voltak, már csak azért is, mert egy kissé nyurgának, szögletesnek és szinte felfehérnek tündek, másfelől viszont figyelemre méltóan kellemes külsejűek voltak (noha egy szeszélyesebb egyén nem szívesen vett volna részt velük egy hosszú buszkiránduláson); és ha valami módon különböztek az egyszerű becsületes emberektől, az azért volt, mert talán szívesebben voltak inkább túlzottan megnyerők, mint akár egy kicsit ellenszenvesek.

Miért hát ez a reszelős lihegés Szlartibartfaszt szájából, ami sokkal inkább illene egy munkájukat hazavívó láncfűrészkeszélről szóló gusztustalan film rádióhirdetéséhez?

Meg aztán ez a Krikket-dolog is kemény dió. Nem is látta át egészen az összefüggéseket között, amit ő eddig kriketnek ismert, és ami...

Szlartibartfaszt szakította meg gondolatmenetét, mintha érezte volna, mint tűnődik.

- A játék, amit kriket néven ismersz - magyarázta, és hangja még mindig mintha földalatti

labirintusokból jött volna - csak egyike a faji memória furcsa hóbortjainak, amely eónokkal azután is, hogy valódi fontosságuk a feledés homályába veszett, emlékezetben tartja a bálványokat. A Galaktika összes fajai közül csak az angolok tudták az Univerzumot kettészakító legszörnyűbb háborúk emlékét feléleszteni és beleszőni egy szerintem sokak által érthetetlenül unalmasnak és értelmetlennek tartott játékba.

- Jómagam igen kedvelem - tette hozzá -, de sokak szemében ti akaratlanul is a leggroteszkebb ízlés bűnébe estetek. Különösen ami azt a részét illeti, amikor a kis piros labdával eltaláljátok a kaput, az nagyon visszataszító.

- Hmm - jelezte Arthur tünődő képpel, hogy felfogó szinopszisai minden tőlük telhetőt megtesznek -, hmmm.

- És ők - váltott ismét síri torokhangra Szlartibartfaszt, és a mellettük éppen elhaladó krikketiek csoportjára mutatott -, ők kezdték el az egészet, és ennek ma lesz a napja. Gyertek, menjünk utánuk, és nézzük meg, miért.

Kiosontak a fa alól, és követték a vidám társaságot a sötét hegyi ösvényen. Ösztönösen és csendesen lopakodva lépdelt az üldözöttek nyomában, noha, mivel csak egy Információs Illúzió-felvételen járkáltak, akár kékre festve és baritontubákkal a fejükön is maszkálhattak volna, s az üldözöttek ugyanannyit törődnek velük.

Arthur észrevette, hogy a társaság néhány tagja már teljesen mást énekel. Ritmusa elhatolt hozzájuk a puha éjjeli levegőben. Egy szép romantikus ballada volt, amelynek bevételéből Paul McCartney megvehette volna Kentet és Sussexet, és Hampshire-re is tehetett volna egy kedvező ajánlatot.

- Bizonyára tudod - fordult Szlartibartfaszt Fordhoz -, mi fog most történni.

- Nem én - mondta Ford.

- Nem tanultál ókori galaktikus történelmet gyerekkorodban?

- A Zaphod mögötti kiberkabinban ültem - magyarázta Ford -, és ez nagyon zavart. Ami persze nem jelenti azt, hogy nem tanultam egy-két klassz dolgot.

Ennél a pontnál Arthur észrevett egy furcsa sajátosságot a társaság énekelte dalban. A középső nyolc sornak, ami szépen megszilárdította volna McCartney elhatározását Winchestert illetően, aki ezután elszánt pillantást vethetne volna a Test Valleyn túl elterülő New Forest gazdag vidékére, fura egy szövege volt. A költő arról énekelt, hogy találkozott egy lánnyal, de nem a "holdfényben" vagy "a csillagok alatt", hanem "a fű fölött", ami Arthur fülének egy kicsit hétköznapi volt. Aztán újból felnézett a zavarbaejtően üres égboltra, és az a határozott érzése támadt, hogy van ott valami fontos. Szerette volna megtudni, mi lehet az. Úgy érezte magát tőle, mintha egyedül len volna az Univerzumban, és ezt szövé is tette.

- Hát igen - mondta Szlartibartfaszt és kissé felgyorsította lépteit -, a krikketiek sohasem gondolták "Egyedül vagyunk az Univerzumban". Tudod, egy óriási Porfelleg vennie körül egyetlen napból és egyetlen bolygóból álló világukat, és a Galaktika legtávolabbi csücskében éltek. A Porfelleg miatt soha nem láttak semmit az égen. Éjszaka az egész teljesen sötét. Nappal ott van a nap, de abba nem lehet belenézni, hát ők se néznek. Alig vesznek tudomást az égről. Mintha egy látóhatártól látóhatárig terjedő 180 fokos vakfolt lenne a szemükben.

- Most már érted, miért nem gondolták soha: "Egyedül vagyunk az Univerzumban", mert egészen a ma éjszakáig nem is tudtak az Univerzumból. Egészen ma éjszakáig.

Tovább haladt, maga mögött hagyva csengeni a szavakat.

- Gondold csak el - mondta -, soha eszükbe sem jutott, hogy: "Egyedül vagyunk", egyszerűen azért, mert meg sem fordult a fejükben, hogy másként is lehetne.

Tovább haladt.

- Attól tartok, egy kicsit ijesztő lesz - mondta.

Miközben beszélt, egy nagyon vékony morajló sikolyra lettek figyelmesek magasan fölöttük a világtalan égen. Riadtan pillantottak fel, de egy-két pillanatig semmit nem láttak.

Aztán Arthur észrevette, hogy az előttük levők is meghallották a zajt, de egyikük sem tudta, mi a teendő. Megrökönyödve néztek előre, hátra, jobbra, balra, sőt még a földre is. Az még soha eszükbe sem jutott, hogy felfelé nézzenek.

Ott kellett volna lenned, hogy átérezd a pár másodperc múltán belőlük sugárzó rémület és sokk mélységeit, amikor egy égő űrhajóroncs zuhant sikoltva az égen, és körülbelül fél mérföldnyire tőlük lezuhant.

Néhányan az Arany Szívről beszélnek visszafogott hangon, néhányan a Bisztronuzt Csillaghajóról.

Sokan pedig a legendás és gigantikus Titanic Csillaghajóról, a fenséges és luxuskivitelű cirkálóról, amelyet pár száz évvel ezelőtt lőttek ki Artrifactovol nagy hajóépítő aszteroida-komplexumaiból; és ezt teljesen érthetően teszik.

Szenzációsan gyönyörű, megdöbbentően hatalmas volt, és sokkal jobban felszerelt, mint bármely más hajó a történelemben, amelyről tudomásunk van, de egyetlen szerencsétlenségére a Valószínűtlenségi Természettan hajnalán építették, még sokkal azelőtt, hogy ezt a nehéz és megátalkodott tudományágat teljesen (vagy egyáltalán) megértették volna.

A tervezők és a mérnökök naivan úgy döntöttek, hogy beleépítenek egy Valószínűtlenségi Hajtómű-prototípust, állítólag azért, hogy biztos legyen: Végtelenül Valószínűtlen, hogy a hajó bármely részével bármikor bármi baj történjék.

Az nem jutott eszükbe, hogy éppen a Valószínűtlenség-számítások félig-meddig kölcsönös jellege és körkörös természete miatt bármi, ami Végtelenül Valószínűtlen, nagyon valószínű, hogy szinte abban a pillanatban be is következik.

A Titanic Csillaghajó szörnyen szép látvány volt, ahogy, mint egy arcturi megavoidbálna, partra vonva feküdt az építőállványzatok lézercsipkéi közt, amelyek mint apró fényes tűk felhői szálltak szembe a mély, csillagközi sötétséggel; de amikor az égre bocsátották, még az első rádióüzenetét - egy SOS-jelzést - sem volt képes befejezni, mielőtt váratlanul és indokolatlanul befejezte pályafutását.

Mégis ugyanaz az esemény, ami egy még gyermekcipőben járó tudomány bukását jelentette, egyúttal okozója volt egy másik feldicsőülésnek. Minden kétséget kizáróan bebizonyították, hogy több ember nézte a tri-di tévé közvetítését a kilövésről, mint amennyi akkor valójában létezett, s ezt most a nézettségkutatás tudományának legnagyobb eredményeként ismerik el.

Az akkori idők másik látványos tömegkommunikációs eseménye az volt, amikor pár órával később az Ysllodins csillag szupernóvává alakult át. Az Ysllodins az a csillagrendszer, ahol a Galaktika legnagyobb biztosítójának az ügyfelei élnek, azaz inkább éltek.

De amíg ezekről az űrhajókról és még néhányról, amikre emlékszünk mint például a Galaktikus Hadiflotta - a *Merészség* Gal. Űrh., a *Vakmerőség* Gal. Űrh. és az *Öngyilkos Elmezavar* Gal. Űrh. - tisztelettel, büszkeséggel, elragadtatottsággal, szeretettel, csodálattal, sajnálattal, féltékenységgel, nehezteléssel, szóval a legismertebb érzésekkel beszélünk, addig az egyetlen, amely máig is a legnagyobb megdöbbenést váltja ki, az a *Krikket-I.*, az első krikketiek építette űrhajó.

Nem azért, mert olyan gyönyörű hajó volt. Nem volt

Egy nagy rakás ócskavas volt. Úgy nézett ki, mintha valakinek a hátsó udvarában tákolták volna össze (mivelhogy pontosan ott tákolták össze). A meglepő nem az volt a hajón, hogy jól megcsinálták (mert nem jól), hanem az, hogy egyáltalán megcsinálták. Attól a pillanattól kezdve, hogy a krikketiek

felfedezték: létezik olyan dolog is, hogy úr, majdnem pontosan egy év telt el, amíg kilőtték űrhajójukat.

Miközben leszíjazta magát, Ford Prefect végtelenül hálás volt, hogy ez megint csak Információs Illúzió, és ezért teljes biztonságban van. A valóságban Kína összes rizspálinkájáért sem tette volna be a lábát egy ilyen hajóba. "Szerfölött rozoga" - ez volt az egyik kifejezés, ami beugrott neki, és "Elnézést, ki szeretné szállni!" - ez volt a másik.

- Ez repülni fog? - kérdezte Arthur, és borús pillantásokat vetett a hajó szűk belsejét díszítő összecsapott cső- és vezetékfüzérre.

Szartibartfaszt biztosította őt, hogy igen, teljes biztonságban vannak, és hogy igencsak tanulságos és nem kevésbé szívzaggató lesz az egész.

Ford és Arthur úgy döntöttek, hogy akkor megnyugodnak és megszakad a szívük.

- Miért ne örülhetnék meg? - kérdezte Ford.

Előttük foglalt helyet a három pilóta, és természetesen észre sem vette őket, mert valójában ott sem voltak. A hajót is ők építették. Ott voltak azon az éjjelen a hegyi ösvényen, és ők is énekelték az üdvös, szívmengető dalokat. Figyelmüket valamiképpen elvonta az idegen űrhajó becsapódása a közelben. Hetekig nyúlták a szétégett űrhajóroncsot, hogy a legapróbb titkokat is megfejthessék, és egész idő alatt űrhajónyűző dalocskákat énekeltek. Aztán megépítették a saját űrhajójukat. Az ő hajójuk volt, és arról is énekeltek egy kis dalt, ami az eredmény és a birtoklás kettős örömét fejezte ki. A refrén egy kicsit szívbemarkoló volt, és kifejezte az összes szomorúságot, hogy a munka olyan sok órát vett igénybe a garázsban, távol feleségeiktől és gyermekeiktől, akik szörnyen hiányolták őket, de folyamatosan hozták a híreket, milyen szépen fejlődik a kiskutya, és ezzel felvidítették őket.

Huss, felszálltak.

Úgy zúgtak fel az égbe, mint egy hajó, aki nagyon jól tudja, mit csinál.

- Nem létezik - szólalt meg Ford egy kicsivel később, miután felépültek a gyorsulás okozta sokkból, és emelkedtek a bolygó légkörében -, nem létezik - ismételte meg -, hogy egy év alatt valaki egy ilyen hajót tervezzen és építsen, bármi is az oka. Nem hiszem el. Bizonyítsátok be, de úgysen hiszem el. - Tűnődve ingatta a fejét, és egy kis hajóablakból a kinti semmit bámulta '

Az utazás egy ideig eseménytelenül telt, úgyhogy Szartibartfaszt tekert.

Így nagyon hamar elérték a homorú, kör alakú Porfelleg belső kerületét, amely körülvette napjukat és szülőbolygójukat, és így eltakarta a szomszédos égítetet.

Több volt, mintha csak fokozatosan megváltozott volna az űr anyaga és összetétele. A sötétség kalimpálva elhullámozott mellettük. Nagyon hideg sötétség volt, üres és nehéz sötétség, a Krikket éjszakai égboltjának sötétje.

Hidege, súlya és üressége lassan Arthur szívébe markolt, és élesen belehasított a pilóták érzése, amely a levegőben lógott, mint valami sűrű elektromos töltés. Fajuk történelmi öntudatának határvonalán álltak. Soha senki nem tűnődött el azon, mi lehet e határon túl, még azt sem tudták, hogy van ott valami amint tűnődni lehet.

A felhő sötétje a hajónak ütközött. Belül a történelem csendje feszült. A történelmi küldetés célja az volt, hogy megtudják: van-e valami valahol az ég túlsó oldalán, ahonnan az űrhajóroncs jöhetett, talán egy másik világ, bár furcsa és megfoghatatlan elképzelés volt ez azok merev gondolatainak, akik életüket Krikket ege alatt töltötték.

A történelem egy újabb ütéshez készülődött.

Még mindig dobolt rajtuk a sötétség, az üres, ölelő sötétség. Egyre szorosabbnak és szorosabbnak, vastagabbnak és vastagabbnak, nehezebbnek és nehezebbnek tűnt. Aztán hirtelen semmivé vált.

Kirepültek a felhőből.

Látták az éjszaka megrázó ékszerpompáját, amely behintette a végtelen eget, és agyuk zúgott a félelemtől.

Egy ideig még tovább repültek, mozdulatlanul a Galaxis csillogó messziségében, az pedig maga is mozdulatlanul az Univerzum végtelen messzeségében. Aztán megfordultak.

- Ennek pusztulnia kell - mondták a hazainduló krikketiek.

A visszaúton néhány tűnődő dalt énekeltek a békéről, igazságról, erkölcsről, műveltségről, sportról, családi életről és a más életformák kiirtásáról.

13. fejezet

- Most már értitek - kortyolgatta lassan Szlartibartfaszt mesterségesen előállított kávéját, és ezáltal a valós és komplex számok, valamint a lélek és az Univerzum kölcsönös észlelése közti örvények felületét, és így az értelemben burkolt szubjektív újjászervezett állományát fejlesztette, ami elősegítette, hogy hajója újjáformálja az idő és a tér fogalmát -, mi a helyzet.

- Igen - mondta Arthur.

- Igen - mondta Föld.

- Mit kezdjek ezzel a csirkehússal? - kérdezte Arthur.

Szlartibartfaszt komoly pillantást vetett rá.

- Játssz vele - javasolta -, játssz vele.

Be is mutatta a saját csirkéjén.

Arthur szót fogadott, és érezte, hogy a csirke lábán enyhe matematikai bizsergés remeg végig, ahogy négydimenziósan mozgott a térben, amelyről Szlartibartfaszt azt állította, hogy ötdimenziós.

- Egy éjszaka alatt - mondta Szlartibartfaszt - Krikket összes lakosa átalakult elbűvölő, bűbájos, intelligens...

- ...bár hóbortos... - szúrta közbe Arthur.

- ...hétköznapi emberből - folytatta Szlartibartfaszt - elbűvölő, bűbájos, intelligens...

- ...hóbortos...

- ...megszállott idegengyűlölővé. Az Univerzum gondolata úgyszólván nem illett a világképükbe. Egyszerűen nem tudtak vele boldogulni. Így aztán elbűvölően, bűbájosan, intelligensen, ha úgy tetszik hóbortosan, eldöntötték, hogy elpusztítják. Most meg mi a baj?

- Nem nagyon ízlik ez a bor - szaglászta Arthur.

- Hát akkor küldd vissza. Ez is része a matematikájának.

Arthur szót fogadott. Nem tetszett neki a pincér mosolyának rajzolata, de egyébként sem szeretett sosem a grafikonokat.

- Hová megyünk? - kérdezte Ford.

- Vissza az Információs Illúziók Termébe - Szlartibartfaszt felállt és egy papírtörülköző matematikai reprezentációjával törölgette a száját -, hogy megnézzük a második részt.

14. fejezet

- Ezek a krikketiek - szólalt meg Őméltósága a Legfőbb ítélkező Pag bíró, a Krikketi Háborús Bűnösök Perét tárgyaló igazságügyi testület TENL (a Tanult, Elfogulatlan és Nagyon Laza) elnöke - hát, igazán jópofa ürgék, ugye, akik történetesen ki akarnak nyírni mindenkit. Az őrdögbe is, én is ugyanígy érzek némelyik reggel. A francba.

- Oké - folytatta, feldobta a lábát az előtte lévő asztalra, és elhallgatott egy pillanatra, hogy Ünnepi Strandpapucsáról leszedjen egy cérnát -, nem bánom, ha aszongyátok, nem akartok ezekkel a pasikkal egy levegőt szívni.

Ez igaz volt.

A Galaxist ért krikketi támadás döbbenetes volt. Ezer és ezernyi hatalmas krikketi hadihajó bukkant ki a hiperútból és támadott meg egyúttal ezer és ezernyi nagyobb világot, éleszűr elkobozták az alapvető élelmiszerkészletet, hogy felkészüljenek a következő rohamra, majd hűvös nyugalommal a levegőbe röpítették a bolygókat.

Az eddig szokatlan békében és jólétben élő Galaxis most megtántorodott, mint egy ember, akit egy réten raboltak ki.

- Azt akarom mondani - folytatta Pag bíró tekintetét körbehordozta az ultramodern (ez tízbillió évvel ezelőtt volt, mikor az "ultramodern" egy nagy rakás rozsdamentes acélt és sűrített betont jelentett) és hatalmas tanácstermen -, hogy ezek a fickók egyszerűen rögeszmések.

Ez is igaz volt, és eddig ezzel az egyetlen magyarázattal sikerült előhozakodni arra az elképzelhetetlen gyorsaságra, amivel a krikketiek véghez vitték új és végérvényes céljukat - hogy elpusztítsanak mindent, ami nem Krikket.

Ez a magyarázata annak is, hogy olyan zavarbaejtő hirtelenséggel felfogták az összes hipertechnológiát, amelynek segítségével megépítették több ezernyi űrhajójukat és a több milliányi halált hozó fehér robotot.

Ezek valóban rémületet keltettek minden ember szívében, aki csak találkozott velük - bár a legtöbb esetben a rémület igen rövid életű volt, akárcsak az, akinek része volt benne. Vad, együgyű, repülő harci gépek voltak. Félelmetesen nehéz, többfunkciós csatabuzogányokat forgattak, amelyek egy suhintással épületeket romboltak le, egy másik suhintással égető Omni-Destnikto-Bumm-sugarakat bocsátottak ki, egy harmadik suhintással pedig egy szörnyű gránátarzenált lőttek ki magukból, kis gyújtóbomba méretű szerkentyűktől kezdve a Maxi-Slorta Hipernukleáris Herkentyűkig, amik egy nagyobb nappal is felértek. Egyszerűen elütötték a gránátokat a buzogányokkal, így egyidejűleg ki is biztosították őket, s tüneményes pontossággal lőtték ki alig egy yardtól több százezer mérföldig terjedő távolságokra.

- Oké - szólalt meg újra Pag bíró -, hát mi győztünk. - Elhallgatott és rágózott egy kicsit. - Mi győztünk - ismételte meg -, de ez nem valami nagy teljesítmény. Mármint egy közepes galaxistól egyetlen kicsi világ ellen. És mennyi idő kellett hozzá? Törvényszéki Hivatalnok!

- Uram? - emelkedett fel a komoly kis fekete ember.

- Mennyi kellett hozzá, öcskös?

- Hát, uram, egy kicsikét nehéz pontosan megmondani ezt ebben az ügyben. Az idő és a távolság...

- Nyugi, fiú, akkor legyél pontatlan.

- Nem igazán szeretnék pontatlan lenni, uram, egy ilyen...

- Szorítsd össze a fogad, és legyél!

A Törvényszéki Hivatalnok összehúzta a szemét. Érthető volt, hogy a legtöbb Galaktikus jogi alkalmazotthoz hasonlóan ő is elég fárasztó alaknak tartotta Pag bírót (vagy érthetetlen módon ismertebb polgári nevén Zipo Bibrok 5×10^8 -t. Tényleg erőszakos és modortalan fajankó volt. Úgy tűnt, hogy azt hiszi, azért mert ő a valaha felfedezett legnagyobb jogtudományi professzor, már joga van úgy viselkedni, ahogy neki tetszik, és sajnos úgy tűnt, hogy jól hiszi.

- Ööö, hát, uram, hozzávetőleg kétezer év - mormolta boldogtalanul a Hivatalnok.

- És hány pasas purcant ki?

- Kétgrillió, uram. - A Hivatalnok leült. Ha most készült volna róla egy hidroszpektikus fotó, látszott volna, hogy enyhén gőzölög.

Pag bíró még egyszer körülhordozta tekintetét a tanácsstermen, ahol százszámra gyűltek összes a teljes galaktikus ügyintézés legelőkelőbb hivatalnokai, mindannyian ünnepi egyenruhájukban illetve testükben, anyagcserétől és a helyi szokásoktól függően. Egy Dumm-álló kristályfal mögött egy csoport tipikus krikketi állt. Hűvös nyugalommal és udvarias undorral nézték az idegeneket, akik összegyűltek, hogy fölöttük ítélkezzenek. A jog történetében ez volt a legnagyobb jelentőségű esemény, és ezzel Pag bíró is tisztában volt.

Kivette a rágógumit és a széke alá ragasztotta.

- Javíthatatlan társaság - mondta halkan.

A tanácssterem kegyetlen csendje összhangban volt ezzel a nézettel.

- Hát, amint mondtam, ezek igazán jópofa ürgék, de ti nem akartok egy levegőt szívni velük, főleg, ha tovább folytatják ezt, és nem tanulnak meg nyugton maradni. Azt akarom mondani, hogy egész idő alatt egyfolytában idegeskedhetnének; hát nem? Piff, paff, puff, és mikor jönnek hozzánk legközelebb? A békés egymás mellett élésnek annyi, értem?! Valaki adjon egy kis vizet! Kösz!

Visszaült és elmélkedve kortyolgatott.

- Oké - mondta - figyeljete ide. Ezeknek a fickóknak, ugye, joguk van ahhoz, hogy saját képük legyen az Univerzumból. És ha figyelembe vesszük ezt a képet, amit az Univerzum erőltetett rájuk, oké, helyesen cselekedtek. Örültségnek hangzik, de szerintem egyetértetek velem. Hisznek a...

Belenézett egy darab papírba, amit bírói farmerének farzsebében talált.

- Hisznek "a békében, az igazságban, az erkölcsben, a műveltségben, a sportban, a családi életben és a más életformák kiírtásában".

Vállat vont.

- Hallottam már rosszabbakat is - mondta.

Gondolkodva vakargatta a seggét.

- Tyűűűűű - szólalt meg. Ivott még egy korty vizet, aztán a fény felé tartotta és elhúzta a száját. Majd körbeforgatta.

- Hé, van valami ebben a vízben? - kérdezte.

- Ööö, nem, uram - válaszolt elég idegesen a Teremszolga, aki a vizet hozta.

- Akkor vidd innen - csattant fel Pag bíró - és tegyél bele valamit. Van egy ötletem

Eltolta a poharat és előredőlt.

- Hallgassatok ide - mondta .

Briliáns megoldás volt és a következőképp hangzott:

A Krikket bolygó köré örökre egy Kron-Stop időzárat kell vonni, amelynek belsejében az életfolyamatok szinte teljesen lelassulnak. Minden fényt el kell terelni a zár környékéről, hogy az láthatatlan és felderíthetetlen maradjon. A menekülés abszolút lehetetlen, hacsak valaki kintről ki nem nyitja a zárat.

Amikor az Univerzum többi része létének célegyenesébe érkezik, amikor az egész teremtet világ a végéhez közeledik (ez még természetesen azelőtt volt, hogy tudták volna, hogy a Világmindenség vége egy látványos élelmiszer-kiárúsítás lesz), és az élet és az anyag megszűnik létezni, a Krikket bolygó és napja kiszabadulhat Kron-Stop időzárából, és magányosan létezhet vágya szerint az Egyetemes semmi alkonyán.

A Zár egy aszteroidán lesz, ami majd lassan kering a bolygó körül.

A Kulcs a Galaxis szimbóluma lesz - a Wikket Kapu.

Mire a taps lecsendesült a teremben, Pag bíró már az Eroti-Tus alatt volt az esküdtszék felettébb csinos tagjával, akinek fél órával ezelőtt egy levélkét csúsztatott oda.

15. fejezet

Két hónappal később Zipo Bibrok 5×10^8 levágta Galaktikus Államfarmerjának a szárát, és ítélezése miatt kapott óriási honoráriumának egy részét egy ékszerekkel díszített parton fekve költötte, mialatt az esküdtszék ugyanaz a felettebb csinos tagja Qualactin kivonattal dörzsölte be a hátát. Solfrinai lány volt a yagai Felhővilágok mögül. Olyan volt a bőre, akár a citromselye, és szerfölött érdekelték a bírói testek.

- Hallottad a híreket? - kérdezte.

- Uuuúáááááh! - válaszolt Zipo Bibrok 5×10^8 , és ott kellett volna lenned, hogy pontosan megtudd, miért mondta ezt. Ez ugyanis nem volt az Információs Illúziók-szalagon, és az egész csak mendemondákon alapszik.

- Nem - tette még hozzá, mikor a dolog, ami miatt azt mondta: "Uuuúáááááh", abbamaradt. Testét óvatosan körbefordította, hogy még elcsíphesse az Ős-Vod három napja körül a harmadik - egyben a legnagyobb - első sugarait, amely nap most átkúszott a nevetségesen gyönyörű égbolton, és az ég a valaha ismert legnagyobb barnító erőtől csillogott.

Egy jóillatú szellő kelt útra a csendes tenger felől, végigcammogott a parton, majd visszaereszkedett a tengerbe, azon töprengve, hová menjen legközelebb. Egy örült sugallat hatására ismét a part felé vette az irányt. Ezután visszaereszkedett a tengerbe.

- Remélem, nem jó hír - morgott Zipo Bibrok 5×10^8 - mert nem hiszem, hogy bevinné a gyomrom.

- Ma végrehajtották az ítéletedet Krikkel kapcsolatban - mondta gyönyörű hangon a lány. Semmi szükség nem volt arra, hogy egy ilyen egyszerű dolgot gyönyörű hangon mondjon, de mégis folytatta, mert ez egy ilyen nap volt - A rádióban hallottam, mikor olajért mentem vissza a hajóra.

- Uhuu - duruzsolt Zipo és fejét visszaeresztette a felékszerezett homokra.

- Történt valami - mondta a lány.

- Mmmm?

- Pontosán azután, hogy bezárták a Kron-Stop időzárát - és itt egy pillanatra abbahagyta a Qualactin kivonat dörzsölését - egy elpusztított gondolt hiányzó krikketi hadihajóról kiderült, hogy csak hiányzik. Felbukkant és megpróbálta megszerezni a Kulcsot.

Zipi hirtelen felült.

- Hej, mi van? - kérdezte.

- Minden rendben - mondta a lány olyan hangon, ami még a Nagy Bummot is lecsendesítette volna. Kétségtelenül volt egy csata. A Kulcs és a csatahajó széthullott és belezúgott a téridő-kontinuumba. Minden bizonnyal örökre elvesztek.

Elmosolyodott, és még egy kis Qualactin kivonatot öntött ujjai hegyére. Zipo elernyed és visszafeküdt.

- Csináld azt, amit egy vagy két perccel ezelőtt - dünnyögte.

- Ezt? - kérdezte a lány.

- Nem, a másikat.

A lány újra próbálkozott:

- Ezt?

- Uuuúáááááh!

Mondom, ott kellett volna lenned.

Egy varázsló bandukolt végig a parton, de senki sem figyelt rá.

16. fejezet

- Semmi sem veszett el örökre - mondta Szlartibartfaszt vörösen villódzó arccal a gyertya fényénél, amit a robotpincér megpróbált elvinni -, kivéve Chalesm Katedrálisát

- A micsodát? - riadt fel Arthur.

- Chalesm Katedrálisát - ismételte meg Szlartibartfaszt. - A Valós Időért Mozgalomban végzett kutatómunkáim során történt.

- A mi során? - kérdezte Arthur.

Az öregember megállt, és összeszedte a gondolatait, és reménykedett, hogy így már nem vágnak többé a szavába. A robotpincér áthaladt a téridő-plazmán - mozgása látványos Ötvözete volt a mogorvának és az alázatosnak - és megkaparintotta a gyertyát. Megkapták a számlát, meggyőzően vitatkoztak arról, kié volt az alagúttészta és hány üveg bort fogyasztottak, és Arthurnak derengeni kezdett, hogy ezáltal sikeresen kihozták a hajót a szubjektív térből és egy furcsa bolygó körüli parkolópályára álltak. A pincér sóváran várta, hogy bemutassa mestersége címerét és kitakarítsa a bisztrót.

- Minden világos lesz - mondta Szlartibartfaszt.

- Mikor?

- Egy percen belül. Figyelj! Az időfolyam most igen szennyezett. Egy nagy csomó szirszar sodródik benne, hulladék és törmelék, és egyre több és több csapódik vissza az anyagi világba. Tudod, lyuk van a téridő-kontinuumban.

- Nocsak, mit hallok - mondta Arthur.

- Figyeljete már, hova megyünk? - kérdezte Ford, és türelmetlenül ellökte a székét az asztaltól. - Mert már alig várom, hogy odaérjünk.

- Azért megyünk - mondta Szlartibartfaszt lassú, kimért hangon -, hogy megpróbáljuk megakadályozni, hogy a krikketi harcirobotok visszaszerezzék az egész Kulcsot, amely ahhoz kell, hogy kinyissák a Krikket bolygót fogvatartó Kron-Stop időzárát és kiszabadítsák a hadsereg többi részét örült Uraikkal együtt

- Csak azért - mondta Ford -, mert valami buliról beszéltél.

- Igen - felelte Szlartibartfaszt, és lecsüggesztette a fejét.

Már rájött, hogy nagy hiba volt, mert az ötlet különös és egészségtelen módon megigézte Ford Prefect gondolatait. Minél inkább kigöngyölyöztette Szlartibartfaszt Krikket sötét és tragikus történetét, annál inkább akart Ford Prefect nagyokat inni és lányokkal táncolni.

Az öregember úgy érezte, hogy nem kellett volna szóba hozni a bulit, amíg végképp nem szükséges. De hát most már megtörtént, és Ford Prefect úgy ragaszkodott hozzá, mint ahogy egy areturi Megacsipány tapad rá áldozatára, mielőtt leharapná a fejét és meglépne úrhajójával.

- Mikor érünk oda? - mohóskodott Ford.

- Majd ha elmondtam, miért kell odamennünk.

- Én tudom, miért megyek - mondta Ford, és kezét tarkójára téve hátradőlt. Bedobta azt a vigyort, amitől az emberek rángatózni kezdtek.

Szlartibartfaszt a nyugdíjazásában reménykedett.

Már régen tervezte, hogy megtanul zenélni nyolclyukú izgifónon - bár tudta, teljesen reménytelen,

mert nem rendelkezik a megfelelő számú szájjal.

Azt is tervezgette, hogy ír egy különös és könyörtelenül téves monográfiát az egyenlítői fjordokról, hogy egy-két általa fontosnak tartott kérdésről hibás adatokat közöljön.

Ehelyett valahogy rábeszéltek, hogy félállásban dolgozzon a Valós Időért Mozgalomnak, és életében először kezdte komolyan venni, amit csinál. Ennek eredményeképp most azon kapta magát, hogy gyorsan hanyatló éveiben a gonosz ellen küzd és az Univerzumot próbálja megmenteni.

Kimerítő munkának találta, és egy mélyet sóhajtott.

- Hallgassatok ide - szólalt meg -, a Valimonál...

- Minél? - kérdezte Arthur.

- Valós Időért Mozgalomnál, amiről majd később beszélek. Észrevettem, hogy őt hulladékdarab, amely viszonylag nemrég pottyant vissza a létezésbe, úgy tűnt, hogy megfelel az eltűnt Kulcs öt darabjának. Csak kettőt tudtam nyomon követni - az egyik a Fa Oszlop, ami a ti bolygótokon bukkant fel, a másik pedig az Ezüst Pálcika. Ez úgy látszik, valamiféle bulin lesz. Oda kell mennünk, hogy megszerezzük, még mielőtt a krikketi robotok rátalálnak, vagy ki tudja, mi lesz!

- Nem - mondta Ford határozottan - azért megyünk a buliba, hogy egy jót igyunk és lányokkal táncoljunk.

- Hát nem értetted meg, amit...?

- De - felelte Ford hirtelen és váratlan hévvel -, mindent tökéletesen megértettem Ezért is akarok annyit inni és annyi lánnyal táncolni, amennyit és amennyivel csak lehet, amíg van belőlük egyáltalán. Ha minden, amit mutattál nekünk, igaz...

- Igaz-e? Hát persze, hogy igaz!

- ...akkor annyi esélyünk sincs, mint egy kürticsigának egy szupernóvával szemben.

- Egy minek? - kérdezte újból éles hangon Arthur. Egészen eddig a pontig kitartóan figyelemmel kísérte a beszélgetést, és nem szerette volna most elveszíteni a fonalat.

- Egy kürticsigának egy szupernóvával szemben - ismételte meg Ford anélkül, hogy kiesett volna a ritmusból. - A...

- Mi köze van a kürticsigának egy szupernóvához? - értetlenkedett Arthur.

Ford nyugodtan magyarázta: - Nincs esélye vele szemben.

Megállt, hogy lássa, tisztázódott-e végre a dolog. Az Arthur arcán átkúszó üdén értetlen kifejezések elárulták, hogy nem.

- A szupernóva - magyarázta Ford olyan gyorsan és érthetően, ahogy csak tőle telt - egy olyan csillag, amely a fénysebesség felével robban fel és egybilliónyi nap fényével ragyog, s aztán egy szupernehéz neutroncsillaggá omlik össze. Egy csillag, ami feléget más csillagokat, érted már? Semminek sincs esélye egy szupernóvával szemben.

- Értem - mondta Arthur.

- A...

- De miért pont egy kürticsiga?

- Miért ne egy kürticsiga? Ez lényegtelen.

Arthur beletörődött, és Ford folytatta, és ahogy csak tudta, felvette korábbi tüzes lendületét.

- A lényeg az, hogy az ilyen magunkfajta emberek, mint te, én és Arthur - kiváltképp és különösen Arthur -, egyszerű dilettánsok, excentrikusok, naplopók, ha úgy tetszik, szarnak az egészre.

Szartibartfaszt összehúzta a szemöldökét, részben zavarában, részben neheztelően. Aztán beszélni kezdett:

- ... - idáig jutott.

- Tudod, nekünk nincs semmi rögeszménk - makacskodott Ford.

- És ez itt a döntő tényező. Nem nyerhetünk a rögeszme ellen. Nekik érdekük, nekünk nem. Ők győznek.

- Nekem sok dolog érdekem - mondta Szartibartfaszt részben a bosszúságtól, de főleg a bizonytalanságtól remegő hangon.

- Például?

- Hát - mondta az öregember -, az élet, a Világmindenség. Tényleg, minden. A fjordok.

- Meghalnál értük?

- A fjordokért? - pislogott meglepetten Szartibartfaszt. - Nem

- Na látod.

- Őszintén szólva nem látnám értelmét.

- Én pedig még mindig nem látom az összefüggést - szólalt meg Arthur - a kürticsigákkal.

Ford érezte, hogy a beszélgetés kisiklik ellenőrzése alól, de eldöntötte, hogy nem hagyja mellékvágányra terelni a szót.

- A lényeg az, - sziszegte -, hogy nekünk nincsenek rögeszméink, és nincs esélyünk a...

- Kivéve a te hirtelen rögeszmédet a kürticsigákkal - folytatta Arthur -, amit még mindig nem értek.

- Lennél olyan kedves leszállni a csigákról?

- Én igen, ha te is - mondta Arthur. - Te hoztad fel.

- Hiba volt - mondta Ford -, felejtsd el. A lényeg a következő.

Előredőlt, és homlokát ujjai közé temette.

- Miről beszéltem? - kérdezte fáradtan.

- Menjünk el a buliba - mondta Szartibartfaszt -, mindegy, miért. Fejét rázva felállt

- Azt hiszem, én is ezt akartam mondani - mondta Ford.

Valami megmagyarázhatatlan okból a teleportációs fülkék a fürdőszobában voltak.

17. fejezet

Az időutazást egyre fenyegetőbbnek tekintik. Szennyezi a történelmet.

Az Encyclopaedia Galactica sok elméleti és gyakorlati tudnivalót közöl az időutazásról, legtöbbjük megfoghatatlan bárki számára, aki nem tanult legalább négy emberöltőnyi ideig haladó hipermatematikát, és minthogy az időutazás feltalálása előtt ez még lehetetlen volt, egy bizonyos mértékig zavaros, honnan is eredt először a gondolat. A kérdés egyik magyarázata az, hogy az időutazást - természeténél fogva - egyszerre fedezték fel a történelem mindegyik szakaszában, de ez nyilvánvalóan egy nagy marhaság.

A gond az, hogy a történelem nagy része is már egy nagy marhaság.

Íme, egy példa. Néhány ember számára nem a legfontosabb, de mások szerint döntő fontosságú. Már csak azért is feltétlenül jelentős, mert ez volt az az egyszerű esemény, ami miatt a Valós Időért Mozgalom először megalakult (Vagy utoljára? Attól függ, melyik irányból szemléljük a történelmet, és ma már ez is egyre inkább vitatott kérdés).

Van, vagyis volt egy költő. Lallafának hívták, és ő írta a szerte a Galaxisban létező legszebbnek tartott verseket. Kötetének címe: *Dalok a Hosszú Földről*.

Kimondhatatlanul gyönyörű költemények (voltak). Be kell ismerni, hogy nem sokáig lehet beszélni róluk anélkül, hogy úgy úrrá ne legyenek az emberen az érzelmek, az igazság, és a dolgok teljességének és egységének érzete, hogy ne legyen szüksége igen rövid időn belül egy fürge sétára a háztömb körül, esetleg beugrani visszafelé egy kocsmába egy gyors pohár szódás perspektívára. Annyira jók voltak.

Lallafa az effai Hosszú Földek erdeiben élt. Ott lakott és ott írta verseit is. Szárított habralevelekből készített papírra írta őket, az oktatás és a hibajavító festék adta előnyök nélkül. Írt az erdő fényeiről, és arról, hogy mit gondol róluk. Írt az erdő sötétjéről, és arról, hogy mit gondol róla. Írt egy lányról, aki elhagyta őt, és arról, hogy pontosan mit gondol róla.

Halála után jó sokkal verseit megtalálták és csodálni kezdték. A hír úgy terjedt, mint a reggeli napfény. Századokon át megvilágították és megöntözték sokak életét, amelyek máskülönben sötétebbek és szárazabbak voltak.

Majd nem sokkal az időutazás feltalálása után néhány jelentősebb hibajavítófesték-gyárosnak eszébe jutott, vajon nem lennének-e még jobbak a költeményei, ha hozzájuthatott volna egy kis minőségi hibajavító festékhez, és hogy meg lehetne-e győzni, hogy mondjon róla valamit.

Meglovagolták az idők hullámain, megtalálták, elmagyarázták a szituációt - némi nehézségek árán - és sikerült is meggyőzniük. Valójában olyannyira meggyőzték, hogy az ő jóvoltukból hihetetlenül gazdag lett, és a lánynak, akiről a sors rendelése szerint oly szabatosan kellett volna írnia, eszébe sem jutott, hogy elhagyja, és ki is költöztek az erdőből egy jó kis városi kéglibe, ahonnan sűrűn ingázott a jövőbe néhány tóksóra, ahol szellemesen sziporkázott.

Természetesen meg sem fordult a fejében, hogy megírja a verseket, ami probléma volt, de könnyen megoldható. A hibajavítófesték-gyárosok egyszerűen elzavarták valahova egy hétre könyvének egy későbbi kiadásával és egy kupac szárított habarlevéllel, hogy másolja le őket, és így a furcsa és szándékos hibát ki is javították.

Sokan most azt mondják, hogy a költemények hirtelen elvesztették az értéküket. Mások azzal jönnek, hogy ugyanolyanok, mint voltak, akkor hát mi változott? Az első csoport szerint nem ez a lényeg. Hogy mi a lényeg, azzal maguk sincsenek tisztában, de abban biztosak, hogy nem ez. Megalapították hát a Valós Időért Mozgalmat, hogy az ilyen dolgoknak megpróbálják elejét venni. Elhatározásukban meglehetősen megerősítette őket az, hogy egy héttel a megalakulásuk után elterjedt a hír nem elég, hogy lebontották a nagy Chalesm Katedrális, hogy egy új ionfinomítót építsenek; a finomító felépítése olyan sokáig tartott, és olyan messzire vissza kellett nyúlania a múltba, hogy az ionelőállítás időben elkezdhesék, hogy a Chalesm Katedrálisát soha nem építették fel. A katedrális ábrázoló képeslapok

hirtelen roppant érdekesek lettek.

Így hát a történelem nagy része örökre odaveszett. A Valós Időért Mozgalmisták azt állítják, hogy amint a kényelmes utazás elmosta az országok közti távolságokat, úgy most ez az időutazás is elmosza a korok közti távolságokat. A múlt - mondják - most már tényleg olyan, mint egy idegen ország. Ott is pontosan ugyan így megy minden.

18. fejezet

Arthur materializálódott, azzal a szokásos tántorgással, torkában a gombóccal és szorító érzéssel a szívében és különféle végtagjaiban, amely mindig elfogta őt, bármikor is volt része ezekben az utálatos és fájdalmas materializációban. Eltökélte, hogy sosem hagyja magát hozzájuk szokni.

Körülnézett és a többieket kereste.

Nem voltak ott.

Újból körülnézett és a többieket kereste.

Még mindig nem voltak ott.

Becsukta a szemeit.

Kinyitotta.

A többiek még mindig kitartóan hiányoztak.

Újra becsukta a szemeit, hogy még egyszer felkészüljön erre a teljesen hiábavaló gyakorlatra, mivel csak becsukott szemmel kezdte felfogni az agya, mit látnak a szemei, mikor még nyitva voltak, zavart kifejezés telepedett az arcára.

Újra kinyitotta hát szemeit ellenőrzésképpen, és a kifejezés nem tűnt el.

Ha valami, akkor ez még fel is erősödött és jól megszilárdult. Ha ez egy buli volt, hát elég rossz lehetett; annyira rossz, hogy már mindenki elment. De letett erről a gondolatmenetről, mert értelmetlennek találta. Nyilvánvalóan nem buli volt. Hanem egy barlang vagy labirintus, vagy inkább valami alagút - nem volt elég fény, hogy ezt meg lehessen mondani. Mindenütt sötétség honolt, nedvesen csillogó sötétség. Az egyetlen hang saját lélegzetének visszhangja volt, ami nyugtalanítóan hangzott. Halkán köhintett egyet, és aztán a hallgathatta, amint köhögésének vékony, kísérteties visszhangja végigvonszolja magát a kanyargó folyosókon és a sötét üregekben, mint valami nagy labirintusban, és végül ugyanazokon a láthatatlan folyosókon visszatért hozzá, mintha azt mondaná: *...Igen?*

Így járt minden legkisebb zaj, amit keltett, és ez felidegesítette. Egy vidám kis dallamot próbált dúdolni, de mire visszatért hozzá, egy komor gyászének lett belőle, úgyhogy abbahagyta.

A gondolatai hirtelen megteltek képekkel a történetről, amit Szlartibartfaszt mesélt. Már félig-meddig felkészült rá, hogy lássa, amint a halált hozó fehér robotok csendben kilépnek az árnyékból, és megölik át. Visszatartotta a lélegzetét. A robotok nem jöttek. Kiengedte. Nem tudta, mire számíton.

Órá azonban számított valaki vagy valami, mert abban a pillanatban egy hátborzongató zöld neontábla gyulladt ki hirtelen a sötét messzeségben.

Ez állt rajta:

EL VAGY TÉRÍTVE

A fény hirtelen kihunyott egy Arthurnak nem igazán tetsző villanással. Gőgös harsonaszó kíséretében hunyt ki. Arthur hirtelen megpróbálta elhitetni magával, hogy ez az egész csak az ő képzeletének nevetséges trükkje. Egy neontábla vagy ég, vagy nem, attól függően, hogy feszültség alatt van, vagy sem

Olyan nincs, bizonygatta magának, hogy az egyik állapotból való átmenetet gőgös harsonaszó kísérje. De azért szorosan a köntösébe bugyolálta magát és megborzongott.

A neonfény a távolban érthetetlenül kigyulladt, három ponttal és egy vesszővel. Így:
...,

Csak neonzöldben.

Arthur egy-két másodpercig zavartan bámulta, aztán rájött: azt próbálja jelezni, hogy a mondat nem teljes. Szinte emberfölköti pedantériával próbálja, töprengett tovább. Vagy legalábbis nem emberi pedantériával.

Aztán a mondat kiegészítődött ezzel a két szóval:

ARTHUR DENT.

Arthur megszédült. Azzal nyugtatta magát, hogy még egyszer jól megnézte. Még mindig az volt kiírva, hogy ARTHUR DENT, úgyhogy újra megszédült.

A fény újból kihunyott, és Arthur ott maradt pislogva a sötétben, csak nevének halványpiros képe ugrált a recehártyáján.

ISTEN HOZOTT - villant fel hirtelen a felirat.

Majd egy pillanat múlva hozzátette:

DE MINEK?

A jeges félelem, ami eddig Arthur körül ólálkodott és várta, hogy eljőjön az ő ideje, most rájött, hogy itt van, és lecsapott. Arthur megpróbált küzdeni vele. Készenléti guggolásba helyezkedett, mint ahogy azt egyszer a televízióban látta valakitől, de annak a valakinek biztos erősebb térdei voltak. Fürkészőn pillantott a sötétbe.

- Ööö, helló! - szólalt meg.

Megköszöörülte a torkát és újból megpróbálta, hangosabban és az „ööö” nélkül. Kissé távolabb a folyosón mintha valaki hirtelen egy üstdobot kezdett, volna verni.

Egy másodpercig fülelt, és rájött, hogy csak az ő szíve dobog.

Aztán még egy pár másodpercig fülelt, és rájött, hogy ez nem az ő szíve, hanem valaki a folyosón egy üstdobot ver.

Izzadságcseppek képződtek a homlokán, megfeszültek és leugrottak. Kezével megtámaszkodott a padlón, hogy készenléti guggolásában egyensúlyban tartsa magát, ami nem ment valami jól. A felirat újból megváltozott. Így szólt:

NE AGGÓDJ.

Rövid szünet után hozzátette:

JOBBA LESZ, HA NAGYON-NAGYON FÉLSZ, ARTHUR DENT.

Aztán újból kialudt. Újból a sötétben hagyta Arthurt, akinek a szeme ki akart pattanni a fejéből. Nem volt benne biztos, hogy azért-e, mert jobban akarnak látni, vagy azért, mert egyszerűen csak le akarnak lépni.

- Helló! - szólalt meg újra, ezúttal megpróbált egy kis kemény és agresszív magabiztosságot is vinni a hangjába. - Van ott valaki?

Nem jött válasz, semmi.

Ez jobban elbátortalanította Arthurt, mintha választ kapott volna, és hátrálni kezdett a rémítő semmitől.

És minél inkább hátrált, annál rémültebb lett. Egy idő után rájött, hogy ez azért van, mert az összes filmben, amit eddig látott, a hős csak azért hátrál egyre a maga előtt elképzelt rémtől, hogy hátulról egyenesen belészaladjon.

Csak akkor jutott eszébe, hogy gyorsan megforduljon.

Csak a feketeség.

Ez igazán megijesztette, és hátrálni kezdett tőle, vissza az úton, ahonnan jött.

Ez még így ment egy ideig, amíg rájött, hogy most pont arrafelé hátrál, ahonnan először hátrált.

Kénytelen volt azt gondolni, hogy ez egy ostoba dolog. Úgy döntött, hogy jobban jár, ha arra hátrál, amerre először és megint megfordult.

Ekkor derült ki, hogy a második megérzés lett volna a helyes, mert mögötte egy leírhatatlanul visszataszító szörny állt csendesen. Arthur hirtelen megperdült, bőre az egyik irányba, csontváza a másik irányba akart ugrani, míg az agya azt próbálta kitalálni, melyik fülén másszon ki.

- Fogadok, nem számítottál rá, hogy újra találkozunk - mondta a szörny, ami Arthur szerint igen furcsa megjegyzés volt, mivel sosem látta még a lényt azelőtt. Biztos volt benne, hogy sosem látta a lényt, annál az egyszerű oknál fogva, hogy mindig tudott aludni éjszaka. Olyan volt, mint egy... mint egy... mint egy...

Arthur rápislantott. A másik teljesen mozdulatlanul állt. Egy kicsit tényleg ismerősnek tűnt.

Szörnyen jeges nyugalom árasztotta el, amikor rájött, hogy egy házilégység hat láb magas hologramját látja.

Kíváncsi volt, miért mutat neki bárki is egy hatlábnyi házilégység-hologramot éppen most. Kíváncsi volt, kinek a hangját hallotta.

Szörnyen élethű hologram volt.

Hirtelen eltűnt.

- Vagy talán, így jobban emlékszel rám - szólalt meg hirtelen a hang mélyen, kongón és kárörvendőn, mintha olvadt kátrány csöpögött volna ki gonoszul egy dobból -, nyúl formájában.

Váratlan sivítással egy nyúl termett mellette a fekete labirintusban, egy hatalmas, szörnyűségesen, undorítóan puha és szeretetreméltó nyúl - ez is csak egy kép volt, de minden szál puha és szeretetreméltó szőre mintha valódi lett volna a puha és szeretetreméltó bundájában Arthur riadtan látta saját tűkörképét a puha és szeretetreméltó, mozdulatlan és hihetetlenül hatalmas szemekben.

- Sötétben születtem - dörögte a hang -, sötétben támadtam fel. Először dugtam ki a fejem egy reggel a ragyogó új világba, és rögtön ketté is hasította valami, ami gyanúsán olyan volt, mint valami kovaköböl készült primitív szerszám.

Te készítetted, Arthur Dent, és te is használtad.

Mégpedig, ahogy emlékszem, elég könnyörtelenül.

A bőréből táskát varrtál, hogy érdekes köveket tarts benne. Ezt onnan tudtam meg, hogy a következő életemben légy voltam, és te agyoncsaptál. Ismét. Csakhogy most azzal a táskával csaptál agyon, amelyet az előző életemből készítettél.

Arthur Dent, nem csak kegyetlen és szívtelen vagy, de elképesztően tapintatlan is.

A hang elhallgatott, Arthur haggott.

- Látom, elveszítetted a táskát. Biztos már meguntad, mi?

Arthur tehetetlenül rázta a fejét. Meg szeretne volna magyarázni, hogy tényleg nagyon szeretne a táskát, és nagyon vigyázott rá, és magával vitte, bárhová ment, de valahogy bármikor bárhová utazott, mindig másik táskát kötött ki nála. És bár elég furcsa, de csak akkor vette észre, amikor már ott álltak, hogy a táskát, ami nála volt, hirtelen mintha elég csúnya hamis leopárdbőrrel lett volna, és nem az volt nála néhány pillanattal azelőtt, mielőtt megérkezett erre a mit-tudja-milyen-helyre, és ő nem ezt választotta magának, és a jó ég tudja, mi lehet benne, mivel nem is az övé, és sokkal jobban szeretné már visszakapni saját, eredeti táskáját, de persze azért szörnyen sajnálja, hogy olyan önkényesen vette azt el, illetve inkább annak összetevőit, úm. a nyúl bőrt, előző tulajdonosától, ti. a nyúlától, akit most hiába próbált megszólítani.

Minden amit ki tudott nyögni, csak ez volt: - Üppp.

- Bemutatom a gótét, akit eltapostál - mondta a hang.

És a folyosón, Arthur mögött máris ott termett egy óriási, zöld, pikkelyes gőte. Arthur megfordult, felnyűszített, hátraugrott, és a nyúl közepében kötött ki. Újból felnyűszített, de már sehová sem tudott ugrani.

- Az is én voltam - folytatódott a fenyegető morgás -, mintha nem tudtad volna...

- Mintha? - bökte ki végre Arthur. - Mintha?

- Az az érdekes a lélek-vándorlásban - recsegett a hang -, hogy a legtöbb ember, a legtöbb lélek nem is tudja, hogy ez történik velük.

Egy kis hatásszünetet tartott. Ami Arthurt illeti, őt már eddig is elég hatás érte.

- *Én* tudtam - sziszegett a hang -, mert *megtudtam*. Lassan. Fokozatosan.

A valaki most újra elhallgatott és levegőt gyűjtött.

- *Hát tehettem volna mást, tehettem volna?! -* bömbölte. - Mikor ugyanaz a dolog történt újra és újra?! Mindegyik életemnek, amit csak éltem, Arthur Dent vetett véget. Bármilyen világban, bármilyen testben, bármilyen időben vertem épp csak tanyát, jön Arthur Dent - és bumm, megöl!

Nehéz nem észrevenni. Egy kis emlékezet-frissítő. Egy kis jótanács. Egy kis szaros ráadás!

"*Hát nem vicces -* mondta a szellemem, amint röpillt vissza az alvilágba egy újabb sikertelen, Denttel végződő, az élet országába tett kockázatos utazás után -, *hogy az ember, aki csak úgy elgázolt, amint átszökdécseltem az úton kedvenc pocsolóm felé, egy kicsit ismerősnek tűnt...?*" És fokozatosan összeállt bennem a kép; Dent, te többszörös fejem-vadász!

A visszhangok fel-le zúgtak a folyosókon. Arthur csendben és vacogva állt, hitetlenül rázva a fejét.

- Eljött a pillanat, Dent - sikoltotta a hang most már heves gyűlölettel - eljött a pillanat, mikor végre megtudtam!

A váratlanul Arthur elé táruló látvány leírhatatlanul ocsmány volt, és Arthur a rémülettől zihálni és gargarizálni kezdett. De azért itt egy kísérlet ocsmányságának leírására. Egy óriási, lüktető, nedves barlang volt, nyálkás, durva, bálnaszerű lény forgott benne és csúszkált az óriási fehér sírköveken. Magasan a barlang fölött egy hatalmas hegyfok emelkedett, s benne két még félelmetesebb barlang sötét zugai látszóttak, amelyek...

Arthur Dent hirtelen rádöbbsent, hogy a saját száját látja, amikor a figyelmét magára vonta egy élő osztriga, ami kétségbeesetten beletömődött.

Ordítva hátrahőkölt és elfordította a tekintetét.

Mikor újra odanézett, a szörnyű kísértet már eltűnt.

A folyosó sötét volt, és, szóval csendes. Egyedül volt a gondolataival. Szerfölött kellemetlen gondolatok, és jobb lett volna egy gardedám is melléjük.

A következő zaj, amikor megjött, egy hatalmas falrész, mély, nehézkesen guruló hangja volt, ahogy félregördült és csak fekete ürességet fedett fel maga mögött. Arthur úgy nézett be, ahogyan egy egérke nézhet be egy sötét kutyaólbába.

És a hang újra megszólította:

- Mondd, hogy csak véletlen volt, Dent! - mondta. - No lássam, mered-e azt mondani, hogy csak véletlen volt.

- *Tényleg* véletlen volt - mondta gyorsan Arthur.

- *Nem volt az!* - jött a bömbölő válasz.

- De az volt - bizonygatta Arthur -, az volt.

- Ha véletlen volt - mennydörögte a hang -, ne legyen a nevem Agradzsag!

- És feltehetőleg - mondta Arthur - azt állítod, hogy az a neved.

- Igen! - sziszegett Agradzsag, mint aki egy ügyes kis szillogizmust egészített ki.

- Nos, én azt hiszem, akkor is véletlen volt - mondta Arthur.

- Gyere be és itt mondd! - üvöltötte újra a hang, mintha gutaütés környékezné.

Arthur belépett és megmondta, hogy véletlen volt, vagy legalábbis majdnem megmondta, hogy véletlen volt. A nyelve elakadt az utolsó szó vége felé, mert felgyúltak a fények és megvilágították, hová lépett be.

A Gyűlölet Katedrálisa volt.

Egy nemcsak elferdült, de egyenesen kificamodott elme szüleménye volt ez.

Hatalmas volt. Szörnyű.

Egy Szobor állt benne.

A Szoborra nemsokára még visszatérünk.

Az óriási, érthetetlenül óriási üreg úgy nézett ki, mintha egy hegy belsejéből vésték volna ki, és a dolog magyarázata az volt, hogy pontosan onnan is vésték ki. Arthur úgy érezte, hogy éremlyítően forog a feje körül, ahogy csak állt és tátott szájjal bámulta.

Fekete volt.

Ahol nem fekete volt, az ember azt kívánta, bárcsak az lenne, mert a színek, amelyekkel néhány kimondhatatlan részét kifestették, az egész szemrontó színskála szörnyű színei voltak, az Ultraribolyától kezdve a Májilán, Romsárgán, Méregkéken és Féregzöldön keresztül az Infravéresig.

A kimondhatatlan részek, amelyeket ezekkel a színekkel kifestettek, vízköpők voltak, amik még Francis Baconnek is elvették volna az étvágyát.

A vízköpők mind befelé néztek a falról, az oszlopokról, az emelkedő pillérekről, a kórusülésekről a Szobor felé, amire nemsokára még visszatérünk.

És ha a vízköpők elvették volna Francis Bacon étvágyát, akkor az arcukból látható volt, hogy a Szobor még az övét is elvonná, ha úgy tudnának enni, mint ahogy nem, és valaki úgy felszolgálná nekik, mint ahogy nem.

A monumentális falak mentén hatalmas vésett emléktáblák voltak azok emlékére, akik Arthur Dent kezétől estek el.

A megemlékezettek közül néhánynak aláhúzták a nevét és egy kis csillagot tettek utána. Így például egy tehén nevét (akit lemészároltak és akiből éppen Arthur Dent evett egy szelet sültet) vésték a legegyszerűbben, míg a hal nevét (akit Arthur maga fogott ki, majd úgy döntött, hogy nem kell neki és a tányér szélén hagyta) duplán aláhúzták, és három csillagot véstek utána, meg egy véres tört díszítésként.

És ami a legzavaróbb volt a Szobortól eltekintve (amihez fokozatosan közeledünk), az a nagyon nyílt célzás volt, hogy ez az összes ember és lény valóban ugyanaz a személy, egytől egyig.

És ugyanilyen világos volt, hogy ez a személy igazságtalanul bár, de szörnyen mérges és ingerült.

Meg kell azonban hagyni, hogy elérte a bosszúságnak azt a szintjét, amihez foghatót nem látott még a Világegyetem. Hősies méretű bosszúság volt, égő, lángoló bosszúság, mely saját végtelen árnyékában forgott mindenhol és mindenkor.

És ez a bosszúság az egész szörnyűség központjában álló Szoborban jutott teljes kifejezésre, amely Arthur Dent szobra volt, nem éppen egy hízelgő darab. Egy hüvelykje úgy ötven láb lehetett, és egy hüvelyknyi részlet sem volt, ami ne lett volna teletömve a modellnek szánt sértéssel, és ebből ötven lábnyi méret épp elég volt, hogy bármilyen modell rosszul érezze magát. Az orra szélén levő kis pörsenéstől kezdve a köntösén levő szegényes hasadásig nem volt Arthur Denten olyan vonás, amit a szobrász ne döngölt volna el és ne rágalmazott volna meg.

Arthurt úgy mutatta be, mint egy gorgót, egy gonosz, kapzsi, falánk, vérengző óriást, aki végigmészárolja az ártatlan, egyszemélyes Univerzumot.

Mind a harminc karja, amelyet a szobrász művészi ügybuzgalmában szánt neki, vagy egy nyulat ütött agyon, vagy egy legyet csapott le, vagy csontot tört, vagy egy bolhát szedett ki a hajából, vagy valami olyat csinált, amit Arthur első ránézésre nem egészen tudott azonosítani.

Rengeteg lába leginkább hangyákon taposott.

Arthur eltakarta a szemét, lehorgasztotta a fejét, és a szomorúságtól, rémülettől és a dolgok örültségétől ide-oda ingatta.

És mikor újra kinyitotta szemeit, előtte állt az ember vagy lény, vagy akármilyen alakja, akit állítólag egész idő alatt üldözött.

- HhhhhhhrrrrraaaaaHHHHHH! - mondta Agradzsag.

Olyan volt mint egy fenevér denevér. Lassan dőcögött Arthur körül és hajlott karmaival bökdöste.

- Figyelj rám! - tiltakozott Arthur.

- HhhhhhhrrrrraaaaaHHHHHH!!! - magyarázta Agradzsag, és Arthur elfogadta azon az alapon, hogy meglehetősen megrémítette ez a szörnyű és furcsán tönkrement kísértet.

Agradzsag fekete volt, duzzadt, ráncos és bőrszerű.

Denevérszárnyát valahogy még sokkal ijesztőbbé tette az, hogy szálnalmas, törött és rozoga volt, mintha erős és izmos levegő-verő lett volna. Talán éppen a testi furcsaságok ellenére is állhatatosan folytatott létezés volt benne a félelmetes.

Bámulatba ejtő fogai voltak.

Mintha mindegyik teljesen különböző állat lett volna, és olyan bizarr szögekben sorakoztak körbe a szájában, hogy ha bármikor enni próbál, szétmarcangolja velük saját arcát is, s talán még az egyik szemét is kiszúrja.

Mindhárom szeme kicsi volt és szenvedélyes, és körülbelül olyan örülten nézett ki, mint egy hal a fagyalbokorban.

- Egy krikettmeccsen voltam... - recsegte.

Ezzel az arccal ez olyan abszurd dolognak tűnt, hogy Arthur majdnem megfulladt

- Nem ebben a testben! - sikoltotta a lény. - Nem ebben a testben! Ez az utolsó testem. Az utolsó életem. Ez a bosszúálló testem. Az őld-meg-Arthur-Dentet-testem. Az utolsó esélyem. Csak nagy nehezen jutottam hozzá.

- De...

- Egy krikettmeccsen voltam! - üvöltött Agradzsag.

- Elég gyenge a szívem, de mondtam is az asszonynak, mi történhetne egy krikettmeccsen? És ahogy nézem, hát mi történik?

Két ember szándékosan előttem terem a semmiből! Az utolsó dolog; amit kénytelen vagyok észrevenni, mielőtt szegény szívem felmondja a szolgálatot: az egyik Arthur Dent, és egy nyúlcsont van a szakállában! Véletlen?!

- Igen - mondta Arthur.

- *Véletlen?! -* sikoltotta a lény, fájdalmasan csapkodott törött szárnyaival, és egy különösen csúnya foga mély sebet szántott jobb arcán. Közelebről megfigyelve (bár Arthur ezt szeretne volna elkerülni) észrevehető volt, hogy Agradzsag arcának nagy részét rongyos fekete ragtapaszok borítják.

Idegesen hátralépett. Beletúrt szakállába. Elhúlván tapasztalta, hogy a nyúlcsont tényleg még mindig benne van. Kihúzta és elhajította.

- Nézd - mondta - ezek a sors különös fintora. Veled. Velem. Velünk. Színtiszta véletlen.

- Mit tettem ellened, Dent? - morgott a lény, és fájdalmas döcögéssel közelebb nyomult hozzá.

- Semmit - bizonygatta Arthur -, de tényleg semmit.

Agradzsag rámeresztette gombszemét.

- Elég furcsának tűnik úgy bánni valakivel, aki semmit sem tett ellened, hogy folyton megöled. Igen különös formája a társadalmi interakciónak mondhatnám. Azt is mondhatnám, hogy hazudsz!

- De figyelj rám - mondta Arthur -, nagyon sajnálom. Itt valami szörnyű félreértés lehet. Most mennem kell. Van órád? Azt akarják, hogy segítsék az Univerzum megmentésében. - Tovább hátrált.

Agradzsag is tovább nyomult.

- Egyszer már - sziszegte - egyszer már eldöntöttem, hogy feladom Igen. Hogy nem jövök vissza. Az alvilágban maradtam volna. És mi történt?

Arthur feje rázogatóásával jelezte, hogy fogalma sincs, és nem is akarja, hogy legyen. Észrevette, hogy hátulról beleütközött abba a hideg, sötét kőbe, amelyből valaki ki tudja mekkora herkulési erőfeszítéssel kifaragta halálpapucsának szörnyűséges paródiáját. Felpillantott saját fölértoronyosuló, rettentően kigúnyolt képmására. Még mindig nem tudta megfejteni, mit csinál az egyik keze.

- Akaratomon kívül visszarángattak az anyagi világba - folytatta Agradzsag - egy csokor petúnia képében. Hozzá kell tennem egy cserépben. Ez a különösen boldog kis élet a cserepemben, támasz nélkül, háromszáz mérfölddel egy különösen zord bolygó felszíne fölött kezdődött. Elég tarthatatlan állapot egy petúniának, gondolhatod. És igazad is van. Életem nagyon rövid időn belül véget is ért; háromszáz mérfölddel mélyebben. Hozzá kell tennem: egy bálna friss tetemében. Ő volt a szellemtestvérem.

Megújult gyűlölettel bámult Arthurra.

- Lefelé - vicsorgott - nem tudtam nem észrevenni egy rikító fehér úrhajót. És a rikító úrhajó egyik ablakából egy ónelégült Arthur Dent nézett ki. Véletlen?!!

- Igen! - nyöszörgött Arthur. Újra felpillantott, és rájött, hogy a kéz, ami eddig nyugtalanította, éppen személyesen a létezésbe hív egy csokor megpecsételt sorsú petúniát. Nem volt valami egykönnyen szembeszökő dolog.

- Mennem kell - bizonygatta Arthur.

- Elmehetsz - mondta Agradzsag -, miután megöltelek.

- Nem, annak úgy sem sok értelme van - magyarázta Arthur, miközben mászni kezdett faragott papucsának kemény kő lejtőjén -, mivel, tudod, meg kell mentenem az Univerzumot. Meg kell találnom az Ezüst Pálcikát, ez a lényeg. Holtan elég zűrös lenne.

- Megmenteni az Univerzumot! - köpött ki megvetően Agradzsag. - Azelőtt kellett volna gondolnod erre, mielőtt elkezdted a vendettát ellenem! Mi volt akkor, amikor a Stavromula Bétán voltál, és valaki...

- Sosem jártam ott - mondta Arthur.

- ...megpróbált orvul lelőni téged, de te elhajoltál? Mit gondolsz, kit talált el a golyó? Mit mondtál?

- Sosem jártam ott - ismételte meg Arthur. - Miről beszélsz? Mennem kéne.

Agradzsag lába a földbe gyökerezett.

- Biztos, hogy ott voltál. Te voltál felelős a halálomért ott is és mindenhol. Egy ártatlan bémészkodó haláláért! - Megremegett.

- Ennek a helynek még a nevét se hallottam soha bizonygatta Arthur. - Biztos vagyok benne, hogy eddig senki nem akart meggyilkolni. Rajtad kívül. Talán csak *fogok* odamenni, nem gondolod?

Agradzsag a logika fagyott rémületével lassan pislogott.

- Nem jártál volna... *még*... a Stavromula Bétán? - suttozta.

- Nem - felelte Arthur. - Nem is tudok semmit a helyről. Biztos, hogy sosem jártam ott, és nem is tervezek ilyesmit.

- Ó, holtbiztos, hogy elmész majd oda - motyogta megtört hangon Agradzsag - holtbiztos, hogy elmész. Ó, a francba! - Megingott, és vadul körülnézett a Gyűlölet Katedrálisában. - Túl korán hoztalak ide!

Sikítani és bömbölni kezdett: - A francba is, túl korán hoztalak ide!

Hirtelen erőre kapott és baljós, gyűlölködő pillantást vetett Arthurra.

- Akkor is meg foglak ölni! - üvöltötte. - Még ha ez logikai lehetetlenség, akkor is megpróbálom, a francba is! Felrobbantom ezt az egész hegyet! - visította - lássuk csak, hogy mászol ki ebből, Dent!

Fájdalmasan totyogva-bicegve egy kis fekete áldozati oltár kinézetű dolog felé iramodott. Már olyan vadul kiáltozott, hogy az arcán teljesen összeszabdalta. Arthur leszökkent előnyös helyzetet nyújtó saját faragott lábáról, és rohanni kezdett, hogy megfékezze a negyedkegyelmű teremtményt.

Rávetette magát, és lerántotta a különös szörnyet az oltár tetejéről.

Agradzsag újra felsikoltott, egy röpke pillanatig vadul verdesett, és dühösen nézett Arthorra.

- Mit tettél velem?! - gurgulázta fájdalmasan. - Eljöttél és megint megöltél! Mondd már meg, mit akarsz tőlem, te ficsúr?

Megint gutaütéses rohamban tört ki, rángatózott és összeesett, estében rácsapott az oltáron lévő hatalmas piros gombra.

Arthur megtelt félelemmel és rémülettel, először is azért, mert látta, mit tett, másodszor pedig a hangos szirénák és harangok miatt, amelyek hirtelen megtörték a levegőt, hogy harsogva riadót fújjanak. Vadul körül nézett.

Úgy tűnt, az az egyetlen kijárat, amelyen bejött. Rohanni kezdett felé, közben eldobta a csúnya, hamis leopárdbőr táskát.

Tétován és vaktában robogott az útvesztőn keresztül, úgy érezte, a harsonák, szirénák és villogó fények egy- re hevesebben üldözik.

Egy saroknál hirtelen befordult, és fényt látott maga előtt.

Nem villogott. Napfény volt.

19. fejezet

Bár Galaxisunkban állítólag egyedül a Földön kezelik úgy a Krikketet (vagy krikettet), mint egy játék alapjául szolgáló témát, és hogy ezért úszta meg a Földet, ez csak a mi Galaxisunkra, még pontosabban a mi dimenziókra vonatkozik. Néhány magasabb dimenzióban (többé-kevésbé saját szórakoztatásunk végett) egy sajátos, Brockiai Ultrakrikett nevű játékot játszanak már több billió év transzdimenziós megfelelője óta.

Legyünk őszinték, szemét egy játék - mondja a GALAXIS Útikalauz Stopposoknak -, de aki már megfordult bármelyik magasabb dimenzióban, az tudja, hogy azokat egy nagy szemét pogány bagázs lakja, akiket egyszerűen ki kéne nyírni és kását aprítani, és ez megvalósítható lenne, ha valaki kitalálná, hogy lehetne a valóságra merőlegesen rakétákat kilőni.

Ez is azt példázza, hogy a GALAXIS Útikalauz Stopposoknak bárkit kész alkalmazni, aki csak besétál az utcáról és levetkőzik, különösen akkor, ha történetesen éppen délután sétál be, amikor alig található ott állandó alkalmazott.

Van itt egy lényeges pont:

A GALAXIS Útikalauz Stopposoknak múltja egyet jelent az idealizmussal, küzdelemmel, kétségbeeséssel, szenvedéllyel, sikerrel, kudarccal és végtelenségbe nyúló ebédszünettel.

Az Útikalauz eredete legtöbb pénzügyi feljegyzéseivel együtt a feledés homályába veszett.

Más, részletekbe menő információkat arról, hol veszték el, lásd később.

A legtöbb megmaradt történet mégis említ egy Repesztő Frootmig nevű alapító szerkesztőt.

Állítólag Repesztő Frootmig alapította meg az Útikalauzt, lefektette a hűségre és idealizmusra támaszkodó elveit, és csődbe ment. Több éves inség és lelkiismeret-vizsgálat következett, ezalatt a barátaival beszélgetett, jogtalan lelkiállapotban üldögélt elsötétített szobákban, mindenféleképpen gondolkodott, súlyokkal játszadozott, majd egy véletlen találkozás után a Voondooni Szent Ebédelő Szerzetesekkel (akik azt állítják, hogy miképpen az ebéd az ember világi napjának közepén foglal helyet, s mivel a világi napokat az egyházi élet analógiájára kell értelmezni, úgy az Ebédet

(a) az ember egyházi életének közepeként kell kezelni, és

(b) nagyon szép étteremben kell megtartani), újjáalapította az Útikalauzt, lefektette a hűségre és idealizmusra támaszkodó elveit, és azt, hol zabálhatod fel mindkettőt, és az Útikalauzt elindították első nagy üzleti sikere felé.

Ugyancsak kezdte felfedezni és kifejteni a szerkesztőségi ebédidő jelentőségét, amelyek aztán döntő szerepet játszottak az Útikalauz történetében, s azóta az aktuális munka nagy részét bárki elvégezte, aki éppen betért az üres irodákba egy délután, és talált valami értelmes tennivalót.

Nem sokkal ezután az Útikalauzt átvette a Megadodo Kiadó az Ursa Minor Bétáról, ezzel az egész dolog egy megbízható anyagi alaphoz jutott, és a negyedik főszerkesztő, ifj. Lig Lury olyan lélegzetelállítóan nagyszabású ebédszünetekbe fogott, hogy még a legújabb főszerkesztők erőfeszítései (játékonysági ebédszüneteket tartottak vállalatok támogatásával) is csupán szendvicsek hozzájuk képest.

Tulajdonképpen Lig sosem mondott le hivatalosan a főszerkesztőségről - csak elment egy késő reggel az irodájából és azóta sem tért vissza. Bár azóta jócskán eltelt egy évszázad is, az Útikalauz szerkesztőségének sok tagja még mindig azon a romantikus véleményen van, hogy egyszerűen csak elugrott egy sonkás kifliért, és még visszajön, hogy egy alapos délutáni munkát elvégezzen.

Az igazat megvallva így hát ifj. Lig Lury óta minden főszerkesztőt főszerkesztőhelyettesnek neveznek ki, és Lig íróasztala még mindig úgy van, ahogy hagyta, rajta egy kis táblával: "Ifj. Lig Lury, főszerkesztő, házon kívül, feltételezhetően kajáért ment."

Néhány sértő és felforgató forrás arra céloz, hogy Lig egyszerűen beledöglött az *Útikalauz* kétféle könyvelésének első kivételes kipróbálásába. Nagyon kevesek tudnak erről, és még kevesebbet mondanak. Azt, aki csak felfigyel (hát még ha mások figyelmét is felhívja) arra a különös, de teljességgel véletlen és jelentéktelen dologra, hogy minden világ, amelyen az *Útikalauz* egy könyvviteli osztályt alapított, nem sokkal később háború vagy valami természeti katasztrófa következtében pusztult el, könnyen ízekre perelhetik.

Érdekes, bár abszolút nem idevágó dolog, hogy két vagy három nappal azelőtt, hogy a föld nevű bolygót (egy új hipertérsztrádát előkészítendő megsemmisítették, ugrásszerűen megnőtt az UFO-észlelések száma, nem csak a londoni Szent John's erdei Lord's krikettpálya fölött, se Somersetben, Glastonbury fölött is.

Glastonburyt már régóta összekapcsolják ősi királyok mítoszaival, boszorkánysággal, jósgömbökkel és szemölcsgyógyítással, és most rá esett a választás: ezen a helyen lesz az *Útikalauz Stopposoknak* új pénzügyi nyilvántartóirodája, és valóban, tíz év pénzügyi feljegyzéseit szállították át egy bűvös heggye a városon kívül, csupán órákkal a vagonok megérkezése előtt.

Bármilyen különös és érthetetlen dolgok ezek, egy sem olyan különös és érthetetlen, mint a Brockiai Ultrakrikett szabályai, ahogyan azt a magasabb dimenziókban játsszák. A szabályok teljes egésze olyannyira komplikált, hogy amikor először és utoljára egyetlen kötetbe gyűjtötték össze, gravitációs kollapszuson mentek keresztül, és fekete lyuk lett belőlük.

Mégis megpróbálunk egy rövid összegzést nyújtani róluk. Íme:

1. SZABÁLY: *Növessz még legalább három lábat. Nem esz rájuk szükséged, de a tömeget szórakoztatja.*

2. SZABÁLY: *Keress egy jó Brockiai Ultrakrikettjátékost. Készíts róla egy pár klónozott másolatot. Rengeteg farsztó válogatást és edzést spórolhatsz meg ezzel.*

3. SZABÁLY: *Vidd a csapatodat és az ellenfél csapatát egy hatalmas mezőre, és építs magas falat köréjük.*

Ennek az az oka, hogy bár a játék az egyik leglátványosabb sport, a közönség frusztrációja, amiért nem láthatja, mi történik, azt eredményezi, hogy sokkal izgalmasabbnak képzei a játékot, mint amilyen valójában. Az a tömeg, amely egy eléggé egyhangú játékot, nézett végig, sokkal kevésbé értékeli az életet, mint az a tömeg, amely azt hiszi, hogy kihagyta a sporttörténet legdrámaibb eseményét.

4. SZABÁLY: *Dobj át a falon néhány különböző sportszert a játékosoknak. Bármilyen megteszi - krikettütők, baseball-ütők, tenisztők vagy síléc, bármilyen, amivel jól oda lehet szólni.*

5. SZABÁLY: *A játékosok dolga, hogy tiszta erőből üssék-vágják egymást minden kezük ügyébe eső dologgal. Ha egy játékos ütést mér a másikra, azonnal el kell rohannia és biztos távolságból bocsánatért esedeznie.*

A bocsánatkérés legyen tómor, őszinte, és (a jobb érthetőség és a pontok kedvéért) megafonon történjék.

6. SZABÁLY: *Az a nyertes csapat, amelyik ép bőrrel megússza.*

Furcsatíró, minél több játék rajongója a magasabb dimenziókban, annál kevesebben játsszák, mert a szabályok értelmében a legtöbb versengő csapat hadiállapotban van egymással. Ez kellemetlen, de mégis jóra vezet, ugyanis hosszú távon egy jó kis háború kevésbé lélekromboló, mint egy elnyújtott Brockiai Ultrakrikett-játék.

20. fejezet

Ahogy Arthur szökellve, robogva és zihálva rohant a hegy oldalában, hirtelen megérezte, hogy a hegy egész terjedelmével alig-alig érezhetően mozgott alatta. Jóval maga mögött és felett morgott, morajlott és kissé elmosódott minden, hátát a hőség nyaldosta, a félelemtől félőrülten rohant. A föld csuszamlani kezdett, és hirtelen úgy megérezte a "földcsuszamlás" szó erejét, mint még soha. Számára ez mindig csak, egy szó volt, de most hirtelen félelemmel telve tudatára ébredt, hogy a csuszamlás egy furcsa és émelyítő dolog a földtől. S ezt a föld Arthurral a hátán végezte! Rosszul lett a félelemtől és a reszketéstől. A föld csuszamlott, a hegy siklott, ő megcsúszott, elesett, felállt, újra megcsúszott, és futott tovább. Megindult a lavina.

Először kavicsok, aztán kövek, majd sziklák, melyek egyetlen kiskutyákként táncoltak mellette, csak sokkal-sokkal nagyobbak, sokkal-sokkal keményebbek és sokkal-sokkal nehezebbek voltak, és sokkal valószínűbb, hogy megölik azt, akire ráesnek. A szeme velük együtt táncolt, a lába pedig a táncoló földdel. Úgy, futott, mintha a futás egy szörnyű, izzasztó betegség lenne; szíve az őt körülvevő esztét vesztett geológiai dühöngés ritmusára kalapált.

A helyzet logikája (ti. az, hogy minden bizonnyal túl fogja élni, ha a nem szándékosan üldözött Agradzsa mondájában megjósolt következő incidens megtörténik) most abszolút semmi hatással nem volt rá, és fel sem ütötte fejét a gondolatai közt. Halálfélelemmel telve rohant, amely körülvette őt és megmarkolta a haját.

Hirtelen ismét megbotlott és a nagy lendülettől előrevágódott. De éppen abban a pillanatban, hogy iszonyú erővel a földbe csapódott volna, észrevett egy tengerké utazótaskát maga előtt a földön. Biztosan tudta, hogy ez az, amelyet az athéni repülőter poggyászkezelőjében vesztett el, a saját időskáláján mintegy tíz évvel ezelőtt, és úgy meglepődött, hogy teljesen elfelejtett a földre zuhanni, és zúgó aggyal fellibbent a levegőbe.

Semmi kétség: repült. Meglepődve pillantott körül, de nem volt vitás, hogy azt teszi. Egy porcikája sem érintette a talajt, még csak nem is közeledett hozzá. Egyszerűen csak ott lebegett, körülötte sziklatömbök záporoztak a levegőben.

Most már tudta, mi a teendő. Hunyorogva, erőlködés nélkül feljebb emelkedett a levegőben, s a sziklatömbök most már alatta záporoztak.

Égető kíváncsisággal nézett le. Közötte és a rázkódó föld között mintegy harminc lábnyi üres levegő, üres abban az értelemben, ha leszámítjuk a sziklákat, amelyek nem maradtak fenn sokáig, hanem a gravitáció vasmarkában zuhantak lefelé: ugyanaz a gravitáció most úgy tűnt, hirtelen szabadszombatot adott Arthurnak.

Szinte azonnal eszébe jutott neki, azzal az ösztönös pontossággal, amellyel az önfenntartás bevésődik az agyba, hogy nem szabad gondolnia rá, mert ha igen, akkor a gravitáció törvényének hirtelen órá esne a pillantása, és biztosan tudni akarná, mit gondol Arthur, mit csinál ott fenn, és hirtelen minden elveszne.

Így hát tulipánokra gondolt. Nehezen, de sikerült. Elgondolta, milyen kellemesen és határozottan kerek a tulipánok alja, milyen érdekes színváltozatokban léteznek, és vajon milyen arányban lenne megtalálható a Föld összes (volt) tulipánja egy szélmalom körüli egy mérföld sugarú körben. Egy idő után veszélyesen elunta ezt a gondolatmenetet, érezte, hogy a levegő kezd kicsúszni alóla, érezte, hogy a pattogó sziklák felé sodródik, amelyekre olyan erősen próbált nem gondolni, úgyhogy gondolt egy kicsit az athéni repülőterre, és ezen körülbelül öt percig bosszankodhatott - s a végén rémülten fedezte fel, hogy már vagy kétszáz yarddal a föld fölött lebeg.

Egy pillanatig arra gondolt, hogyan fog visszajutni, de rögtön vissza is rettent megint ettől a témától, és megpróbálta józanul felmérni a helyzetet

Repült. Mi ezek után a teendő? Visszanézett a földre. Nem nézett rá erősen, hanem megpróbált a tőle telhető leghanyagabban odapillantani, amint az éppen elhaladt alatta. Volt egy pár dolog, amit nem

tudott észrevenni. Az egyik az volt, hogy a hegy dühöngése mintha lecsillapodott volna - kicsivel a hegy csúcsa alatt egy krátert látott, alighanem ott, ahol a szikla beomlott és betemette az óriási kivájt katedrálist, saját szobrát és a szomorú véget ért Agradzsagot.

A másik az athéni reptéren elhagyott útításkája volt. Hetykén virított egy darabka érintetlen földön, kimerült szikladarabok vették körül, de láthatóan egyik sem találta el. El nem tudta képzelni, miért van ez, de mivel ezt a rejtélyt teljesen elhomályosította az az iszonyatos lehetetlenség, hogy a táská egyáltalán ott van, amúgy sem érezte magát elég erősnek ahhoz, hogy ezen gondolkozzék, a lényeg, hogy ott volt. És a csúnya, hamis leopárdbőr táská is mintha eltűnt volna, amit tiszta haszon volt, még ha nem is teljesen érthető.

Szembenézett azzal, hogy fel kell majd vennie a táskát. Itt repült kétszáz yarddal egy idegen bolygó felett, aminek még a nevére sem emlékezett. Nem tudta elfelejteni szomorú helyzetét annak az aprócska dolognak, ami azelőtt az életét jelentette, itt, annyi fényévnyire otthonának füstölgő romjaitól.

Ráadásul, döbrent rá, ha a táská még mindig abban az állapotban van, mint amikor elvesztette, akkor találni fog benne egy konzervdobozt az egyetlen görög olívaolajjal, ami még megmaradt a Világegyetemben.

Lassan, óvatosan, hüvelykről hüvelykre elkezdett lefelé lebegni, egyik oldaláról szépen a másikra billegve, mint egy darab ideges papír, ha érzi, hogy a földhöz, közeledik.

Egész jól ment, jól érezte magát. A levegő megtartotta, de keresztül is engedte magán. Két perccel később már csak két lábnyira lebegett a táská fölött, mikor néhány nehézséggel találta magát szemben. Könnyedén lebegett, és olyan könnyedén húzta össze a szemöldökét, ahogy csak tudta.

Ha felveszi a táskát, el fogja-e bírni? A plusz súly nem fogja-e egyszerűen lehúzni a földre?

Nem fogja pusztán az, hogy hozzáér egy földön levő dologhoz, semlegesíteni azt a rejtélyes erőt, amely őt akármilyen módon, de a levegőben tartja?

Nem lenne jobb, ha most megjönne az esze, és inkább lelépne a levegőből a földre egy-két pillanatig?

De ha így tesz, képes lesz-e valaha még repülni?

Amikor hagyta, hogy az érzés úrrá legyen rajta, olyan csendes extázisba került, hogy elgondolni sem bírta, mi lenne, ha elveszítené, talán örökre. Ezzel az aggasztó gondolattal egy kicsit ismét feljebb libbent, csak hogy újra átadja magát a meglepő és erőfeszítés nélküli mozgás érzetének. Fel-le úszkált, majd megpróbálkozott egy kis zuhanórepüléssel is.

A zuhanás észbontó volt. Előrenyújtott karral vitorlázott lefelé, a haja és a köntöse mögötte lobogott, majd ráhasalt egy légoszlopra vagy kétlábnyira a föld felett és újra fellendült. A lendület csúcsán visszafogta magát és ottmaradt lebegve. Csak lebegett. Nem mozdult.

Csodálatos volt.

És rájött, hogy így kell felvenni a táskát. Lezuhan, és pont a fellendülés pillanatában elkapja így magával viheti a levegőbe. Lehet, hogy egy kicsit inogni fog, de biztos volt benne, hogy meg tudja tartani.

Gyakorolt egy-két zuhanórepülést; egyre jobban ment neki. Az arcába csapó levegő, a teste szöveteiben feltámadt életerő - mindez együtt úgy megrészesgítette a lelkét, ahogy még soha, mióta - mióta is? - nos, amennyire emlékezett rá, mióta megszületett. Sodortatta magát a szellővel, és szemügyre vette a tájat, amely, mint felfedezte, igen rút volt. Tönkrementnek, lepusztultnak tűnt. Eldöntötte, hogy rá se néz többet. Csak felveszi a táskát és... nem is tudta, mi lesz, miután fölvette a táskát. Elhatározta, hogy csak fölveszi, és majd meglátja, mi lesz aztán.

Ráfeküdt a szélre, felemeltette magát és megfordult. Ringatózott a szél hátán. Nem vette észre, de a teste csuhogni kezdett.

Lebukott a légáram alá, elmerült - és vitorlázott.

A levegő elsuhant mellette, ő pedig áthatolt rajta. A talaj bizonytalanul vibrált, majd meggondolta magát és finoman emelkedni kezdett, hogy találkozzon vele. Felkínálta neki a táskát, nyújtotta felé repedt, műanyag fogantyúját.

Félúton volt egy hirtelen, veszélyes pillanat, amikor nem tudta tovább hinni, hogy tényleg képes erre, és, ezért aztán majdnem igaza is lett, de idejében feleszmélt és szinte a földet súrolva finoman becsúsztatta a karját a táska fogantyúja alá, és elkezdett volna felfelé emelkedni. Nem sikerült neki, hirtelen összeesett, és összehorzsolva, összekarcolva és remegve a földön maradt.

Azon nyomban feltápáskodott és tehetetlenül illegett-billegett, a csalódottságtól és a bánattól kínlódva lóbálta a táskát.

A lába hirtelen erősen a földhöz ragadt, mint ahogy mindig is volt. A teste mint egy krumpliszák tántorgott a földön, feje könnyű volt, mint egy táska ólom.

Besüppedt a földbe és iszonytatóan szédült. Tétován futni kezdett, de lábai hirtelen elgyengültek. Megbotlott és előrezuhant. Ebben a pillanatban jutott eszébe, hogy a táskájában nemcsak egy doboz görög olívakonzerv van, hanem egy palack vámmentes ciprusi vörösbor is, és e felismerés csodálatos döbbenetében még legalább tíz másodpercig észre sem vette, hogy újra repül.

Ujjongva kiáltozott a megkönnyebbüléstől, az örömtől és a tiszta testi gyönyörtől. Lecsapott, keringett, pörgött és farolt a levegőben. Szemtelenül felült egy felfelé szálló légvonatra, és végignézte az utazótáska tartalmát. Úgy érezte magát, mint ahogy szerinte egy angyal érezhet, aki ünnepi táncát ropja a tű fokán, miközben filozófusok számolják. Örömeben felkacagott, mikor felfedezte, hogy a táskában tényleg benne van az olívaolaj és a ciprusi bor, s ezen felül még egy törött napszemüveg, néhány homokkal teli fürdőgatya, néhány gyűrt santorini képeslap, egy óriási, idétlen törülköző, pár érdekes kő és különféle papírfecnik azon emberek címeivel akikkel (bár az ok fájdalmas, de Arthur mégis megkönnyebbüléssel vette tudomásul) sosem fog többé találkozni. Eldobta a köveket, feltette a napszemüveget, és a papírdarabokat szétszórta, hadd sodorja el a szél. Tíz perccel később, mikor épp tétlenül sodródott egy felhőben, egy nagy és végtelenül rossz hírű koktélparti vágta hátba.

21. fejezet

Minden idők leghosszabb és legártalmasabb bulija mostanra már a negyedik generációja tart, és még semmi jele annak, hogy bárki is távozni akarna. Egyszer fordult elő, hogy valaki az órájára nézett, de ennek már tizenegy éve, és a példa azóta sem talált követőkre.

A rendetlenség iszonyúan nagy, látnod kéne, hogy elhidd, de ha nincs különösebb szükséged rá, hogy elhidd, akkor inkább ne menj oda megnézni, mert nem sok örömed telik benne.

Nemrégiben néhány durranást és villanást észleltek a felhők között, és van is egy elmélet, mely szerint egy-két egymással versengő szőnyegtisztító társaság hadseregei vívnak küzdelmet, melyek keselyűként keringenek a buli fölött, de hát nem kell mindent elhinni, amit a bulikon hall az ember, pláne ha ezen a bulin hallja.

Az egyik probléma az, és ez minden bizonnyal egyre súlyosbodik, hogy a bulin mindenki a gyereke, unokája, vagy ükunokája azoknak, akik nem mentek el a kezdet kezdetén, s a természetes szelekció, meg a receszív gének meg miegymás miatt most már az összes ember a buliban vagy abszolút fanatikus bulibajáró, vagy makogó idióta, vagy egyre inkább mindkettő.

Akárhogy is, genetikusan szólva ez azt jelenti, hogy minden soron következő generációnál egyre kisebb a távozás valószínűsége, mint az előzőnél.

Így hát más tényezők kapnak szerepet, például az, mikor fogy el az ital.

Mivel azonban történt egy s más, ami a maga idejében jó ötletnek tűnt (és soha véget nem érő buliban az a legrosszabb, hogy ami a maga idejében jó ötletnek tűnt, az a továbbiakban is annak fog tűnni), ez is még igen soká lesz.

Az egyik dolog, ami a maga idejében jó ötletnek tűnt, az volt, hogy a buli repüljön - nem ahogy a szokásos értelemben repülnek a bulik, hanem szó szerint.

Réges-régen, egy éjszaka egy csapat asztromérnök az első generációból körbekúszták az épületet, fúrtak-faragtak-kalapáltak, és mikor a nap felkelt másnap, reggel, meglepve tapasztalták, hogy egy boldog részekkel teli épületre süt, amely mint egy fiatal, és tapasztalatlan madár lebeg a fák csúcsai fölött.

Máskülönben a repülő bulinak sikerült egész tisztességesen felfegyverkeznie. Ha majd valami jó kis összetűzésbe keverednek néhány borkereskedővel, biztosak akartak lenni, hogy az erő az ő oldalukon áll.

Az átállás állandó koktélpartiról félállású rablóhadjáratra könnyedén ment, és sok zamatot és lendületet vitt az egészbe, amire már igencsak szükség volt akkor, mert a zenekar már számtalanszor eljátszotta az évek folyamán az össze általa ismert számot.

Raboltak, fosztogattak és egész városokat tartottak fogva, hogy váltságdíj ellenében elengedjék őket, a váltságdíj friss készlet volt sajtos tallérból, avokádómártásból, sertésbordából, borból és más szeszesitalokból, amelyeket csövön keresztül szivattyúztak ki a lebegő tartályhajókból.

Egyszer mégis eljön a nap, amikor szembe kell nézni azzal a problémával, hogy elfogyott az ital.

A bolygó, ami körül repkednek, már nem az a bolygó ami körül először kezdtek el repkedni.

Rossz bőrben van.

A buli szörnyen sokszor megtámadta és kifosztotta, és senki sem tudott visszaütni neki, olyan kiszámíthatatlan és előreláthatatlanul összevissza dülöngél az égen.

Rohadt egy buli ez.

Ugyancsak rohadt egy dolog, ha pont hátba vágja az embert.

22. fejezet

Arthur fájdalomban evickélve feküdt egy darab hasadt, feldarabolt és összeerősített betonon. Elhaladó felhőgomolyagok pöccentek neki, és valahol bizonytalanul mögötte halvány hejehuja hangjai ütötték meg a fülét.

Volt egy hang, amit nem tudott rögtön azonosítani, részint mert nem ismerte a "Jaglan Bétán hagytam a lábam..." kezdetű nótát, részint pedig azért, mert a zenekar, aki ezt játszotta, már igen fáradt volt, és néhány tagja háromnegyedes ütemben játszotta, néhány négy-negyedesben, és néhány valami igen kacifántos Πx^2 -ben, attól függően, hogy melyiknek mennyi szunyókálásra sikerült szert tennie mostanában.

Kimerülten pihegve feküdt a nedves levegőben, és próbálta nyomogatni magát, hogy megtudja, hol sérült meg. Akárhol megérintette magát, fájdalmat érzett.

Egy idő után rájött, azért van így, mert a keze fáj. Alighanem kifecamította a csuklóját. A háta úgyszintén fáj de hamar megnyugtatta magát, hogy nem sérült meg komolyan, csak egy kicsit lehorzsolódott és megkarcolódott, de hát ezek után ki nem? Nem értette, mit keres egy repülő épület a felhők között.

Másrészt egy kissé szorult helyzetben lett volna, ha a saját jelenlétéről kellett volna meggyőző magyarázattal előállnia, így hát eldöntötte, hogy egyszerűen el kell fogadniuk egymást az épülettel. Felnézett fekvőhelyéről. Egy halvány, de foltos kőtáblákból álló fal emelkedett előtte, valójában maga az épület. Ő maga valami párkányon, vagy peremen hevert, amely körös-körül mindenhol úgy három-négy lábra nyúlt ki. Ez volt a földdarab, ahol a buli céljának szolgáló épületnek az alapjait lerakták, s amelyet az épület magával vitt, hogy az alján összetartsa.

Idegesen felállt és hirtelen hányinger kapta el, ahogy lenézett. A páratól és a verejtéktől nedvesen a falhoz préselődött. A feje szabad stílusban úszott, de valaki a gyomrában a pillangót gyakorolta.

Habár a saját erejéből került ide, most még gondolni sem mert az előtte tátongó szörnyű sülyesztőre. Nem akart szerencsét próbálni az ugrással. Nem akart egy hüvelykkel sem közelebb menni a peremhez.

Megragadta az utazótáskáját, és végigarasztott a fal mentén. Remélte, hogy talál egy bejáratot. Az olívaolaj doboznak érezhető súlya nagyon megnyugtató volt számára

A legközelebbi sarok felé araszolgotott, remélve, hogy a sarkon túli fal több bejáratot ajánl majd fel, mint amennyit ez (azaz semennyit).

Az épület bizonytalan röpte miatt a félelemtől felkavarodott a gyomra és rövid idő múlva előszedte a törülközőt az utazótáskájából, és olyat tett vele, ami igazolta páratlan helyét a hasznos dolgok listáján, amelyeket magaddal kell vinned, ha stoppal akarod körbejárni a Galaxist. A feje köré csavarta, hogy ne kelljen látnia, mit csinál.

A lába a földet tapogatta Kinyújtott keze a falat.

Végre odaért a sarokhoz, és ahogy a keze körbetapogatózott, találkozott valamivel, ami olyan váratlanul érte, hogy majdnem lezuhant. Egy másik kéz volt.

A két kéz egymásra kulcsolódott.

Kétségbeesetten próbálta lehúzni a szeméről a törülközőt, de az utazótáskát tartotta, benne az olívaolajjal, a ciprusi borral és a santorini képeslapokkal. Nagyon nem szívesen tette volna le.

Elragadták azok a bizonyos én-pillanatok, amikor az ember hirtelen megfordul, szembenéz önmagával és ilyenekre gondol. *Ki vagyok én? Mit akarok én? Mit értem el eddig? Jól megy a sorom?* Alig hallhatóan felnyöszörgött.

Megpróbálta kiszabadítani a kezét, de nem ment. A másik kéz szorosan fogta. Nem volt más hátra, mint tovább araszolni a sarok felé. Áthajolt rajta és megrázta a fejét, hogy kiszabadítsa a törülköző alól. Ez egy kifürkészhetetlen érzelemből adódó éles kiáltás váltott ki a másik kéz tulajdonosából.

A törülköző lecsúszott a fejről, és szeme éppen Ford Prefectébe meredt. Mögötte állt Szartibartfaszt, és mögöttük tisztán látott egy verandát és egy óriási, csukott ajtót.

Mindketten a falhoz préselődtek, rémülettől villogó szemmel, ahogy a körülöttük levő vaskos sötét felhőbe bámultak, és megpróbálták elviselni az épület dühöngő hintázását.

- Hol a fészkes fotonban voltál? - sziszegett Ford pánikban.

- Hát, ööö... - hebegett Arthur nem tudván, hogyan foglalhatná össze olyan tömören -, itt is, ott is. De ti mit csináltok itt?

Ford újra Arthurra fordította vad tekintetét:

- Nem engednek be pia nélkül - sziszegte.

Az első dolog, amit Arthur észrevett, mielőst beléptek a buli sűrűjébe - eltekintve a zajtól, a fojtó hőségtől, a vad és pazar színorgiától, amely haloványan kinyúlt a részegítő füst légköréből, a törött poharakból, hamuból és avokádódarabkákból álló törmelékrétegből a szőnyegen és a lurexbe öltözött pterodactylus-szerű lények kis csoportjától, akik "Végre valami újdonság!" - vijjogással vetették rá magukat dédelgetett borospalackjára - Trillian volt, aki egy Villámistennel csevegett.

- Nem találkoztunk már Milliwaysben? - kérdezte a Villámisten.

- Te voltál az a kalapácsos?

- Igen. De itt sokkal jobban tetszik. Sokkal rosszabb hírű, és sokkal több az élet.

Szörnyű örömríktások zengtek be a szobát és a távolabbi dimenziókat, amelyek láthatatlanok voltak a boldog, ordító lények öklendező csödülete mögött. A boldog, ordító lények boldogan ordítottak egymásnak. Senki nem hallott semmit, és mindenki az idegösszeroppanás szélén állt.

- Mókás - ismerte el Trillian. - Mit mondtál, Arthur?

- Azt, hogy hogy az ördögbe kerültél te ide?!

- Atomjaimra bontva sodródtam keresztül találomra az Univerzumban. Találkoztál már Thorral? Ő készíti a villámokat.

- Hello - köszönt Arthur. - Gondolom, érdekes lehet.

- Szia - mondta Thor. - Az is. Ittál már valamit?

- Ööö, még nem...

- Akkor miért nem mész inni egyet?

- Viszlát később Arthur - mondta Trillian.

Valami bevillant Arthur agyába. Fürkészőn körülnézett.

- Zaphod nincs itt? - kérdezte.

- Viszlát - mondta kertelés nélkül Trillian - később.

Thor szigorúan rávetette szénfekete szemét, felborzolta szakállát, s az a kevés fény, ami volt a helyiségben, minden erejével fenyegetően megcsillant sisakja szarvain.

Megfogta Trillian könyökét hihetetlenül nagy kezével, felkarján az izmok úgy mozogtak egymás mellett, mint két, parkolóba álló Volkswagen.

Elvezette a lányt.

- A halhatatlanságban az egyik legizgalmasabb - magyarázta -, hogy...

- A világűrben az az egyik legizgalmasabb - hallotta Arthur Szlartibartfaszt, aki egy temérdek és terjedelmes teremtménynek magyarázott, amely úgy nézett ki, mint aki épp alulmaradt egy rózsaszín paplannal folytatott harcban, és elmerülten nézte az öregember mélyen ülő szemeit és ezüstös szakállát -, hogy nagyon unalmas.

- Unalmas? - csodálkozott a teremtmény, és hunyorított ráncos és véraláfutásos szemével.

- Igen - felelte Szlartibartfaszt -, elképesztően unalmas. Döbbenetesen. Tudod, olyan sok van belőle és olyan kevés dolog van benne. Akarod, hogy közöljek egy-két statisztikai adatot?

- Ööö, izé...

- Naaa, úgy szeretném! Azok is szenzációsan unalmasak.

- Egy pillanat múlva visszajövök, és meghallgatom - mondta a lánylány, megveregette az öreg karját, a szoknyája felemelkedett, akár egy légpárnás jármű, és belibbent a hullámzó tömegbe.

- Azt hittem, már sosem megy el - dörmögte az öregember. - Gyere, földlakó...

- Arthur.

- Meg kell találnunk az Ezüst Pálcikát, itt van valahol.

- Nem pihenhetnénk egy kicsit? - kérdezte Arthur.

- Kemény napom volt. Mellékesen itt van Trillian, nem mondja, hogy került ide, biztos nem is érdekes.

- Az Univerzum - mondta Arthur - már elég nagy és öreg ahhoz, hogy egy fél óráig vigyázzon magára. Na, jó - tette hozzá válaszul Szlartibartfaszt egyre hevesebb noszogatására -, körbecaplatok megkérdezni, látta-e valaki.

- Jó, jó - helyeselt Szlartibartfaszt -, jó. - Ő maga is befurakodott a tömegbe. Mindenki vizes borogatást javasolt, aki mellett elhaladt.

- Látott itt valamerre egy pálcikát? - szólított meg Arthur egy kis embert, aki ott állt, és mohón várta, hogy figyelhessen valakire. - Ezüsből van, életbevágóan fontos az Univerzum jövőbeli biztonságának szempontjából, és kábé ilyen hosszú.

- Nem - felelte a bámulatra méltóan aszott emberke -, de igyál egy pohárával és mesélj még róla.

Ford Prefect vonaglott el mellettük, egy vad, viharos és eléggé obszcén táncot ropott valakivel, aki olyan volt, mintha a Sidney Operaház lett volna a fején.

Ford reménytelenül próbálta túlharsogni a lármát.

- Tetszik ez a kalap! - üvöltötte.

- Mi?

- Mondom, tetszik a kalap!

- Nincs is rajtam kalap.

- Akkor a fejed tetszik!

- Mi?

- Mondom, tetszik a fejed! Érdekes a csontstruktúrája.

- Mi?

Ford beszúrt, egy vállrándítást az összetett mozgáskombinációk közé.

- Azt mondtam, hogy jól táncolsz - kiabált -, csak ne hajolgass annyit!

- Mi?

- Az a helyzet, hogy akárhányszor előrehajolsz - magyarázta Ford -, ...au! - tette hozzá mikor partnernője előrehajolt, hogy megkérdezze: *Mi?*, és újfent hókon nyomta előreálló koponyájának hegyes csúcsával.

- A bolygómát felrobbantották egy reggel - mesélte Arthur, aki azon vette észre magát, hogy akaratlanul is az élete történetét meséli az emberkének, vagy legalábbis kiragadja belőle a fontos részeket -, ezért vagyok ebben a ruhába, a hálóköntösömben. Tudja, a bolygóm az összes ruhámmal együtt felrobbant. Nem gondoltam, hogy még buliba is fogok menni.

A kis ember lelkesen bólogatott.

- Később kidobtak egy úrhajóból. Még mindig a köntösben. Nem holmi úrruhában, mint azt bárki is gondolná. Nem sokkal ezután rájöttem, hogy a bolygómát eredetileg egy rakás egér számára építették. Gondolhatja, mit éreztem, mikor megtudtam. Aztán egy ideig lőttek rám, majd jól le is lettem tolvá. Valójában nevetségesen gyakran hordtak le, lőttek rám, sértegettek, rendesen szétporlasztottak és megfosztottak a teától. Nemrég pedig belezuhantam egy mocsárba, és öt évet töltöttem egy dohos barlangban.

- Ó - forrongott az apró ember -, és jól érezted magad?

Arthur hevesen fuldokolni kezdett az italtól.

- Milyen gyönyörű, izgalmas köhögés - a kisember egészen megilletődött -, én is veled tarthatok?

És olyan különös, látványos köhögésbe kezdett, hogy Arthur a meglepetéstől hevesen fuldokolni kezdett, aztán rájött, hogy eddig is azt csinálta, és ettől teljesen összezavarodott.

Ketten együtt egy tüdőgyilkoló duettet adtak elő, majd. Arthur két perc múlva végre az utolsót köhögte és fröcsögte.

- Vérpezsdítő - lihegte az emberke és könnyes szemét törölgette. - Micsoda izgalmas életed lehet. Nagyon köszönöm.

Melegen megrázta Arthur kezét, és viaszasétált a tömegbe. Arthur döbbenetesen rázta a fejét.

Egy fiatalos férfi ment oda hozzá, egy agresszív külsejű típus, kampós orrú, beesett arcú és kis gyöngyszemű pofacsontú. Fekete nadrág volt rajta, fekete selyeminge a (valószínűleg) köldökéig kigombolva (bár Arthur már megtanulta, hogy ne tegyen feltevéseket azon emberek anatómiájával kapcsolatban, akikkel egyre gyakrabban találkozott), és mindenféle csúnya aranyfityegő lógott a nyakában. Cipelt valamit egy fekete táskában, és egyértelmű volt, hogy azt akarja az emberek észrevegyék, hogy nem akarja, hogy észrevegyék.

- Hé, ööö, mintha az előbb a maga nevét hallottam volna! - mondta.

Ez is egyike volt ama sok adatnak, amit Arthur elmondott a kis embernek.

- Igen, Arthur Dent a nevem

A férfi közben finoman táncolgatott, már teljesen más ritmusra, mint amit az együttes kipréselt magából.

- Jól van - mondta -, csak mert egy ember a hegyben találkozni akart magával.

- Találkoztam vele.

- Jól van, csak mert hogy, tudja, elég idegesnek tűnt.

- Igen, találkoztam vele.

- Jól van, csak gondoltam, jobb, ha tud róla

- Tudok róla. Találkoztam vele.

A férfi elhallgatott, hogy rágózzon egy kicsit. Aztán megpaskolta Arthur hátát.

- Oké - mondta -, akkor rendben. Csak szóltam, oké? Jó éjszakát, sok szerencsét, nyerjen díjakat!

- Micsodát? - kérdezte Arthur, aki már kezdett komolyan belezavarodni a dolgokba

- Tökmindegy. Csináljon amit akar. Csinálja jól! - kotyogó hangot hallatott azzal, amit rágott, és aztán tett néhány bizonytalan, de dinamikus mozdulatot.

- Miért? - kérdezte Arthur.

- Vagy csinálja rosszul - mondta a férfi -, kit érdekel? Ki nem szarja le? - A vér egyszerre csak mérgesen a férfi arcában tolult, és az ordítani kezdett.

- *Miért nem örül meg?! - ordította. - Tűnjön el, szálljon már le rólam, öregem! Húzza el a belét!!!*

- Oké, megyek már - mondta sietve Arthur.

- Erről van szó. - A férfi egy hirtelen mozdulattal beleveszett a csődületbe.

- Mi volt ez? - szólított meg Arthur egy mellette álló lányt - Miért mondta nekem, hogy nyerjek díjakat?

- Csak reklámduma - vont vállat a lány. - Épp most nyert egy díjat az ez évi Ursa Minos Alfa Szórakoztató Illúziók Intézetének Díjkiosztó Ünnepején, és remélte, hogy könnyedén el tudja passzolni valakinek. De mivel nem hozta szóba, így nem tudta

- Ó - mondta Arthur - 6, hát sajnálom Miért kapta?

- A "szar" szó *legindokolatlanabb használata egy komoly forgatókönyvben* című művéért. Nagyon tekintélyes.

- Értem - mondta Arthur. - Igen, és mit kapott érte?

- Egy Rudit. Ez egy egyszerű kis ezüst műcök egy nagy fekete alapba ágyazva. Mit mondtál?

- Nem mondtam semmit, épp azt akartam kérdezni, hogy az az ezüst...

- Ó, azt hittem, azt mondtad: hupp!

- Hogy mit mondtam?

- Hupp.

Néhány éve már új emberek is betoppannak a buliba, elegáns, hívatlan vendégek más világokból, és egy ideje már arra is rájöttek a bulizók, amikor kinéztek alant elterülő világukra, annak romba dőlt városaira, kifosztott avokádófarmjaira, kiégett szőlőire, hatalmas területű újdonsült sivatagjaira, kétszersült-morzsákkal teli tengereire és még ennél is rosszabb dolgokra, hogy világuk néhány apró és szinte észrevehetetlen mozzanatában már nem egészen olyan mókás, mint annak idején. Néhányuk fontolgatni kezdte, vajon sikerülne-e elég sokáig józannak maradni ahhoz, hogy az egész bulit újra régi nagy úréhez méltóvá tegyék, és esetleg átirányítsák mások világába, ahol talán tisztább a levegő, és nem okoz nekik annyi fejfájást.

Az a néhány alutáplált farmer, aki még össze tudott kaparni magának valamicskét a bizonytalan megélhetéshez a bolygó félholt földjein, kitörő örömmel fogadta ezt, de aznap, mikor a buli ismét sikoltva keresztülszárguldott a felhőkön, a farmerek pedig egy újabb sajt-bor-fosztogatásra számítva gyötrő félelemmel néztek fel az égre, világossá vált, hogy a buli momentán nem megy sehova, a bulinak nemsokára vége. Nemsokára itt lesz az idő, hogy mindenki vegye a kabátját, kalapját és tétován kitántorogjon, hogy kitalálja, milyen napszak (milyen évszak!) van, és vajon van-e ezen a kiégett és kifosztott földön egyáltalán valamilyen taxi.

A bulit szörnyű ölelésben láncolta magához egy furcsa fehér úrhajó, s félig keresztülhatolt rajta. Együtt dülöngéltek, hullámoztak és forogtak körbe az égen, groteszk módon fittyet hányva saját súlyukra.

A felhők kettéváltak. Az ég felordított és félreugrott előlük.

A vonaglásban a két hajó olyan volt, mint két kacsa, melyek közül az egyik egy harmadik kacsát próbál teremteni a másik kacsában. A másik kacsa erősen próbálta megmagyarázni, hogy most nincs igazán felkészülve egy harmadik kacsára, nem is biztos benne, hogy azt a bizonyos harmadik kacsát pont attól az első kacsától akarja, különösen nem mialatt ő, a második kacsa repül.

Az ég zúgott és sikoltott a dühtől, és lökéshullámokkal bombázta a földet.

És hirtelen *hipp!*, a krikketi hajó eltűnt.

A buli gyámoltalanul zuhant át az égen, mint aki egy váratlanul kinyíló ajtónak dől. Pörgött és rezgett lebegtető turbináin. Megpróbálta kihúzni magát, de ehelyett csak behúzott magának. Újra visszatántorodott az égre.

Egy ideig még kóválygott, de már látszott, hogy nem bírja sokáig. A buli halálos sebet kapott. Elszállt belőle az összes jókedv, ezt még a derékbátort piruett sem palástolhatta.

S minél jobban próbált a levegőben maradni, csak annál keményebb volt a becsapódás, amikor végül lezuhant.

A dolgok bent sem álltak jobban. Az igazság az, hogy szörnyen rosszul álltak, az emberek utálták, és ezt hangosan szóvá is tették. Ott jártak a krikketi robotok.

Elvitték A *"szar" szó legindokolatlanabb használata egy komoly forgatókönyvben* c. műért kapott díjat, s helyébe olyan pusztítást hagytak, hogy Arthur majdnem olyan rosszul lett, mint aki épp lemaradt a Rudi-díjról.

- Nagyon szívesen itt maradnánk segíteni - kiabált Ford keresztülbukdácsolva a szétzúzott törmeléken -, de nem fogunk.

A buli megint meglódult, lázas kiáltásokat és morajlást váltva ki ezzel a füstölő roncsok között.

- Tudjátok, meg kell mentenünk az Univerzumot - magyarázta Ford. - Ha azt mondjátok, hogy ez csak egy gyenge kifogás, hát igazatok van. Mindenesetre mi leléptünk.

Hirtelen rábukkant egy csudamód épen maradt, felbontatlan üvegre a földön.

- Mit szóltok hozzá, ha ezt elvisszük? - kérdezte. - Úgyse kell ez már nektek!

Elvett egy zacskó burgonyaszirmot is.

- Trillian! - kiabált Arthur elgyötört és elgyengült hangon. Semmit sem látott a füstölgő rumliban.

- Mennünk kell, földlakó - szólt rá idegesen Szlartibartfaszt.

- Trillian! - kiabált tovább Arthur.

Egy-két pillanat múlva Trillian remegve betántorgott a képbe. Újdonsült barátja, a Villámisten támogatta.

- A lány velem marad - mondta Thor. - Egy marha jó buli van a Valhallán, oda repülünk...

- Hol voltatok eddig? - kérdezte Arthur.

- Az emeleten - mondta Thor. - Megmértem a lányt. Tudod, a repülés kutya egy meló, ki kell számítani a szél...

- A lány velünk jön - mondta Arthur.

- Hé! - szólalt meg Trillian. - Engem nem is...

- Nem - mondta Arthur. - Velünk jössz.

Thor lassan parázsló szemmel nézett rá. Volt rajta valami istenhez hasonló, de biztos, hogy nem a tisztaság volt az.

- A lány velem jön - mondta csendesen.

- Gyerünk már, földlakó - idegeskedett Szlartibartfaszt, és megragadta Arthur gallérját.

- Gyerünk már, Szlartibartfaszt - idegeskedett Ford, és megragadta Szlartibartfaszt gallérját. Szlartibartfaszt megnyomta a teleportációs gombot.

A buli imbolyogva ellebegett, mindenki eltűnt, kivéve Thort és Arthurt, aki remegve meredt a Villámisten fekete szemeibe.

Arthur lassan, tétován felemelte aprócska ökleit.

- Akarsz egy kis kóstolót? - kérdezte.

- Tessék, picinyem? - üvöltött fel Thor.

- Azt kérdeztem - ismételte meg Arthur, és nem tudta megállni, hogy ne remegjen a hangja -, hogy akarsz-e egy kis kóstolót! - Nevetségesen lóbálta az ökleit.

Thor kételkedően nézte. Aztán egy kis füstgomolyag kezdett kiszivárogni orrlyukából. Egy pici lángocska is megjelent.

Övébe dugta a kezét.

Kidüllesztette a mellkasát, hogy nyilvánvalóvá tegye: itt áll az az ember, akin csak egy csapat serpa kíséretében merhetsz átkelni.

Leakasztotta a kalapácsot a szíjáról. Megfogta és felemelte, hogy láthatóvá tegye a tömör vasfejet. Ezzel eloszlatozott minden lehetséges kétséget azzal kapcsolatban, vajon nem csak telefonpóznát visel-

e a dereka körül.

- Hogy akarok-e - sisteregte, mint egy acélmalmon átáramló folyó - egy kis kóstolót?

- Igen - mondta Arthur, hangja hirtelen szokatlanul erőssé és harciassá vált. Újból meglóbálta ökleit, ezúttal úgy, ahogy akarta.

- Vagy inkább elpucolsz? - mordult Thorra

- Jól van! - bömbölte Thor, mint egy feldühödött bika (vagy hogy sokkal hatásosabb legyen: mint egy feldühödött Villámisten), és eltűnt.

- Nna - mondta Arthur -, ettől is megszabadultunk. Menjünk innen, Szlarti.

23. fejezet

- Jól van - kiabált Ford Arthurra -, akkor hát gyáva vagyok, de legalább még élek! - Ismét a Bisztromat Űrhajó fedélzetén voltak. Szlartibartfaszt is ott volt. Trillian sem hiányzott. Csak a béke és az egyetértés.

- Miért, hát én sem haltam meg, nem? - vágott vissza Arthur, még mindig nem heverte ki a kalandot és a dühöt. A szemöldökei ugráltak, mintha egymásnak akarnának menni.

- De rohadt közel voltál hozzá! - robbant ki Ford.

Arthur villámgyorsan Szlartibartfaszthoz fordult. Az öregember a fedélzeti pilótaülésben ült és merengve bámulta egy palack alját, mert az olyat mondott neki, aminek nem tudott a mélyére hatolni.

- Maga szerint érti a legelső szavamat?

- Nem tudom - felelte egy kissé szórakozottan Szlartibartfaszt - Még abban sem vagyok biztos - tette hozzá felpillantva -, hogy én értem-e. - Újult erővel és zavarral meredt műszereire. - Jobb lenne, ha újra elmagyaráznád.

- Hát...

- De csak később. Szörnyű dolognak nézünk elébe.

Megtapogatta a palack műüveg alját.

- Attól tartok, szánalomra méltón szerepeltünk a bulin - mondta -, és most már csak abban az egyben reménykedhetünk, hogy megpróbáljuk megakadályozni a robotokat, nehogy bedugják a Kulcsot a Zárba. Csak azt nem tudom, hogy az ördögbe fogjuk megcsinálni - motyogta - De úgy vélem, oda kell mennünk. Én sem mondhatnám, hogy tetszik az ötlet. Lehet, hogy otthagyjuk a fogunkat.

- Tényleg, hol van Trillian? - kérdezte hirtelen Arthur tettetett közönnyel. Amiatt dúlt-fúlt, hogy Ford letolta minek pazarolja az időt azzal, hogy a Villámistennel balhézik, mikor sokkal gyorsabban is megmenekülhettek volna Arthur saját véleménye az volt, hogy szörnyen bátran és leleményesen viselkedett, de ezt épp csak úgy közölte a többiekkel, nem is számítva egyetértésre.

A fennálló helyzet azt mutatta, hogy véleménye annyira sem érdekli a többieket, mint egy pár bűdös dingókutyavese. De igazából az fájt neki, hogy Trillian se nagyon reagált senki véleményére sem, és eltűnt valahová.

- És hol van a burgonyaszirmom? - kérdezősködött Ford is.

- Mindkettő - mondta Szlartibartfaszt anélkül, hogy felnézett volna - az Információs Illúziók Termében van. Azt hiszem, ifjú barátnőd éppen néhány galaktikus történelmi problémát próbál megérteni. A burgonyaszirmom alighanem, segít neki ebben.

24. fejezet

Hiba lenne azt hinni, hogy csak a burgonya segítségével minden nagyobb problémát meg lehet oldani.

Csak példaként: élt egyszer egy örülden agresszív faj. Úgy hívták őket: Striterax Titán Páncélördögei. És ez csak a fajuk neve volt! A hadseregük neve valami egészen rémséges lehetett. Szerencsére még a Galaxis történelmének kezdetén éltek, úgyhogy mi nem találkozhattunk velük - húszbillió évvel ezelőtt -, amikor a Galaxis még üde és fiatal volt, és új volt számára minden gondolat, amiért érdemes harcolni.

Striterax Titán Páncélördögei pedig éppen a harcban voltak jók, és jók lévén benne, szorgalmasan vívták is. Harcoltak az ellenségeikkel (tehát mindenki mással), és harcoltak egymással is. A bolygójuk már egy komplett roncs volt. Felszínén elhagyatott városok terültek el, melyeket harci gépek vettek körül, ezeket viszont mély bunkerek vették körül, ezekben éltek és civakodtak egymással a Titán Páncélördögök.

A legjobb módszer, hogy kikezdj egy Titán Páncélördöggel, csak annyi, hogy megszületsz. Ez nem tetszik nekik, és bosszúsak lesznek. Márpedig ha egy Titán Páncélördög bosszús lesz, ott előbb-utóbb vér fog folyni. Kimerítő életstílus, gondolhatná bárki, de úgy tűnik, ezek szörnyen bővében vannak az energiának.

Úgy tudunk a legegyszerűbben elbánni egy Titán Páncélördöggel, hogy bezárjuk saját szobájába, mert előbb vagy utóbb egyszerűen agyonveri magát.

Egyszer aztán rájött valaki, hogy ez egy megoldásra váró probléma, s ezért kiadtak egy törvényt, ami kimondta mindenki, aki rendes Titán munkájából kifolyólag fegyvert köteles viselni (rendőrök, testőrök, általános iskolai tanárok, stb.), naponta legalább negyvenöt percig egy zsák krumplit bokszoljon a fölös agressziót levezetendő.

Ez jól is működött egy ideig. Egészen addig, amíg valaki ki nem találta sokkal hatékonyabb és kevésbé időrabló dolog, hogyha inkább lelövik a krumplikat.

Ettől aztán újult lelkesedéssel lődöztek mindenre, és több hétig nagy izgalommal tekintettek első nagyobb háborújuk elé.

Striterax Titán Páncélördögeinek másik nagy érdeme az, hogy ők voltak az első faj, akiknek sikerült megbotránkoztatni egy komputert.

Ez egy Haktar nevű gigantikus űrbéli számítógép volt, és még mind a mai napig a valaha megszerkesztett leghatalmasabb komputerként tartják számon. Az első volt, amelyet egy valódi agy mintájára építettek meg, tehát minden egyes sejtje magában hordozta az egész összes tulajdonságát, miáltal sokkalta hatékonyabban és képzeletdúsabban tudott gondolkodni - és mint látható, megbotránkozni is.

Striterax Titán Páncélördögei éppen szokásos háborújukkal voltak elfoglalva Stug Ádáz Csukaharcosai ellen és nem élvezték a dolgot annyira, mint általában, mert rengeteget kellett vándorolni a cwulzendai Sugármocsarakban és a frazfagai Tűzhegyen át; egyik területen sem érezték otthon magukat.

Így hát mikor a jajazikstaki Fojtogató Stilettánsok is bekapcsolódtak az összetűzésbe, s így új harcvonalat kellett indítani a carfraxi Gammabarlangokban és a varlengooteni Jégzuhatagok közt, úgy döntöttek, ami sok, az sok, és megparancsolták Haktarnak, hogy tervezze meg nekik a Végső Fegyvert.

- Mit értetek az alatt - kérdezte Haktar -, hogy Végső?

Amire Striterax Titán Páncélördögei így feleltek: - Lapozz fel egy rohadt szótárt -, és újra belemerültek a csetepatéba.

Így hát Haktar megtervezte a Végső Fegyvert.

Egy nagyon, nagyon kicsi bomba volt. Egy egyszerű hipertérbeli trafóház, amely aktiválásakor azonnal összekapcsolta az összes nagy nap magját az összes nagy nap magjával egyszerre, s így az egész Univerzumot egyetlen gigantikus hipertérbeli szupernóvává alakította át.

Amikor a Titán Páncélördögök megpróbálták felrobbantani a Fojtogató Stilettánsok egyik lőszerraktárát a Gaciunabarlangok egyikében, szörnyen begurultak, mert nem működött, és ezt szóvá is tették.

Haktart az egész ötlet megbotránkoztatta.

Próbálta megmagyarázni, hogy végiggondolta ezt az egész Végső Fegyver-dolgot, és rájött, hogy a bomba fel nem robbantásának az elképzelhető következménye nem rosszabb, mint a bomba felrobbantásának ismert következménye, s ezért aztán megengedte magának, hogy egy picit hibát csempésszen a bomba terveibe, és reméli, hogy minden érintett, aki józanul végiggondolja, egyetért azzal, hogy...

A Titán Páncélördögök nem értettek egyet, és ízzé-porrá zúzták a komputert.

Később átgondolták még egyszer az egészet, és elpusztították a hibás bombát is.

Majd mielőtt kitaposták volna a stugi Ádáz Csuka-harcosok és a jajazikstaki Fojtogató Stilettánsok belét, tovább gondolkodtak egy teljesen új módszeren, amellyel felrobbanthatják magukat, óriási megkönnyebbülést okozva ezzel a Galaxis többi lakójának, kiváltképp a Csukaharcosoknak, a Stilettánsoknak és a krumpliknak.

Trillian végignézte az egészet, Krikket történetével együtt. Gondolataiba merülve jött elő az Információs Illúziók Terméből, éppen idejében, hogy észrevegye: túl későn érkeztek.

25. fejezet

Még mialatt a Bisztromat Űrhajó visszalebegett az objektív létbe a Krikket lezárt csillagrendszere körül magányos és örökkévaló pályáján keringő mérföldnyi aszteroida egy kisebb sziklacsúcsán, a legénység is rájött, hogy már csak szemtanúja lehet egy megállíthatatlan történelmi eseménynek.

Arra még nem jöttek rá, hogy kettőt is fognak látni.

Fázva, magányosan és elhagyatottan álltak a szikla peremén, és nézték az alatt folyó tevékenységet. Fénylándzsák pásztázták vészjósló ívekben az ürességet egy előttük és alattuk úgy száz yardnyira levő ponttól.

Bámulták a vakító eseményt.

A hajó meghosszabbított mezejének jóvoltából állhattak ott, még egyszer kihasználva az elme fogékonyságát mindenféle hókuszpókuszok befogadására: a probléma, hogy lezuhannak az apró tömegű aszteroidáról, vagy nem tudnak lélegezni, egyszerűen Valaki Másé lett.

A krikketi hadihajó az aszteroida rideg, szürke szirtjei közt parkolt, váltakozva villogott az ívfényben, vagy tűnt el az árnyékban. A kemény sziklák formás árnyékainak sötétje vad koreográfiában vele táncolt, ahogy körüllobogták az ívfények.

A tizenegy fehér robot körmenetben vitte a Wikket Kulcsot egy hullámozó fénykör közepébe.

A Wikket Kulcsot újra felépítették. Összetevői ragyogtak és csillogtak: az Erő és Hatalom Acél Oszlopa (avagy Marvin lába), a Jólét Arany Pálcikája (avagy a Végtelen Valószínűtlenségi Hajtómű szíve), a Tudomány és az Értelem Plexi Oszlopa (avagy az Argabuthon igazságjogar), az Ezüst Pálcika (avagy a Rudi-díj A "szar" szó legindokolatlanabb használata egy komoly forgatókönyvben c. műért), és a Természet és a Szellem újonnan beépített Fa Oszlopa (avagy az angol krikett halálát jelző kiégett csökevény hamvai).

- Gondolom, most már semmit sem tehetünk, ugye? - kérdezte Arthur idegesen.

- Semmit - sóhajtott fel Szlartibartfaszt.

Az Arthur arcára kiülő csalódott arckifejezés a teljes kudarcé volt, és, mivel az árnyék beborította, átváltott a megkönnyebbülés kifejezésére.

- De kár - mondta.

- Nem hoztunk fegyvereket - bólintott Szlartibartfaszt -, amilyen hülyék vagyunk.

- Basszuskulcs - jegyezte meg csendesen Arthur.

Ford nem szólt semmit.

Trillian sem mondott semmit, de azt igen bölcsen és világosan. Az aszteroida mögötti űr sötétjébe bámult.

Az aszteroida a Porfelleg körül körözött, amely körbevette a Kron-Stop időzárat, amely lezárta a világot, ahol Krikket lakosai, Krikket Urai és gyilkos robotjaik éltek.

A gyámoltalan kis csapat nem tudhatta, tudnak-e a krikketi robotok a jelenlétükről. Csak feltételezték, hogy tudnak, de - joggal - úgy érezték, hogy a jelen körülmények között nem eshet bántódásuk. Történelmi feladatot kellett teljesíteniük, és közönségüket nyugodtan semmibe vehették.

- Szörnyű tehetetlen érzés, nem? - kérdezte Arthur, de a többiek nem is foglalkoztak vele.

A fénykör közepében ami felé a robotok is közeledtek, megjelent egy négyzet alakú repedés a földön.

A repedés egyre tisztábban és kivehetőbben rajzolódott ki, és nemsokára világos lett, hogy egy körülbelül hat lábnyi négyzet alakú kőlap kezd felemelkedni.

Ugyanakkor egy másféle mozgás is elhatolt a tudatukig, de az inger szinte a tudatküszöb alatt érte őket, s így egy-két pillanatig még nem volt világos, mi is mozog.

Aztán. világos lett.

Az aszteroida mozgott. Lassan a Porfelleg felé indult, mintha valami égi pecás húzná ki engesztelhetetlenül a mélyből.

Úgy nézett ki, a valóságban is megteszik az utat a Felhőn keresztül, amit már megtettek az Információs Illúziók Termében. Megfagyott körülöttük a csend. Trillian összehúzta a szemöldökét.

Mintha évszázadok teltek volna el. Az események lassabban látszottak peregni, ahogy az aszteroida első pereme behatolt a Felhő határozatlan, puha szélébe.

És nemsokára vékony és táncoló homály borította mindjüket. Egyre beljebb és beljebb hatoltak, szinte csak a szemük sarkából látták a sötétben megkülönböztethetetlen homályos és bizonytalan alakzatokat.

A Por elhomályosította a tündöklő fénynyalábokat.

A tündöklő fénynyalábok megcsillantak a Port milliárdnyi szemcséjén.

Trillian még mindig rosszalló gondolatai közepette figyelte az utat.

Aztán egyszercsak keresztülhatoltak rajta. Hogy egy percig vagy egy fél óráig tartott-e, azt nem tudták biztosan; de keresztülhatoltak rajta, és újabb semmivel találták magukat szembe, mintha a világűr elcsenték volna előlük.

De most már gyorsabban mentek a dolgok.

A földből háromlábnyira kiemelkedő tömbből szinte kirobban egy vakító fénynyaláb, ahogy a blokkból egy kisebb plexitömb emelkedett ki, belsejében csillámló, táncoló szemekkel.

Mély barázdák szántották, három függőlegesen és kettő keresztbe; láthatóan a Wikket Kulcs befogadására tervezték.

A robotok odaértek a Zárhoz, becsúszatták a Kulcsot a helyére és visszaléptek. A tömb önszántából körbefordult, az úr kezdett megváltozni.

Ahogy visszacsente magát, gyötrelmesen megcsavarintotta üregekben a szemlélődők szemeit. Azon kapták magukat, hogy káprázó szemmel bámulnak egy kibontott napba, ami most ott áll előttük, ahol másodpercekkel ezelőtt nem volt még más, csak a teljes üresség. El kellett telnie egy-két másodpercnek, hogy végre rájöjjenek, mi történt velük, s rémült, elvakított szemeik elé kapják a kezüket. Ezalatt az egy-két másodperc alatt észrevették, hogy egy apró foltocska halad el lassan a nap szeme előtt.

Hátrahőköltek, és fülükben zúgott a robotok váratlan, éles hangja, amint egyszerre kiáltozzák - Krikket! Krikket! Krikket!

A hang megdermesztette őket. Érdes volt, hideg, üres és gépiesen lehangoló.

De egyúttal győzedelmes is.

Ez a két érzékszervi megrázkódtatás úgy megszedítette őket, hogy majdnem kihagyták a másik történelmi eseményt.

Zaphod Beeblebrox, az egyetlen a történelem folyamán, aki túlélte a krikketi robotok támadását, egy

Durr-O-Dumm puskát forgatva kirohant a krikketi űrhajóból.

- Oké - ordította -, mostantól teljes a zűrzavar!

A magányos robot, aki a fedélzeti nyílás mellett őrködött, csöndben megsuhintotta buzogányát, és megismerkedtette Zaphod bal fejének hátuljával.

- Ki a franc volt ez? - kérdezte a bal fej, majd visszataszító módon előrefittyedt

Jobb feje fürkészve nézett a középtávba.

- Ki volt mi? - kérdezte.

A buzogány kapcsolatba került a jobb fejének hátuljával is.

Zaphod furcsa alakot öltve teljes hosszában elnyúlt a földön.

A további események lezajlása már csak másodpercek kérdése volt. A robotok néhány lövése elég volt ahhoz, hogy a Zárat örökre elpusztítsák. Megolvadt, megrepedt és teljes terjedelmében kettéhasadt. A robotok zordan (és látszólag egy kicsit csüggedten) visszameneteltek a hadihajóba, ami csak annyit mondott *hipp!* és eltűnt.

Trillian és Ford hörögve-fulladva lerohant a meredek lejtőn Zaphod Beeblebrox sötét, mozdulatlan testéhez.

26. fejezet

- Fogalmam sincs - magyarázta Zaphod immáron harminchetedszer -, miért nem öltek meg, pedig hát megtehették volna. Talán úgy gondolták, kár lenne egy ilyen magamfajta pompás fickóért. Meg tudom érteni.

A többiek csendesen megtartották maguknak a véleményüket erről az elméletről.

Zaphod a fedélzet hideg kövén feküdt. A háta mintha a padlóval birkózott volna, ahogy a fájdalom végigpuffogott rajta és durrant egyet a fejében.

- Asszem - suttogta - van valami, ami nem tetszik nekem ezekben a galvanizált jampecekben, van bennük valami alapvetően fura.

- Arra vannak beprogramozva, hogy mindenkit megöljenek - mutatott rá Szartibartfaszt.

- Aha - lihegte Zaphod irtó nagy puffogások közepette -, lehet, hogy ez az oka - Mindenesetre nem úgy nézett ki, mint akit sikerült meggyőzni.

- Helló, bébi! - szólt oda Trilliannek remélve, hogy ez majd kárpótolja múltkori viselkedéséért.

- Jól érzed magad? - kérdezte gyöngéden a lány.

- Igen - felelte Zaphod. - Frankón.

- Remek - mondta a lány, és félrevonult gondolkozni. A fedélzeti díványok fölötti óriási képernyőre meredt, és egy kapcsoló csavargatásával helyi képeket villantott fel rajta. Az egyik képen a Porfelleg üressége volt látható. A másikon Krikket napja. A harmadikon maga Krikket. Hevesen villogtatta a képeket.

- Akkor hát, isten veled, Galaxis - mondta Arthur, a térdére csapott, és felállt.

- Nem - szólalt meg Szartibartfaszt. - Miénk a pálya - Homlokát akkora barázdák szántották, hogy már kisebb gumós növényeket lehetett volna bennük termesztetni. Felállt és nagy léptekkel elindult. Mikor újra megszólalt, saját magát is úgy megrémítette, amit mondott, hogy újra le kellett ülnie.

- Le kell mennünk Krikketre - mondta. Mélyről feltörő sóhaj rázta meg öreg testét, és szemei szinte zörögtek szemgödreibben.

- Sajnálatos módon - szólt - megint vereséget szenvedtünk. Csúfos vereséget.

- Azért - jegyezte meg csendesen Ford -, mert nem is igazán a mi érdekünk. Én megmondtam.

Feldobta lábát a műszerfalra, és görcsösen piszkálni kezdte a körmeit.

- De ha nem szánjuk cselekvésre magunkat - kötekedett az öregember, s mintha maga is valami saját természetében levő mély nemtörődomséggel küzdött volna - akkor mindannyian elpusztulunk, mind meghalunk. Biztos, hogy ez nem a mi érdekünk?

- Nem annyira, hogy megölsem magam miatta - mondta Ford. Bedobott egy üres vigyort, és körbevillantotta a szobában, hogy mindenki láthassa, aki csak akarja.

Szartibartfaszt ezt a nézőpontot igencsak meggyőzőnek találta, ezért harcolni kezdett ellene. A fájdalomtól fogát csikorgató és verejtékező Zaphodhoz fordult.

- Neked biztos van valami ötleted - mondta neki -, hogy miért kímélték meg az életed. Ez tűnik a legkülönösebbnek és a legszokatlanabbnak.

- Asszem, talán még ők maguk sem tudják - vont vállat Zaphod. - Mondtam már. A leggyengébb

sugárral terítették le, épp csak kiütöttek, vili? Aztán a hajójukba vonszoltak, bevágtak egy sarokba és ügyet sem vetettek rám Mintha zavarban lettek volna, hogy én is ott vagyok. Bármit is mondtam, újra leterítették. Volt néhány nagy beszélgetésünk: "Hé... uhhh!" "Hé, te ott... uhh!" "Csak azt szeretném... uhh!" órákig elszórakoztattak, tudjátok. - Újból összerezzen.

Játszadozott valamivel az ujjai között. Felemelte. Az Arany Pálcika volt - az Arany Szív, a Végtelen Valószínűtlenségi Hajtómű szíve. Csak ez és a Fa Oszlop vészelték át épen a Zár elpusztítását.

- Hallom, hogy megyeget ez a hajó - mondta. - Mi lenne, ha visszasüvítenétek engem a sajátomhoz, mielőtt ti...

- Hát nem segítesz nekünk? - kérdezte Szlartibartfaszt.

- Nekünk? - kapta fel a fejét Ford. - Ki az a nekünk?

- Nagyon szívesen itt maradnék segíteni a Galaxis megmentésében - bizonygatta Zaphod -, de van két fejfájás a két fejemben, és úgy érzem, nemsokára sok kis fejfájás fog születni. De ha legközelebb mentésről van szó, a tiétek vagyok. Hej, Trillian bébi?

Trillian gyorsan körülnézett.

- Tessék?

- Nem akarsz jönni? *Arany Szív*, hm? Izgalom, kaland, és igazán dögös dolgok?

- Le akarok menni Krikketre - mondta a lány.

27. fejezet

Ugyanaz a hegy volt és mégsem ugyanaz. Ezúttal nem Információs Illúzió volt, hanem maga Krikket, és ók rajta álltak. Mellettük, a fák mögött állt a furcsa olasz vendéglő, ami idehozta ezeket a valódi testeket erre a valódi, jelenlegi krikketi földre.

Az erős fű a talpuk alatt valódi volt, miként valódi volt a gazdag talaj is. A fából áradó kellemes illet úgyszintén valódi volt. Az éjszaka valódi éjszaka.

Krikket.

Valószínűleg a Galaxis legveszélyesebb helye mindenki számára, aki nem krikketi. A hely, amely nem tűrte el, hogy más helyek is létezzenek, amelynek elbűvölő, bájos, intelligens lakosai felvonyítottak a félelemtől, kegyetlenségtől és gyilkos gyűlöletből, amikor bárkivel szembetalálkoztak, aki nem volt közülük való.

Arthur megborzongott.

Szartartfaszt megborzongott.

Meglepő módon Ford is megborzongott.

Nem az volt a meglepő, hogy borzong, hanem az, hogy egyáltalán ott van. De mikor visszakísérték Zaphodot a hajójához, Ford váratlanul úgy érezte: szégyen volna most megfutamodni.

Marhaság, gondolta magában, *marhaság*, *marhaság*.

Magához ölelte az egyik Durr-O-Bumm puskát, amellyel Zaphod fegyvertárából felfegyverkeztek.

Trillian megborzongott és rosszállóan nézett az égre.

Ez sem volt ugyanaz. Nem volt már sötét és üres.

Amíg a körülöttük levő táj csak csekély mértékben változott meg a Krikket-háborúk óta eltelt kétezer év során, és a pusztán öt év alatt, ami a helyi idő szerint telt el Krikket tízbillió évvel ezelőtti Kron-Stopba zárása óta, addig az ég gyökeresen más lett.

Komor fények és nehézkes testek töltötték meg.

Magasan fenn az égből, ahová soha nem nézett krikketlakó, helyezkedtek el a háborús zónák, a Robot Zónák - hatalmas hadihajók és toronyházak lebegtek a Gravi-Nix mezőben, messze a Krikket felszínén levő mesébe illő, idillikus földek felett.

Trillian csak bámult és töprengett.

- Trillian - súgta oda neki Ford Prefect.

- Tessék? - szólalt meg a lány.

- Mit csinálsz?

- Gondolkodom

- Mindig így lélegzel, amikor gondolkodsz?

- Nem is tudtam, hogy lélegzem-e.

- Épp ez aggasztott engem

- Azt hiszem, tudom... - mondta Trillian.

- Psssszt! - szólt rájuk rémulten Szartibartfaszt, és vékony, remegő kezével visszaterelte őket a fa árnyékába.

Hirtelen, akárcsak azelőtt a kazettán, fények kezdtek közeledni a hegyi ösvényen át, de ezúttal a táncoló fénypázmákat nem lámpások, hanem elektromos zseblámpák bocsátották ki - önmagában véve nem az a gyökeres változás, mégis minden egyes részlettől egyre hangosabban dörömbölt a szívük félelmükben. Ezúttal nem hallatszottak ritmusos, bolondos dalok virágokról, földművelésről és döglött kutyákról, csak vitatkozás visszafogott hangjai.

Lassan, súlyosan egy fénypont kezdett mozogni az égen. Arthurt klausztrofobikus félelem szorította össze, és a meleg levegőtől szinte lélegezni sem bírt.

Másodpercek múlva egy másik társaság lett látható, amint a sötét hely másik oldala felől közeledik. Fürgén és céltudatosan mozogtak, lámpáik körülöttük kutattak és pásztáztak.

A két csoport szemmel láthatóan közeledett, és nemcsak egymáshoz. Szándékosan oda tartottak, ahol Arthur és a többiek álltak.

Arthur hallotta az enyhe suhogást, ahogy Ford Prefect felemelte Durr-O-Bumm puskáját, és az enyhe, nyöszörgő köhögést, ahogy Szartibartfaszt is a sajátját. Érezte puskája hideg, barátságtalan súlyát, és remegő kézzel ő is felemelte.

Újai tapogatózni kezdtek, hogy kioldják a biztonsági reteszt és bekapcsolják az óriási-veszély-reteszt, ahogy azt Ford mutatta neki. Úgy remegett a keze, hogy ha abban a pillanatban valakire rálő, alighanem beleégeti saját aláírását a testébe.

Csak Trillian nem emelte fel a puskáját. A szemöldökét emelte fel. Aztán leeresztette és gondolkodva beharapta ajkait.

- Történt már veletek olyasmi - kezdte el, de pillanatnyilag senki nem akart megbeszélni semmit.

Újabb fénycsík szúrta keresztül a hátuk mögötti sötétséget, és ahogy megperdültek, egy harmadik csapat krikketit találtak maguk mögött, akik őket tapogatták zseblámpáik fényével.

Ford Prefect puskája gonoszul ropogni kezdett, de a tűz visszaköpött és szétzúzta a kezében.

Egy pillanatig színtiszta félelem, egy dermesztő másodperc erejéig nem tűzelt senki.

És a másodperc elteltével sem.

Sápadt képű krikketiek vették körül őket és fűrösztötték pásztázó zseblámpafényeikben.

A foglyok a foglyulejtőkre, a foglyulejtők a foglyokra meredtek.

28. fejezet

- Helló - szólalt meg az egyik foglyulejtő. - Elnézést kérek, de önök... idegenek?

Eközben, több millió mérföldnyi távolságban, mint amennyit az elme képes kényelmesen befogni, Zaphod Beeblebrox megint igen fel volt dobva.

Megjavította a hajóját - vagyis éber figyelemmel kísérte, ahogy a szerelőrobot megjavítja neki. Most már ismét a létező legerősebb és legkülönösebb hajó volt a világon. Zaphod odamehetett, ahova akart, azt tehette, amit csak akart. Babrált egy könyvvel, de aztán félrelökte. Már olvasta azelőtt.

A kommunikációs bankhoz sétált, és kikeresett egy pánfrekvenciás vészhelyzeti csatornát.

- Kér valaki egy italt? - kérdezte.

- Ez neked vészhelyzet, apafej? - pattogott egy hang a Galaxis másik végéből.

- Van ott egy mixer? - érdeklődött Zaphod.

- Kopj le, és lovagolj meg egy üstököst!

- Oké, oké - mondta Zaphod és lezárta a csatornát.

Felsóhajtott és leült. Újból felkelt és a komputer monitorhoz sétált. Megnyomott egy pár gombot. Kis pacák kezdtek rohángálni a képernyőn, és elkezdtek felfalni egymást.

- Bumm! - mondta Zaphod. - Tyiúúúúú! Bajng, bajng, bajng!

- Szevasz - köszöntötte vidáman, egy perccel ezután a komputer. - Három pontot gyűjtöttél. Az eddig elért legmagasabb pontszám hétmillió-ötszázkilencvenhétezer-kétszáz...

- Oké, oké - mondta Zaphod, és kitörölte a képernyőt

Megint leült. Játsszani kezdett egy ceruzával. Lassan ez is veszíteni kezdett a varázsából.

- Oké, oké - mondta, és betáplálta eredményét és az eddig elért legjobbat a komputerbe.

Hajója előtt elmosódott a Világegyetem

29. fejezet

- Mondják el - szólalt meg az a vékony, sápadt arcú krikketlakó, aki előrelépve a többiek soraiból most bizonytalanul állt a zseblámpafény-körben, és úgy fogta a puskáját, mintha valaki a kezébe nyomta volna, hogy várja meg itt, mindjárt jön, csak egy percre elszalad valahová -, tudnak-e valamit az úgynevezett Ökológiai Egyensúlyról?

A foglyok nem válaszoltak, már legalábbis semmi olyat, ami artikuláltabb volt, mint az a néhány zavaros mormogás és dörögés. A zseblámpafény tovább ugrált rajtuk. Fölöttük magasan az égen sötét tevékenységet folytattak a Robot Zónákban.

- Csak azért - folytatta nehézkesen a krikketi -, mert mi hallottunk róla valamit, de lehet, hogy nem is fontos. Hát, azt hiszem, akkor most jobb, ha megöljük önöket.

Úgy nézett a fegyverére, mintha azt találgatta volna, melyik bigyót kell megnyomni.

- Hát ez van - nézett fel újra - Hacsak nem akarnak valamiről beszélgetni.

Lassú, dermedt döbbenet kúszott fel Szlartibartfaszt, Ford és Arthur testében. Nem sok kellett hozzá, hogy elérjen az agyukig, ami ebben a pillanatban kizárólag az állkapcsuk fel-le mozgásával volt elfoglalva Trillian a fejét rázta, mintha egy kirakójátékot a doboz rázogatóásával próbálna összeállítani.

- Tudják, nagyon aggaszt minket - szólalt meg a tömegben egy másik ember - ez az egyetemes pusztítási terv.

- Igen - tette hozzá egy másik - meg az ökológiai egyensúly. Csak az jutott eszünkbe, hogy valami módon megbomlana az ökológiai egyensúly, ha az Univerzum összes többi része elpusztulna. Mi ugyanis rajongunk az ökológiáért... - kúszott boldogtalanul a hangja.

- És a sportért - szólalt meg egy másik fennhangon. Ez helyeslő éljenzést váltott ki a többiekből.

- Igen - értett egyet az előző -, és a sportért... - Hátranézett társaira, és görcsösen kaparta az arcát. Látszott, hogy valahol mély, belső zavarral birkózik, mintha minden, amit mondani akarna, és minden, amit gondol, két teljesen különböző dolog lenne, amik között nem lát lehetséges összefüggést.

- Tudják... - motyogta -, néhányunk... - majd körülnézett, mintha megerősítésre várna. A többiek bátorító zajokat keltettek. - Néhányunk - folytatta - szenvedélyesen szeretné, hogy sportmérkőzéseket játsszunk a Galaxis többi részével, s bár a magam részéről nem értem, miért kéne a sportot kihagyni a politikából, úgy gondolom, ha tényleg szeretnénk sportmérkőzéseket a Galaxis többi részével, márpedig tényleg szeretnénk, akkor alighanem hiba lenne elpusztítani. És valójában az Univerzum többi része... - csuklott el újból a hangja -, ...ami most úgy néz ki, hogy...

- Mm... - mondta Szlartibartfaszt -, mm...

- Üüüh? - így Arthur.

- Ddd... - tette hozzá Ford Prefect.

- Oké - mondta Trillian. - Beszéljük ezt meg. - Előrelépett, és karonfogta a szerencsétlen, zavart krikketlakót. Körülbelül huszonöt évesnek nézett ki, ami azt jelenti, hogy - az ezen a területen fennálló sajátos időtorzulás értelmében - éppen húszéves volt, amikor a Krikket-háborúk tízbillió évvel ezelőtt befejeződtek.

Trillian egy rövid ideig sétált vele a lámpafényben, mielőtt bármit is mondott volna még. A férfi bizonytalan léptekkel botladozott utána. A köröző zseblámpasugarak most finoman lekonyultak, mintha megadták volna magukat ennek a különös, csöndes lánynak, aki (egyedül ebben a sötét, zűrzavaros Mindenségben) úgy tűnt, tudja, mit csinál.

Megfordult, és a férfi szemébe nézett, miközben finoman fogta mindkét karját. A férfi maga volt a

megtestesült zavart boldogtalanság.

- Mesélj - mondta neki Trillian.

A férfi egy pillanatig semmit sem szólt, ezalatt tekintete a lány egyik szeméből a másikba szökkent.

- Nekünk... - kezdte -, nekünk egyedül kell maradnunk... azt hiszem. - Arcát eltorzította, fejét lecsüggesztette, és olyanképp rázta, mint ahogyan a malacperselyből szokás a pénzt kirázni. Majd újból felnézett.

- Itt van most ez a bombánk, ugye - mondta -, csak egy egész kicsi bomba.

- Tudom - mondta Trillian.

A krikketlakó úgy kidüllesztette a szemét, mintha a lány valami nagyon furcsát mondott volna a céklákról.

- Komolyan - mondta -, nagyon-nagyon kicsi.

- Tudom - mondta megint Trillian.

- De azt mondják - hömpölygött tovább a krikketi hangja -, azt mondják, képes elpusztítani mindent, ami csak létezik. És tudja, azt hiszem, nekünk is ezt kell tennünk. Hogy így egyedül maradunk-e? Nem tudom. De úgy tűnik, ez a dolgunk - mondta, és megint lehorgasztotta a fejét.

- Bármit is jelent - mondta egy kongó hang a tömegből.

Trillian lassan a szerencsétlen, összezavart, fiatal krikketi köré fonta a karját, és megcirógatta vállára tett remegő fejét.

- Jól van - mondta csendben, de elég tisztán ahhoz, hogy mindenki meghallja, az árnyékos tömegben -, nem kell megtennetek.

Megrázta a férfit.

- Nem kell megtennetek - mondta újra.

Aztán elengedte, és visszalépett.

- Szeretném, ha megtennétek nekem valamit - mondta, és váratlanul felkacagott.

- Azt szeretném - folytatta és tovább kacagott. Szája elé kapta a kezét, majd merev arccal megszólalt - Azt szeretném, ha elvinnétek engem a vezetőtökhöz - és az égi Háborús Zónákra mutatott. Mintha valahogyan tudta volna, hogy ott lesz a vezetőjük.

Úgy tűnt, kacagása feloldott valamit a légkörben. Valahol hátul a tömegben egy magányos hang egy dallamot kezdett dúdolni, amelyből Paul McCartney, ha ő írja, megvehette volna a világot.

30. fejezet

Zaphod Beeblebrox bátran kúszott végig egy alagútban, ezzel is igazolva, micsoda pompás fickó ő. Nagyon fel volt kavарva, de továbbra is kitartóan kúszott. Olyan bátor volt.

Épp az imént látott valamit, az kavarta fel, de feleannyira sem, mint majd az fogja, amit nemsokára hallani fog. De talán az lesz a legjobb, ha elmagyarázzuk pontosan, hol is volt.

A Háborús Robot Zónákban, több mérföldnyire a Krikket bolygó felszíne fölött.

Vékony volt itt az atmoszféra, és viszonylag védtelen mindenféle sugárzás vagy bármi ellen, ami a világúrból erre vetődhet.

Leparkolta az *Arany Szív* űrhajót a hatalmas, komor, tolakodó hajótestek közé, amelyek itt zsúfolódtak az égen Krikket fölött, és belépett az égi épületek legnagyobbikába és legfontosabbikába. Durr-O-Bumm puskáján és fejfájáscsillapítóján kívül nem is volt nála más fegyver.

Egy hosszú, széles és rosszul kivilágított folyosón találta magát, ahol el tudott rejtőzni addig, amíg kitalálja, mi a következő teendő. Elbújt, mert bármelyik pillanatban erre tévedhet egy krikketi robot, és bár varázslatos (mindazonáltal szörnyen fájdalmas) élete volt a kezeik között, nem akarta a végletekig próbára tenni csak félig-meddig jónak gondolt szerencsáját.

Egy ponton behúzódtott egy folyosóról nyíló szobába, és felfedezte, hogy ez egy hatalmas és ugyancsak gyéren kivilágított kamra.

Valójában egy múzeum volt, egyetlen kiállítási tárggyal - egy űrhajó roncsával. Szörnyen össze volt égvé és töredezve, és most, hogy már ragadt Zaphodra valami a galaktikus történelemből, amelyből - sikertelen próbálkozásai következtében, hogy intim kapcsolatba lépjen az iskolában mellette levő kiberkabinban ülő lánnyal - kimaradt, értelmesen ki tudta következtetni, hogy ez az az űrhajóroncs, amely akkor, billió évekkkel ezelőtt átsüvített a Porfellegen, és elindította ezt az egész banzájt.

De, és ez kavarta fel, volt rajta valami, ami nem egészen stimmelt.

A horpadások eredetiek voltak. Az égésnyomok is eredetiek voltak, de egy tapasztaltabb szemnek azonnal feltűnt, hogy az űrhajó nem eredeti. Olyan volt, mint egy mérethű modell - mint egy térbeli tervrajz. Más szóval egy olyan dolog volt, ami csak nagyon hasznos, ha kéznél van, amikor hirtelen eldönti az ember, hogy épít magának egy űrhajót, de nem tudja, hogyan kell. Magától mégsem tudott volna elrepülni sehova.

Még mindig ezen törte a fejét - vagyishogy épp akkor kezdte el törni rajta - amikor észrevette, hogy egy másik ajtó félrecsúszik, és a kamra másik részéből, amire nyit, egy másik pár krikketi robot lép be egy kissé savanyú képet vágva.

Zaphod nem akart bajlódni velük, és úgy döntött, hogy ha a körültekintés a hősies ember sajátja, akkor a gyávaság a körültekintő ember sajátja, úgyhogy hősiesen bebújt egy konyhaszekrénybe.

Ki is derült, hogy a konyhaszekrény egy akna felső része, ami egy megfigyelőnyíláson keresztül egy széles szellőzőalagútba vezet. Leereszkedett rajta, és kúszni kezdett, itt találkoztunk vele.

Nem tetszett neki. Hideg volt, sötét és módfelett kényelmetlen; ez megrémisztette. Az első adandó alkalommal - ami egy másik akna volt száz yarddal előbbre - vissza is mászott belőle.

Ezúttal egy kisebb terembe jutott, ami minden valószínűség szerint a számítógép intelligenciaközpontja volt. Egy sötét és keskeny helyen bukkant ki egy óriási komputerpult és a fal között.

Igen hamar rájött, hogy nincs egyedül a teremben, és újból távozni készült, amikor érdeklődve felfigyelt a többi jelenlevő beszélgetésére.

- A robotok, uram - mondta egy hang. - Valami baj van velük.

- Pontosan mi?

Két krikketi Hadseregparancsnok hangja volt. A Hadseregparancsnokok fenn éltek az égi Háborús Robot Zónákban, és nagy mértékben immunisak voltak azokkal a szeszélyes kétségekkel és bizonytalanságokkal szemben; amelyek annyira kínozták a bolygó felszínén élő társaikat.

- Nos, uram, úgy vélem, akár fel is menthetnénk őket a háborús erőfeszítések alól, és felrobbanthatnánk a szupernóva bombát. A rövid idő alatt, mióta kiszabadultunk az időzár alól...

- A lényegre!

- A robotoknak nincs ínyűkre, uram.

- Micsoda?

- A háború, uram, úgy látszik, teljesen lehangolja őket. Bizonyos életuntság figyelhető meg rajtuk, vagy talán inkább úgy fogalmaznék: Univerzum-untság.

- Hát ez így van rendjén, legalább segítenek majd elpusztítani.

- Igen, hát, szóval nehéznek találják, uram. Valamiféle fáradtság lett úrrá rajtuk. Egyszerűen nehéznek tartják a rájuk szabott munka elvégzését. Hiányzik belőlük a vonzódás.

- Mit akar ezzel mondani?

- Nos, azt hiszem, valami nyomasztja őket, uram.

- Krikket szerelmére, miről beszél maga?

- Nos, volt már néhány élőcsatájuk az utóbbi időkben. Az tapasztalható, hogy elmennek a csatába, felemelik a fegyvereket lövésre készen, és hirtelen azt gondolják: *miért csináljuk ezt? Kozmikusán szólva, mire megy ki ez az egész?* És ettől egy kissé fáradtak és elkeseredettek lesznek.

- És akkor mit csinálnak?

- Ööö, többnyire másodfokú egyenleteket oldanak meg, uram. Ahogy mondják, pokolian nehezeket. Meg aztán duzzognak.

- Duzzognak?

- Igen, uram.

- Ki hallott már olyat, hogy egy robot duzzogjon?

- Nem tudom, uram

- Mi volt ez a zaj?

Zaphod volt az, aki zúgó fejfel távozott.

31. fejezet

Egy nyomorék robot ült a sötétség mély kútjában. Egy ideje már csendben volt a fémes sötétségben. A levegő hideg és dohos volt, de robot lévén feltételezhetően képtelen volt ilyen dolgokat észrevenni. Akaratának óriási megfeszítésével azonban mégiscsak sikerült észrevennie őket.

Agyát befogták a krikketi Hadikomputer intelligenciamagjába. Nem élvezte ezt, miként a krikketi Hadikomputer intelligenciamagja sem.

A krikketi robotok, akik kimentették ezt a szájalomra méltó fémlényt a Squornshellus Zéta mocsaraiból, azért tették ezt; mert szinte azonnal feltűnt nekik gigantikus intelligenciája, és hogy milyen hasznos lehet ez a számukra.

Nem gondoltak az ezzel járó személyiségzavarokkal, amelyeket a hideg, a sötétség, a nyirkos és szűk hely és a magány sem tudott csökkenteni.

Nem volt elégedett a feladatával.

Minden mástól eltekintve egy teljes bolygó harci stratégiájának koordinálása csak egy apró részét vette igénybe félelmetes kapacitású agyának, a többi része szörnyen unatkozott. Miután egymás után háromszor megoldotta a Világmindenségben fellelhető összes főbb matematikai, fizikai, kémiai, biológiai, szociológiai, filozófiai, etimológiai, meteorológiai és pszichológiai problémát a sajátját kivéve, komolyan vágni kezdett arra, hogy csináljon valamit, és hangsúlytalan, vagy inkább dallamtalan, rövid, bús dalocskák komponálásába fogott. Az utolsó egy altatódal volt. Marvin épp ezt zümmögte:

- A fél világ most ágyba mén
De hiába huny ki a fény,
Infravörösben látok én,
Gyűlölöm az éjt.

Megállt művészi és érzelmi erejét összegyűjteni, hogy megbirkózzék a következő versszakkal is.

- Számlálhatok éjhosszokat
Elektromos bárányokat,
Ne is kívánj szép álmokat,
Gyűlölöm az éjt.

- Marvin! - sziszegte egy hang.

A robot felkapta a fejét, s így majdnem kiszakította a helyéből a szövevényes elektródhálózatot, amely őt a központi krikketi Hadikomputerhez kapcsolta.

Kinyílt egy megfigyelőnyílás, és egy rakoncátlan fejpár egyike nézett be rajta, míg a másik végtelenül idegesen, folyamatosan piszkálta, hogy erre vagy arra nézzen.

- Ó, hát te vagy az - morgott a robot. - Gondolhattam volna.

- Hé, öcskös - mondta döbbenten Zaphod -, te érzékeltél az imént?

- Én - ismerte be keserűen Marvin. - Pillanatnyilag éppen sziporkázó formában vagyok.

Zaphod bedugta a fejét a nyíláson, és körülnézett.

- Egyedül vagy? - kérdezte.

- Igen - felelte Marvin. - Itt ülök unottan, a fájdalom és a boldogtalanság az egyetlen társam. És persze hihetetlenül nagy intelligencia. És végtelen bánat. És...

- Igen - mondta Zaphod: - Hé, mi kapcsol téged ehhez az izéhez?

- Ez, ni - mondta Marvin, és megmutatta kevésbé roncsolt karjával az összes elektródát, amelyek a krikketi komputerhez csatlakoztak.

- Akkor - mondta félszegen Zaphod -, azt hiszem, alighanem te mentetted meg az életem. Kétszer is.

- Háromszor - helyesbített Marvin.

Zaphod körbecsavarta fejét (a másik mint a sasé kémlelt a teljességgel rossz irányba), éppen időben, hogy lássa, amint a halált hozó krikketi robot közvetlenül mögötte besül és füstölni kezd. A robot hátrátáncorodott, és egy falnak csapódott. Lecsúszott. Az oldalára dőlt, hátrahajította fejét, és szívettépő zokogásba kezdett.

Zaphod Marvinra nézett.

- Szörnyűnek találhatod az életet - mondta.

- Ne is kérdezd - mondta Marvin.

- Jó - egyezett bele Zaphod, és nem is kérdezte. - Hej, ide figyelj csak - tette hozzá -, irtó jó munkát végzel.

- Gondolom, ez azt jelenti - mondta Marvin, szellemi képességének csupán egy tízezer-milliomod-billiomod-trilliomod-grilliomod részét vette igénybe ez a logikai ugrás -, hogy nem fogsz innen kiszabadítani, vagy ilyesmi.

- Öcskös, tudod, hogy szeretnék.

- Mégsem fogsz.

- Nem

- Értem.

- Jó munkát végzel.

- Igen - mondta Marvin. - Miért is hagynám abba most, mikor végre kezdem megutálni?

- Meg kell találnom Trilliant és a srácokat. Hé, van valami ötleted, hol lehetnek? Úgy értem, csak egy bolygón kell megkeresnem őket. Eltartana egy ideig.

- Nagyon közel vannak - mondta Marvin szomorkásan. - A monitoron itt is megnézheted őket, ha akarod.

- Jobb lesz, ha megkeresem őket - vélekedett Zaphod. - Ööö, talán segítségre van szükségük, nem?

- Talán - Marvin siránkozó hangjába váratlan fensőbbség vegyült -, talán jobb lenne, ha itt néznéd meg őket a monitoron. Az a fiatal lány - tette hozzá váratlanul - egyike a legtudatlanabb, legunintelligensebb szerves létformáknak, akikkel óriási örömöm hiányára nem sikerült elkerülnöm a találkozást.

Zaphodnak kellett egy vagy két pillanat, amíg áttörte magát a negatív jelzők labirintusszerű füzérén, és meglepetten bukkant ki a másik oldalon.

- Trillian? - kérdezte. - Csak egy kis csaj. Csinos, ja, de forrófejű. Tudod, hogy van ez a nőssel. Bár lehet, hogy nem tudod. Feltételezem, hogy nem. Vagy ha mégis, akkor nem akarom hallani. Kapcsolj be.

- ...teljesen más irányította.

- Micsoda? - kérdezte Zaphod.

Trillian hangja volt. Zaphod megfordult.

A fal, amelynek dőlve a krikketi robot zokogott, most kigyulladt, hogy felfedjen egy, valahol a krikketi Háborús Robot Zónák egy ismeretlen részében levő helyszínt. Mintha valami tanácsterem vagy ilyesmi lett volna - Zaphod nem láthatta túl tisztán, mert a robot éppen a képernyőnek dőlt.

Megpróbálta eltávolítani, de nehéz volt a szomorúságtól, és meg akarta harapni, úgyhogy inkább a kép többi részét nézte, amennyire tudta

- Gondoljátok csak el - hallatszott Trillian hangja - a történelmek csak borzalmasan valószínűtlen események sorozata. Amiket csak akkor hiszek el, ha látok egyet. Rögtön itt van például a Galaxistól való tökéletes elszigeteltségetek, ez is borzalmas. Pont a legszélén, egy Porfelleggel magatok körül. Bunda. Ez nyilvánvaló.

Zaphod már őrgöngött a kudarcától, hogy nem látja a képernyőt. A robot feje elfedte előle, kikhez beszél Trillian, többfunkciós buzogánya a hátteret fedte el, tragikusan a homlokához szorított könyöke pedig magát Trilliant.

- Aztán - folytatta Trillian - itt van ez az űrhajó, ami a bolygókba csapódott. Ez valóban valószínű, mi? Van fogalmatok arról, mennyi az esélye annak, hogy egy sodródó űrhajó véletlenül keresztezze egy bolygó röppályáját?

- Hé - szólalt meg Zaphod -, nem tudja, mi a francról beszél. Én láttam azt az űrhajót. Hamisítvány. Én ezt nem fogadom el.

- Gondoltam, hogy az - szólalt meg Marvin Zaphod mögötti börtönéből.

- Ó, igen - mondta Zaphod. - Te könnyen beszélsz. Megmondtam, hogy hamis. Bár nem tudom, hogy mi köze ehhez az egészhez.

- És kiváltképp - folytatta Trillian - annak az esélye, hogy keresztezze az egész Galaxis, vagy akár az egész Mindenség egy bolygójának röppályáját, az, amennyire én tudom, már egyenesen nyomasztó lenne. Tudjátok, mennyi az esély? Még én sem tudom, olyan nagy szám. Mondom, el van ez tervezve. Nem lennék meglepve, ha az az űrhajó csak egy hamisítvány lenne.

Zaphodnak sikerült eltávolítania a robot buzogányát. Mögötte a képernyőn láthatóvá lett Ford, Arthur és Szartibartfaszt alakja, akiket láthatóan megdöbbentett és megzavart ez az egész.

- Hej, nézz csak oda! - rikkantotta Ford izgatottan. - Jól csinálják a gyerekek! Rá, rá, rá! Kapjátok el őket, fiúk!

- És mit szóltok - beszélt tovább Trillian - ahhoz az egész technológiához, amit jóformán egyik napról a másikra sikerült elsajátítanotok? Másoknak ehhez legalább ezer év kellene. Valaki belétek táplálta, amit tudnotok kellett, valaki a fejetekbe ültette.

- Tudom, tudom - felelte válaszul valami nem látható közbeszólónak -, tudom, hogy nem vettétek észre, mi történik. Pontosan ez a véleményem. Sosem vettetek észre semmit az égvilágon. Akárcsak ezt a Szupernóva bombát.

- Honnan tud ön erről? - kérdezte egy láthatatlan hang.

- Tudok róla és kész - felelte Trillian. - Azt gondoljátok, elhiszem, hogy ha vagytok olyan okosak, hogy egy ilyen nagyszerű dolgot kitaláltok, olyan balgák lennétek, hogy nem veszitek észre: titeket is ugyanúgy elpusztíthat? Ez már nem tudatlanság; ez látványos butaság.

- Hé, mi ez a bombás dolog? - fordult Marvinhoz riadtan Zaphod.

- A szupernóva bomba? - kérdezte Marvin. - Egy nagyon-nagyon kis bomba

- Igen?

- Ami teljesen elpusztítja az Univerzumot - tette hozzá Marvin. - Ha engem kérdezel, szerintem jó ötlet. Bár nem fogják tudni működtetni.

- Miért nem, ha olyan sokat tud?

- A bomba sokat tud, de *ők* nem Csak addig jutottak el, hogy megtervezzék, mielőtt bezárták volna őket az időzárba. Az utolsó öt évet a megépítéssel töltötték. Azt hiszik, hogy már tökéletesen működik, de nem. Ugyanolyan bambák, mint akármelyik szerves életforma. Utálom őket.

Trillian folytatta.

Zaphod megpróbálta a lábánál fogva elhúzni a robotot, de az megrúgta és ráfordult, majd újabb rengő zokogásban tört ki. Aztán hirtelen az oldalára pottyan, és érzelmeinek kifejezését most már a padlón folytatta, ahol senkinek sem volt útban.

Trillian egymagában állt a terem közepén, fáradtan, de tüzesen égő szemekkel.

Előtte sorakoztak a sápadt és ráncos arcú Krikket Rangidős Urai, előttük az erősen görbült ellenőrzőpult. Gyámoltalan félelemmel és gyűlölettel bámulták a lányt.

Előttük, félúton az ellenőrzőpult és a terem közepe között, ahol Trillian állt, mint valami tárgyaláson, egy körülbelül három láb magas, vékony, fehér oszlop kapott helyét. Tetején egy körülbelül három, talán négy hüvelyk átmérőjű, kicsiny, fehér golyóbis állt.

Mögötte egy krikketi robot többfunkciós buzogányával.

- Tény - magyarázott Trillian -, hogy olyan tökfejek vagytok - (Izzadt. Zaphod úgy érezte, ez most nagyon nem vonzó dolog tőle.) - olyan tökfejek vagytok, hogy kétlem, erősen kétlem, hogy képesek lettetek volna pontosan megépíteni a bombát az elmúlt öt évben Haktar segítségével nélkül.

- Ki ez a Haktar nevű pasas? - kérdezte Zaphod, és kihúzta a vállát.

Ha válaszolt is Marvin, Zaphod nem hallotta. Teljes figyelmével a képernyőre összpontosított.

Krikket Rangidőseinek egyike egy apró mozdulatot tett kezével a krikketi robot felé. A robot felemelte buzogányát.

- Nem tehetek semmit - mondta Marvin. - A többiektől független áramköröm van.

- Várjatok - szólalt meg Trillian.

A Rangidős tett egy apró mozdulatot. A robot megállt.

- Honnan tudod mindezt? - kérdezte éppen ekkor Zaphod Marvintól.

- Komputerteljegyzésekből - felelt a robot. - Könnyen hozzájuk jutok.

- Tudjátok, ti sokban különböztök - mondta Trillian a Rangidős Uraknak - a földön élő honfitársaitoktól. Itt töltöttétek egész életeteket fenn, az atmoszférától védtelenül. Nagyon sebezhetőek vagytok. Fajotok maradéka nagyon fél, nem akarja, hogy ezt tegyétek.

A krikketi Rangidős türelmetlen lett. Egy mozdulatot tett a robot felé, ami merőben különbözött az előbbi mozdulattól.

A robot megsuhintotta buzogányát. Leütötte a kis fehér golyóbist.

A kis fehér golyóbis volt a szupernóva bomba

Nagyon-nagyon kicsi bomba volt, és azért tervezték, hogy végezzen a Világmindenséggel.

A szupernóva bomba keresztülszállt a levegőn. Hozzácsapódott a tanácsterem fekete falához, és csúnyán megrongálta

- Honnan tudja mindezt? - kérdezte Zaphod.

Marvin komor hallgatásba mélyedt.

- Lehet, hogy csak blöfföl - mondta Zaphod. - Szegény kis csaj, nem lett volna szabad magára hagynom.

32. fejezet

- Haktar! - kiabált Trillian. - Mit művelsz?

Nem jött válasz a sűrűsödő sötétségből. Trillian idegesen várt. Biztos volt benne, hogy nem tévedhet. Belehunyorított a homályba, amitől valamiféle választ várt. De nem volt más, csak a hideg csönd.

- Haktar! - kiabált újra - Szeretném, ha megismerkednél a barátommal, Arthur Denttel. Le akartam lépni egy Villámistennel, de ő nem engedte, és ezt nagyra becsülöm Ráébresztett, hová is tartozom valójában. Sajnálatos módon Zaphodot túl megrémítette ez az egész, úgyhogy Arthurt hoztam el helyette. Nem is tudom, miért mondom el neked ezeket.

- Hahó! - szólalt meg újra - Haktar?

És végre megjött a válasz. Vékony és gyenge volt, mint egy nagy távolságból a szél hátán érkezett hang, alig hallhatóan egy hang emléke vagy álma.

- Gyertek csak ki, mindketten - mondta a hang. - Megígérem, hogy teljes biztonságban lesztek.

Egymásra pillantottak és kiléptek, valószínűtlenül, az *Arany Szív* nyitott fedélzeti nyílásán kiáramló fénynyalákból a Porfelleg komor, szemcsés sötétjébe.

Arthur próbálta megfogni a lány kezét, hogy megnyugtassa és bátorítsa, de az nem engedte. Ezért a reptéri utazótáskáját fogta meg, a görög olívaolajas dobozzal, a törülközővel, a gyúrt santorini képeslapokkal és a többi apró-cseprő holmival. Azt nyugtatta és bátorította a lány helyett.

A semmin és a semmiben álltak.

Sűrű, poros semmiben. A porrá zúzott komputer minden egyes porszemcséje homályosan szikrázott, ahogy lassan perdülve-fordulva ráesett a napfény a sötétségben. A számítógép minden részecskéje, minden egyes porszem megtartotta magában, halványan és gyengén, az egész összes tulajdonságát. Amikor Striterax Titán Páncélördögei szétrombolták a komputert, csak megbénították, de nem pusztították el. Egy gyenge és testetlen mező laza kapcsolatban tartotta egymással a részecskéket.

Arthur és Trillian ennek a bizzar létezésnek a közepén állt, azaz inkább lebegett. Nem volt mit belélegezni, de pillanatnyilag úgy tűnt, ez nem számít. Haktar megtartotta az ígérését. Biztonságban voltak. Pillanatnyilag.

- Semmit sem tudok felajánlani vendégszeretetem jeléül - mondta elhaló hangon Haktar -, csak a fénytrükköket. Bár fénytrükkökkel is kényelmesen el lehet éldégetni, ha az minden, amid van.

Hangja elenyészett, és a sötét porban egy hosszú, bársonyborítású heverő nőtt ki a bizonytalan létbe.

Arthur alig bírta elviselni, hogy ez ugyanaz a heverő, ami egyszer már megjelent neki az őskori Föld mezein. Afölötti dühében, hogy az Univerzum mindig ilyen őrjítően zavaros dolgokat művel vele, legszívesebben ordított és remegett volna.

Hagyta, hogy elmúljon ez az érzés, majd - óvatosan - ráült a heverőre. Trillian is ráült.

Valódi volt.

Vagy ha nem is volt valódi, de legalább megtartotta őket, és mivel feltételezhetően ezre valók a heverők, ez mindenféle tekintetben valódi heverő volt.

A hang a napszél hátán ismét hozzájuk sóhajtott.

- Remélem, kényelmesen ültök - mondta.

Bólintottak.

- Szeretnénk gratulálni pontos következtetéseitekért.

Arthur gyorsan felhívta a figyelmét arra, hogy ő nem sokat következtetett, inkább Trillian. Őt csak azért hívta magával, mert igen érdekli az Élet, a Világmindenség meg Minden.

- Ez a dolog engem is érdekel - lehelte Haktar.

- Hát - mondta Arthur - erről alkalomadtán cseveghetnénk is. Egy csésze tea mellett

Egy kis faasztal materializálódott lassan előttük, rajta egy ezüst teáskanna, egy finom porcelán tejeskancsó, egy porcelán cukortartó, és két porcelán csésze és csészealj.

Arthur értük nyúlt, de csak fénytrükkök voltak.

Visszadőlt a heverőre. Ez legalább olyan illúzió volt, amelyet a teste is kész volt kényelmesnek elfogadni.

- Miért érzed azt - kérdezte Trillian -, hogy el kell pusztítanod az Univerzumot?

Kissé nehéznek találta, hogy a semmihez beszéljen és semmire se tudja a tekintetét összpontosítani. Haktar nyilván észrevette ezt, és kísértetiesen felkacagott.

- Ha ilyen stílusú lesz a kihallgatás - mondta -, hát legyen, a környezet is stílusos.

És most valami új materializálódott előttük. Egy dívány halvány, fakó képe volt - egy pszichiátriai díványé. A bőr, amellyel kárpitozták, fényes volt és pazar, de ismét csak fénytrükk.

Körülöttük, hogy kiegészítse a környezetet, faburkolatú falak halovány másai jelentek meg. És aztán a díványon megjelent maga Haktar képmása is. Szemdüllesztő képmás volt.

A dívány egy normál pszichiátriai díványnak megfelelő méretű volt - körülbelül ezer mérföld hosszú.

A látvány, amint az egyik a másik hátán hever, az düllesztette a szemét.

- Rendben - mondta Trillian határozottan. Felállt a heverőről. Úgy érezte, azt kérték tőle, hogy túl kényelmesen érezze magát és túl sok illúziót fogadjon el.

- Nagyon jó - mondta - És valódi dolgokat is képes vagy konstruálni? Úgy értem: szilárd tárgyakat?

Ismét egy kis szünet volt a válasz előtt, mintha a porrá zúzott Haktar agyának össze kellene szednie gondolatait a millió és millió mérföldről, ahová szétszóródott.

- Á! - sóhajtott fel. - Az űrhajóra gondolsz.

Gondolatok tűntek elsodródni mellettük és rajtuk keresztül, mint az éter hullámai.

- Igen - ismerte be. - Tudok. De rengeteg erőfeszítést és erőt igényel. 'Tudjátok, minden, amire mostani... részecskeállapotomban képes vagyok, a buzdítás és tanácsadás. Buzdítok és tanácsokat adok. És tanácsokat adok...

Haktar képe a díványon láthatóan hullámozott és remegett, mintha nehéznek találná fenntartani magát.

Új erőt gyűjtött.

- Tudok buzdítást és tanácsot adni - mondta - apró darab űrtörmelékeknek - néhány molekulának itt, néhány hidrogénatomnak ott -, hogy egybegyűljenek. Egyűvé bátorítom őket. Formába erőszakolhatom őket, de ez sok eónba telik.

- Akkor hát te készítetted - kérdezte újból Trillian - az űrhajóroncs modelljét is?

- Ööö... igen - mormogott Haktar. - Készítettem már... egy pár dolgot. Némelyiket csak úgy céltalanul. Én csináltam az úrhajót. Ez látszott a legmegfelelőbbnek.

Valami arra készítette Arthurt, hogy felvegye az útításkáját a heverőről, ahová letette, és szorosan megmarkolja.

Haktar ősi, szétszlott agyának köde körülöttük kavargott, mintha nyugtalan álmok gyötörnék.

- Tudjátok, megbántam - mormogta. - Megbántam, hogy szabotáltam a Titán Páncélördögöknek készített saját tervemet. Nem az én feladatom volt, hogy ilyen döntéseket hozzak. Arra teremtettek, hogy teljesítsem a feladatomat, de nem sikerült. Megtagadtam saját létezésemet.

Haktar felsóhajtott, ők pedig csendben várták, hogy folytassa történetét.

- Jól tudtátok - mondta végül is. - Szándékom szerint neveltem fel a Krikket bolygót, amíg el nem érték ugyanazt a hangulatot, mint a Titán Páncélördögök, és arra nem kérték, hogy tervezzem meg a bombát, amit ez alkalommal nem sikerült. Beburkoltam magammal a bolygót, és tápláltam. Az események hatása alatt, amelyeket képes voltam kitervelni és elő tudtam idézni, megtanultak úgy gyűlölni, mint a megszállottak. Rá kellett vennem őket, hogy vegyék birtokukba az eget. A földön túl gyengén tudtam hatni rájuk.

Nélkülem, természetesen, mikor elzárták őket előlem a Kron-Stop időzárho, a reakcióik igencsak összezavarodtak, és képtelenek voltak boldogulni velük.

Hát igen, hát igen - tette hozzá -, csak a feladatomnak próbáltam eleget tenni.

És nagyon apránként, nagyon-nagyon lassan, a képek a felhőben halványodni kezdtek, és gyengéden semmivé foszlottak.

És aztán hirtelen nem halványultak tovább.

- Persze a bosszú is közrejátszott - mondta Haktar hangjában eddig új élel.

- Gondoljatok arra - folytatta -, hogy szétporlasztottak, aztán nyomorékan és félig tehetetlenül hagytak több billió évig. Őszintén megmondom, szeretném kitakarítani ezt az Univerzumot. - Higgyétek el, ti is ugyanígy éreznétek.

Megint elhallgatott, ahogy őrvények söpörtek végig a Porfellegen.

- De elsősorban - mondta előző, szomorkás hangján - a feladatomat próbáltam teljesíteni. Hát igen.

Trillian megszólalt. - Zavar téged, hogy ezúttal is kudarcot vallottál?

- Kudarcot vallottam? - suttogott Haktar. A komputer képe a pszichiátriai díványon lassan újból halványodni kezdett.

- Hát igen, hát igen - énekelte újra a halványuló hang. - Nem, most már nem érdekel a kudarc.

- Ugye tudod, mi a kötelességünk? - kérdezte Trillian hűvös és hivatalos hangon.

- Igen - válaszolt Haktar. - Szét fogtok szórni engem. Szét fogjátok rombolni a tudatomat. Szívesen látlak benneteket - a sok eónok után már csak a feledésért könyörgök. Ha eddig nem teljesítettem a feladatomat, akkor most már túl késő. Köszönöm, és jó éjszakát.

A heverő eltűnt.

A teaasztal eltűnt.

A dívány és a komputer is eltűnt. A falak semmivé váltak. Arthur és Trillian gondolataiba merülve

baktatott vissza az *Arany Szív*hez.

- Nos, hát - szólalt meg Arthur - ezzel is megvolnánk.

A lángok egyre feljebb és feljebb tornyosultak előtte, majd lecsillapodtak. Még néhány utolsó lángnyelv és minden eltűnt, csak egy kupac hamu maradt ott, ahol néhány perccel azelőtt még a Természet és a Lélek Fa Oszlopa volt.

Kikotorta a Hamvakat az *Arany Szív* Gamma Grill kandallójából, belerakta egy papírzacskóba, és visszasétált a hídra

- Azt hiszem, vissza kéne ezeket vinnünk - mondta - Ez a határozott érzésem.

Már volt ezzel a dologgal kapcsolatban egy vitája Szlartibartfaszttal, melynek végén az öregember felidegesedett és elment. Visszatért saját úrhajójára, a Bisztromatra, dühös szóváltásba keveredett a pincérrel és eltűnt az úrnek nevezett végtelenül szubjektív fogalomban.

Azért tört ki a veszekedés, mert Arthur úgy gondolta, hogy a Hamvakat ugyanabban a pillanatban kellene visszavinni a Lord's krikettpályára, mint amelyikben elvitték őket. Az ötlet legalább egy nap visszahaladást jelentett volna az időben, és ez pontosan olyan indokolatlan és felelőtlen vacakolás volt, aminek a Valós Időért Mozgalom véget szeretett volna vetni.

- Igen - mondta erre Arthur -, de próbálja ezt megmagyarázni az MCC-nek* - és nem is támadták többé az ötletét.

(*Marylebone Cricket Club - a legnépszerűbb londoni krikettklub - a ford. megj.)

- Azt hiszem - kezdte újra, és elhallgatott. Azért kezdte újra, mert legelőször senki nem figyelt rá, és azért hallgatott el, mert nyilvánvaló volt, hogy ezúttal sem fog figyelni rá senki.

Ford, Zaphod és Trillian feszülten figyelték a képernyőt. Haktar éppen szerteszóródott egy vibrációs mezőnyomásától, amit az *Arany Szív* pumpált bele.

- Mit mondott? - kérdezte Ford.

- Úgy emlékszem, mintha azt mondta volna - tűnődött Trillian - "*Bevégeztetett... Teljesítettem a feladatomat...*"

- Azt hiszem, vissza kéne ezeket vinnünk - mondta Arthur, és feltartotta a Hamvakat tartalmazó zacskót. - Ez a határozott érzésem.

33. fejezet

A nap hűvösen sütött a teljes rombolás helyszínére. Füst hömpölygött a kiégett fű fölött, miután a krikketi robotok ellopták a Hamvakat. Pániksújtotta emberek rohangáltak a fűvön át. Egymásnak ütköztek, hordágyon vitettek és letartóztattak.

Egy rendőr próbálta letartóztatni Wowbaggert, a Végtelenül Meghosszabbítottat sértő viselkedéséért, de nem tudta megakadályozni, hogy a magas, szürkészöld úrlény visszatérjen űrhajójához, és gögösen elrepüljön, még nagyobb pánikot és pokoli zűrzavart okozva ezzel.

Mindennek a közepén, a délután folyamán immáron másodszor, hirtelen Ford Prefect és Arthur Dent alakja materializálódott. Leteleportálták magukat az *Arany Szívről*, amely most bolygó körüli parkolópályára állt.

- Megmagyarázom! - kiabált Arthur. - Nálam vannak a hamvak! Itt vannak, ebben a zacskóban!

- Nem hiszem, hogy figyelnének rád - jegyezte meg Ford.

- Az Univerzumot is segítettem megmenteni! - kiáltozta Arthur azoknak, akik figyeltek rá, más szóval senkinek.

- Ennek meg kellett volna állítania a tömeget - mondta Arthur Fordnak.

- Nem állította meg - mondta Ford.

Arthur megszólított egy mellette elrohanó rendőrt:

- Elnézést - mondta. - A Hamvak. Nálam vannak. Egy másodperccel ezelőtt lopták el azok a fehér robotok. Itt vannak nálam, ebben a tasakban. Tudja, a Kron-Stop időzár Kulcsának a részét képezték, és hát... nos, találja ki a többit, a lényeg az, hogy nálam vannak. Most mit csináljak velük?

A rendőr megmondta, de Arthur feltételezte, hogy csak átvitt értelemben beszélt.

Búsongva járkálni kezdett.

- Hát senkit sem érdekel? - kiáltott fel. Egy férfi rohant el mellette, és meglökte a könyökét. Arthur leejtette a papírzacskót, tartalma szétszóródott a földön. Arthur összeszorított szájjal bámult rá.

Ford ránézett.

- Mosmá mehetünk? - szólt.

Arthur egy mélyet sóhajtott. Körülnézett a Föld bolygón, most már biztos volt benne, hogy utoljára.

- Oké - mondta.

Abban a pillanatban az oszladozó füstfelhőn át egy krikettkapura esett a pillantása, amely mindenre fittyet hányva rendületlenül állt.

- Várj egy pillanatig - mondta Fordnak. - Mikor még kissrác voltam...

- Nem lehetne később?

- Rajongtam a krikettért, tudod, de nem voltam valami jó benne.

- Vagy egyáltalán nem, ha így jobban tetszik.

- És mindig arról álmodoztam, elég ostoba módon, hogy egy nap majd a Lord'sban fogok dobni.

Végignézett a fejét vesztett csődületen. Senki nem bánta nagyon.

- Oké - mondta- Ford unottan. - Essünk túl rajta. Ott leszek - tette hozzá -, ott fogok unatkozni. - Elindult és leült egy füstölő fűcsomóra.

Arthur emlékezett rá, hogy az első látogatásukkor aznap délután a krikettlabda épp az ő táskájába hullott, és most átkutatta a táskát.

Meg is találta benne a labdát, még mielőtt eszébe jutott volna, hogy ez nem is az a táska, ami akkor nála volt. Mindegy, a labda mégis ott volt a görögországi szuvenírok között.

Kivette, és csípőjéhez dörzsölve kifényesítette. Aztán ráköpött és újra kifényesítette. Lerakta a táskát. Mindent úgy szándékozott csinálni, ahogy kell.

Egyik kezéből a másikba dobálta a labdát, érezte a súlyát.

A könnyedség és közöny gyönyörű érzetével hátrébb ügetett a wickettől. Közepes gyorsaságú lépésekkel, döntötte el, és kimért egy jó hosszú vonalat a nekifutáshoz.

Felnézett az égre. A madarak keringtek, néhány fehér felhő száguldozott. A levegőt a rendőrség és a mentők szirénája - no meg az emberek sikoltása és ordítózása zavarta meg, de Arthur furcsamód boldognak érezte magát, és nem zavarta semmi. Dobni fog a Lord'sban.

Megfordult és néhányszor megtaposgatta hálópapucsával a földet. Kihúzta a vállát, a labdát feldobta a levegőbe, majd újból elkapta

Futni kezdett.

Futtában észrevette, hogy a wicket mellett áll egy ütős.

Ó, remek, gondolta, így még izgalmasabb...

Aztán, amint lábai közelebb vitték, már tisztában látott. Az ütésre kész alak a wicket mellet nem az angol krikettcsapat tagja volt. Nem is az ausztrál krikettcsapat tagja. A krikketi robotcsapat tagja volt. Egy rideg, kemény, halált hozó fehér gyilkos-robot volt, valószínűleg nem tért vissza a hajójához a többiekkel.

Szép számmal ütköztek a gondolatok Arthur agyában e pillanatban, de úgy látszott, nem bírja abbahagyni a futást. Az idő mintha szörnyen, szörnyen lassan telt volna, de mégsem bírta abbahagyni a futást.

Mintha szirupban mozogna, lassan megmozdította kótyagos fejét, és a kezére nézett, a kis, piros, kemény labdát tartó kezére.

Lábai lassan tovább taposták a földet, megállíthatatlanul, ahogy a labdát nézte, amit görcsösen szorított tehetetlen kezében. Az váltakozva mélyvörösén izzott és villogott. És a lábai még mindig hajthatatlanul hajtották előre.

Újra a krikketi robotra nézett, amely elmozdíthatatlanul és céltudatosan állt előtte, ütésre készen felemelt buzogánnyal. Szemei mély, hűvös, lenyűgöző fényben égtek, és Arthur nem tudta levenni róluk a tekintetét. Mintha egy alagúton át nézte volna őket - és egyik oldalon sem létezett volna semmi más.

Íme, néhány gondolat azok közül, amelyek e pillanatban az agyában kavargtak:

Irtó nagy bolondnak érezte magát.

Úgy érezte, sokkal jobban oda kellett volna figyelnie számtalan dologra, amit hallott: közhelyekre, amik most körbe-körbe forogtak a fejében, ahogy a lábai vitték ahhoz a ponthoz, ahol elkerülhetetlenül a krikketi robotnak kell passzolnia a labdát, aki szintén elkerülhetetlenül bele fog ütni.

Emlékezett Haktar szavaira *"Kudarcot vallottam? Nem, most már nem érdekel a kudarc."*

Emlékezett Haktar elhaló szavainak lényegére: *"Bevégeztetett. Teljesítettem a feladatomat."*

Emlékezett arra is, hogy Haktar azt mondta, sikerült készítenie *"egy pár dolgot"*.

Emlékezett arra a hirtelen mozdulatra az útításkájában, ami arra készítette, hogy magához szorítsa azt, amikor a Porfellekben voltak.

Emlékezett arra, hogy egy jó pár napot visszautazott az időben, hogy újra a Lord'sra jöjjön.

Emlékezett arra is, hogy sose volt jó dobó.

Érezte, hogy meglendül a karja, és keze szorosan markolja a labdát, amelyről most már biztosan tudta, hogy a szupernóvabomba, amit Haktar épített magának, és rászóta; a bomba, amely hirtelen és az idő előtt elhozná az Univerzum végét.

Reménykedett és imádkozott, hogy ne legyen halál utáni élet. Aztán rájött, hogy ez így ellentmondásos, és ezért csak reménykedett abban, hogy nincs halál utáni élet.

Nagyon, nagyon zavarta volna, ha találkoznia kell a többi emberrel.

Remélte, remélte, remélte, hogy a dobás ugyanolyan rosszul fog sikerülni, mint ahogy emlékezete szerint az eddigiek, mert úgy tűnt, ez az egyedüli dolog választja el ezt a pillanatot az egyetemes feledéstől.

Érezte, ahogy a lábai taposnak, érezte, ahogy a karja előrelendül, érezte, ahogy a lába beleakad a reptéri útításkába, amit balga fejjel maga előtt hagyott a földön. Érezte, ahogy nagy erővel előrezuhan, de a feje éppen akkor úgy tele volt mindenféle gondolattal, hogy teljesen elfeledkezett a földbe csapódásról, és nem is csapódott bele.

A táskát még mindig erősen a jobb kezében tartva fellibbent a levegőbe és nyöszörgött meglepetésében.

Körözött és kavargott a levegőben, felszabadultan keringett.

A föld felé fordult, izgatottan meglódult, és egyidejűleg kibiztosítatlanul a messzeségbe hajította a bombát. Majd hátulról a megdöbbent robot felé süvített. Az még mindig felemelve tartotta többfunkciós buzogányát, de egyszerre csak nem volt mire ütnie vele.

Egy hirtelen jött őrült erőkitöréssel kicsavarta a buzogányt a meglepett robot markából, káprázatos dőlést hajtott végre a levegőben, kegyetlen bukórepülésben viasszusvített, és egyetlen őrült suhintással leütötte a robot fejét a nyakáról.

- Na, jössz már? - kérdezte Ford.

Epilógus

Az Élet, a Világmindenség meg Minden

És a végén ismét útra keltek.

Volt idő, amikor Arthur Dent nem kelt volna útra. Azt mondta, hogy a Bisztromatika Hajtóereje felfedte előtte, hogy az idő és a távolság egyet jelent, hogy az elme és az Univerzum egyet jelent, hogy az érzékelés és a valóság egyet jelent, és hogy minél többet utazik valaki, annál inkább egy helyen marad, és hogy lenne egy s más, amivel éppenséggel szívesebben foglalkoznia és szívesebben töltené ki az elméjét (amely most már egyet jelentett az Univerzummal, így hát nem tartana soká), és később még egy jó kis pihenést is megengedhetne magának, gyakorolhatná egy kicsit a repülést, és megtanulhatna főzni is, amit már régóta szeretett volna. A görög olívakonzerv volt most a legbecsessebb tulajdona, és állítása szerint azzal, ahogy váratlanul felbukkant az életében, újra megadta számára a dolgok egységének érzetét, amitől, amitől úgy gondolta, hogy...

Ásított egyet, és álomba merült.

Reggel, amikor ahhoz készülődtek, hogy kitegyék valami csendes és mesés helyen, ahol aztán felőlük mondhat, amit akar, hirtelen vészjeleket fogott a komputerük, és ők letértek pályájukról, hogy kivizsgálják.

Egy kicsi, de láthatóan ép, Merida-osztályba tartozó űrhajó járt egy furcsa kis dzsigget az űrben. Egy gyors pillantás a komputerbe elárulta, hogy a hajó rendben van, a számítógépe is rendben van, csak a pilótája örült.

- Csak félörült, csak félörült - bizonygatta a férfi örjögve, miközben a fedélzetre vitték.

A *Csillagászati-napi Kalendárium* újságírója volt. Megnyugtatták, és Marvint küldték, hogy legyen a társasága, amíg meg nem ígéri, hogy megpróbál értelmesen beszélni.

- Tudósító voltam - kezdett bele végül - egy argabuthoni tárgyaláson.

Csont és bőr vállaira tornászta magát, szemeit vadul meresztette. Fehér haja mintha a másik szobában levő ismerősének integetett volna.

- Nyugi, nyugi - mondta Ford. Trillian nyugtatólak a vállára tette a kezét.

A férfi visszaereszkedett, és a hajó betegrészlégének plafonját bámulta.

- Maga az eset most lényegtelen, de volt ott egy tanú... egy tanú... Prak nevű ember. Egy különös és nehéz ember. Végül arra kényszerültek, hogy beadjanak neki egy szérumot, amitől elmondja az igazat; egy igazság-szérumot.

- Szemei tehetetlenül forogtak a fejében.

- Túl sokat adtak neki - mondta egy picit nyöszörögve. - Túlontúl sokat adtak neki. - Sírni kezdett. - Biztos vagyok benne, hogy a robotok lökték meg az orvos karját.

- Robotok? - kérdezte éles hangon Zaphod. - Miféle robotok?

- Néhány fehér robot - suttogta rekedten a férfi - behatolt a tárgyalóterembe, és ellopta az igazság jogarát, az Argabuthon igazságjogarát, egy csúnya, plexiből készült izét. Nem tudom, mire kellett nekik. - Újra sírni kezdett. - Biztos vagyok benne, hogy a robotok lökték meg az orvos karját...

Ernyedten rázta a fejét ide-oda, gyámoltalanul, szomorúan, a fájdalomtól felakadt szemmel.

- És mikor folytatódott a tárgyalás - suttogta könnyezve -, kérdeztek valamit Parktól, amit nem kellett volna. Megkérték - itt elhallgatott és megborzongott -, hogy mondja el az Igazat, a Színtiszta Igazat és

Csakis az Igazat. Nem értitek: Csakis?!

Hirtelen újra a könyökére támaszkodott, és rájuk kiabált

- Túlontúl sok szérumot adtak neki!

Újból összecsuklott, és csöndesen siránkozott. - Túlontúlontúlontúlontúlótúl...

A csapat egymásra pillantva az ágya köré gyűlt. A hátuk libabőrös lett.

- És mi történt? - tette fel végre a kérdést Zaphod.

- Ó, rendben elmondtá - mondta vadul a férfi - amennyire én tudom, még most is mondja. Furcsa, és szörnyű dolgok... szörnyűek, szörnyűek! - sikoltozta.

Megpróbálták lehűteni, de megint a könyökére tornáztá magát.

- Szörnyű dolgok, érthetetlen dolgok - kiabálta -, akik örületbe kergethetik az embert!

Vadul rájuk meredt.

- Vagy az én esetemben - tette hozzá - félőrültbe. Újságíró vagyok.

- Úgy érte - szólalt meg csöndesen Arthur -, hogy így hozzászólt az igazsághoz?

- Nem - mondta a férfi zavart arckifejezéssel. - Úgy értem, hogy találtam egy kifogást, és korábban elmentem. Ezzel kómába esett, amiből csak egyszer ébredt fel és igen rövid időre.

Azon az egyetlen napon a következőket tudták meg tőle:

Mikor világossá vált, mi történik, és mikor világossá vált, hogy Prakot nem lehet leállítani, hogy ez itt az igazság abszolút és végső formája, a termet kiürítették.

Nemcsak kiürítették, de le is pecsételték, benne Prakkal. Acélfalakat emeltek köréje, és hogy teljesen biztonságban legyen, szögesdróttal, elektromos kardokkal, krokodilokkal és három nagyobb hadsereggel vették körül, hogy soha senki ne hallja Prakot beszélni.

- Kár - jegyezte meg Arthur. - Szerettem volna hallani, mit mondhatott. Feltételezhetőleg azt is tudhatta, mi a Kérdés a Végső Válaszhoz. Mindig is bosszantott, hogy sosem sikerült rájönnünk.

- Gondolj egy számra - mondta a komputer -, bármilyen számra

Arthur megadta a komputernek a King's Cross vasúti pályaudvar információs irodájának a telefonszámát, gondolván, hogy biztos van valami funkciója, és mint kiderült, valóban volt.

A komputer betáplálta a számot a hajó újjáépített Valószínűtlenségi Hajtóművébe.

A Relativitásban az Anyag utasítja a Teret, hogyan görbüljön, a Tér pedig az Anyagot, hogyan mozogjon.

Az *Arany Szív* utasította a teret, hogy kössön csomót magára, és finoman leparkolt az Argabuthon Törvényterem acélkerítésén belül.

A tárgyalóterem szerény hely volt, egy óriási sötét kamra, szemmel láthatóan az Igazságnak tervezték, és nem például az Örömnék. Nem lehetne teadélutánt tartani benne - legalábbis sikeresen nem. A berendezés lelombozná a vendégeket.

A mennyezetek magasak voltak, boltozatosak és nagyon sötétek. Vészjósló árnyékok lappangtak mindenhol. A falak, a padok és az oszlopok burkolata mind-mind a félelmetes Arglebard Erdejének

legsötétebb, legkomorabb fáiból volt kifaragva A masszív, fekete Igazság Pódiuma, ami a terem közepének jelentős részét elfoglalta, a gravitáció szörnye volt. Ha valaha is be tudott volna lopakodni egy napsugár ilyen messzire, Argabuthon Igazságkomplexumába, rögvest hátat fordított és visszalopakodott volna belőle.

Arthur és Trillian lépett be elsőként, míg Ford és Zaphod bátran játszották a háttvédek szerepét.

Első ránézésre teljesen üresnek és kihaltak tűnt, Lépteik ütemesen kongtak a teremben. Ez különös volt nekik. Még mindig a megfelelő helyen és működésben volt az összes berendezés az épületen kívül, vizsgáló pillantásokat vetettek mindenre. Tehát, gondolták, bizonyára még mindig tart az igazmondás.

De nem volt ott semmi.

Aztán, mielőtt a szemük hozzászokott a sötétséghez, kiszúrtak egy nyomasztó, vörösen izzó fényt az egyik sarokban, a mögött pedig egy mozgolódó árnyat. Odavilágítottak a zseblámpával.

Prak heverészett egy padon, és egykedvűen cigarettázott.

- Cső! - köszöntötte őket egy kis fél-intéssel. Hangja végigvisszhangzott a termen. Apró termetű, csenevész hajú ember volt. Előregörnyedt vállal üldögélt, feje és térdei inogtak. Szippantott egyet a cigarettájából.

Azok rámeredtek.

- Mi folyik itt? - szólalt meg Trillian.

- Semmi - felelte a férfi, és a vállát himbálta

Arthur zseblámpájával egyenest Prak képébe világított.

- Azt hittük - mondta -, hogy maga az Igazat, a Színtiszta Igazat, és Csakis az Igazat szándékozik elmondani.

- Ó, igen - mondta Prak. - Ja. El is mondtam. De már befejeztem. Közel sem olyan sok, mint ahogyan azt egyesek elképzelik. Bár némelyik része egészen mókás.

Hirtelen egy csaknem három percig tartó mániákus nevetésben tört ki, majd abbahagyta. Ott ült, himbálódzó fejjel és térdekkel. Különös félvigyorral szívogatta cigarettáját.

Ford és Zaphod előjött az árnyékból.

- Mondjon róla valamit - mondta Ford.

- Ó, már semmire nem emlékszem belőle - mondta Prak. - Gondoltam rá, hogy némely részét le kéne írni, de először nem találtam ceruzát, utána meg azt gondoltam, minek is?

Hosszú csend támadt. Ezalatt úgy érezték, a Világmindenség öregedett egy kicsit. Prak a zseblámpák fényébe bámult.

- Egy szavára sem? - szólalt meg végre Arthur. - Nem emlékszik egy szavára sem?

- Nem. Kivéve arra, hogy a legjobb részek a kutyákról szóltak. Arra emlékszem.

Váratlanul megint nevetésben tört ki, és lábait a földhöz csapdosta

- El sem hinnének néhány dolgot a kutyákkal kapcsolatban - kapkodott levegő után. - Nosza, menjünk csak ki és kerítsünk magunknak egy kutyát! Apám, ha majd egyszer új megvilágításban látom őket! - Talpra szökkent és egy kis táncocskát kezdett ropni. Majd megállt, és nagyot szippantott a cigarettájából.

- Találjunk egy kutyát, amin nevethetek - mondta egyszerűen. - Egyébként ti kik vagytok, skacok?

- Magát akartuk megtalálni - mondta Trillian és szándékosan nem leplezte hangjában a csalódottságot. - Az én nevem Trillian.

Prak megbillentette a fejét.

- Ford Prefect - mondta Ford Prefect egy vállrándítás kíséretében.

Prak megbillentette a fejét.

- Én pedig - mondta Zaphod, mikor úgy vélte, ismét elég sűrű a csönd ahhoz, hogy egy ilyen nagy horderejű bejelentést könnyedén be lehessen dobni - Zaphod Beeblebrox vagyok.

Prak megbillentette a fejét.

- Ki ez a pasas? - kérdezte vállával Arthur felé bökve, aki egy pillanatig csöndben, csalódott gondolataiba merülve álldogált.

- Én? - kérdezte Arthur. - Ja, az én nevem Arthur Dent.

Prak szeme szinte kiugrott a fejéből.

- Nem viccelsz? - kiáltott fel. - Te vagy Arthur Dent? A valódi Arthur Dent?

Hátrahőkölt, hasához kapott, és megújult görcsös hahotázásba kezdett.

- Hej, hogy én veled is találkoztam! - zihálta. - Hapsikám! - kiáltotta -, te vagy a leg... huh, te aztán kutya egy fickó vagy!

Harsogva és visítva röhögött, majd hanyatt vágta magát a padon. Hisztérikusán kiabált és rikoltzott. Potyogott a könnye a nevetéstől, lábaival a levegőben rúgkapált és a mellét dőngette. Majd fokozatosan, pihegve lecsillapodott, rájuk nézett. Aztán Arthorra. Újra hanyatt esett harsogó kacagással, végül elaludt.

Arthur rángatózó szájjal állt ott, mialatt a többiek a hajóra cipelték az eszméletlen Prakot.

- Mielőtt Prakot felvettük - mondta Arthur -, menni készültem. Most is ez a szándékom, és meg is valósítom, mihamarabb.

A többiek csendben bólintottak, a csendet csak egy picit zavarta meg az az erősen elfojtott és távoli hisztérikus kacagás, amely Prak kabinjából szűrődött ki a hajó legtávolabbi csücskében.

- Megkérdeztünk tőle - folytatta Arthur -, vagy legalábbis ti megkérdeztétek tőle -, én, mint azt tudjátok, képtelen vagyok a közelébe férközni - mindent, és valóban nem úgy néz ki, mint aki bármiben is közreműködhetne. Csak az az egy-két töredék, és néhány dolog a kutyákról, amire nem vagyok kíváncsi.

A többiek próbálták megállni vigyorgás nélkül.

- Nem mintha nem értékelném a tréfát - kezdte mondani, de meg kellett várnia, amíg a többiek abbahagyják a röhögést.

- Nem mintha... - megint elhallgatott. Ezúttal a csendre figyelt fel. Most ténylegesen csend volt, és teljesen váratlanul állt be.

Prak csendben volt. Napokig állandó tébolyodott röhögésben éltek; bekerítette a hajót és csak nagynéha könnyebbülhettek meg, amikor rövid idejű vihorászás vagy alvás váltotta fel. Arthur lelke legmélyét összeszorította az örület.

Ez nem az alvás csöndje volt. Megszólt egy berregő. Egy gyors pillantás a műszerfalra elárulta, hogy a berregőt Prak szólaltatta meg.

- Nem érzi jól magát - szólt meg halkan Trillian. - Az állandó nevetés teljesen összeroncsolja a testét.

Arthur ajka megrándult, de nem szólt semmit.

- Jobb lesz, ha megyünk és megnézzük - mondta Trillian.

Trillian komor arcot öltve jött ki a kabinból. - Azt akarja, hogy te menj be hozzá - mondta Arthurnak, aki savanyú képpel és összeszorított ajkakkal nézett. Kezeit mélyen hálóköntöse zsebeibe gyúrte, és arra próbált gondolni, mit tudna mondani, ami nem hangzik bagatell dolognak. Szörnyű igazságtalannak tűnt, de semmi ilyen nem jutott eszébe.

- Kérlek - nógatta Trillian.

Arthur vállat vont, és bement, továbbra is savanyú képpel és összeszorított ajkakkal, noha tudta, milyen reakciót vált ki ez folyton Prakból.

Lenézett csúfolójára, aki csendben feküdt az ágyon, hamuszürkén és görnyedten. Nagyon gyengén lélegzet. Ford és Zaphod félszegen állt az ágy mellett.

- Akartál valamit kérdezni tőlem - szólt meg Prak vékony hangon, és halkan köhintett.

Arthur már csak magától a köhögéstől is megmerevedett, de az hamar elenyészett.

- Honnan tudod? - kérdezte.

Prak erőtllenül megvonta a vállát - Mert ez az igazság - csak ennyit mondott.

Arthur megértette.

- Igen - szólt meg végül meglehetősen vontatott hangon. - Tényleg van egy kérdésem. Jobban mondva tulajdonképpen egy Válaszom van. Azt szerettem volna megtudni, mi volt a Kérdés.

Prak együttérzőn bólintott, és Arthur egy kissé megnyugodott.

- Ez... hát, ez egy hosszú történet - mondta, de a Kérdés, amit szeretnék megtudni, az az Életet, a Világmindenséget meg Mindent érintő Végső Kérdés. Mindössze annyit tudunk, hogy a válasz Negyvenkettő, ami kissé bosszantó.

Prak ismét bólintott.

- Negyvenkettő - mondta. - Igen, így van.

Elhallgatott. Gondolatok és emlékek árnyékai borították be arcát, miként a felhők árnyékai borítják be a földet.

- Attól tartok - szólt meg végül -, hogy a Kérdés és a Válasz kölcsönösen kizárja egymást. Az egyik ismerete eleve meggátolja a másik ismeretét. Lehetetlenség, hogy mindkettőt egyszerre ismerjék ugyanabban az Univerzumban.

Újból elhallgatott. Csalódottság telepedett ki Arthur képére, s lassan elfoglalta megszokott helyét.

- Ha mégis - kezdte újra Prak - megtörténne, a Kérdés és a Válasz alighanem egyszerűen érvénytelenítenék egymást, és velük együtt az Univerzum is megszűnne létezni, és valami más, még bizarrabb és megmagyarázhatatlanabb dolog foglalná el a helyét. Az is lehetséges, hogy ez már be is

következett - tette hozzá egy erőtlen mosollyal -, de ezt egy bizonyos mértékű Bizonytalanság veszi körül.

Enyhe vihorászás rázta meg a testét.

Arthur lecsüccsent egy zsámolyra.

- Hát, igen - mondta rezignáltan. - Csak reménykedtem abban, hogy van valami ok.

- Ismered - kérdezte Prak - az Ok történetét?

Arthur azt felelte, hogy nem ismeri, mire Prak azt mondta, tudja, hogy nem ismeri.

Elmesélte neki.

Egy éjjel - mesélte - egy űrhajó jelent meg egy bolygó egén, ahol sosem láttak még hasonlót azelőtt. A bolygó a Dalforsas volt, a hajó pedig ez. Úgy jelent meg, mint egy ragyogó új csillag, csendesén áthaladva a mennybolton.

Egy primitív törzs tagjai, akik egy halomban ültek a Hideg Hegyoldalakban, felnéztek a gőzölgő éjjeli italaikból, és remegő ujjakkal mutattak az égre, esküdözve, hogy láttak egy jelet, egy jelet, melyet isteneik küldtek azért, hogy azon nyomban keljenek fel végre, és induljanak el a Síkságok gonosz Hercegeinek lemészárlására.

Palotáik magas tornyocskáiban a Síkságok Hercegei felnéztek, meglátták a tündöklő csillagot, és úgy vették, mint egy félreérthetetlen jelet az isteneiktől, hogy menjenek, és rontsanak neki a Hideg Hegyoldalak Törzsének.

És kettejük közt az Erdő Lakói is felnéztek az égre, meglátták az új csillag jelét, és félelemmel és rossz előérzettel nézték, mert bár azelőtt sosem láttak még ilyesmit, azért ők is pontosan tudták, mit jelez előre, és kétségbeesetten horgasztották le fejüket

Tudták: ha a felhők összegyűlnek, az valamit jelent.

Ha a felhők szétoszlanak, az valamit jelent.

Ha feltámad a szél, az valamit jelent.

Ha elül a szél, az valamit jelent.

Ha országaikban éjfélkor a telihold fényénél háromfejű kecskegida születik, az valamit jelent.

Ha országukban a nap bármely szakában egy teljesen normális macska vagy disznó jött világra a legkisebb születési rendellenesség nélkül, vagy akár csak egy pisze orrú gyerek, azt is gyakran úgy vették, hogy valamit jelent.

Semmi kétség nem férhetett hát ahhoz, hogy az égen megjelenő új csillag egy különösen látványos dolgot jelez előre.

És minden új jel ugyanazt a dolgot jelentette - a Síkságok Hercegei és a Hideg Hegyoldalak Törzse ismét jól elpakolják egymást.

Ez önmagában véve nem is lett volna olyan nagy baj, csakhogy a Síkságok Hercegei és a Hideg Hegyoldalak Törzse mindig az Erdő kellős közepén határozták el, hogy jól elpakolják egymást, és mindig az Erdő Lakói húzták a legrövidebbet ezekben az ügyletekben, bár amennyire ők tudták, soha semmi közük nem volt az egészhez.

És néha, a legnagyobb gáztettek után az Erdő Lakói egy küldöncöt indítottak útnak vagy a Síkság Hercegeinek vezetőjéhez vagy a Hideg Hegyoldalak Törzsfőnökéhez, és azt követelték, hogy megtudják e túrhetetlen viselkedés Okát.

A vezető pedig, bármelyik fél vezetője volt is, félrehívta a küldöncöt, és elmondta neki az Okot szépen, lassan és érthetően, összpontosítva a kiemelkedőbb részletekre.

És az egészben az volt a szörnyű, hogy nagyon jó Ok volt. Nagyon érthető volt, nagyon ésszerű és kemény. A küldönc ilyenkor lecsüggesztette a fejét, szomorúnak és bolondnak érezte magát, amiért eddig nem jött rá arra, milyen kemény és bonyolult világ ez a valós világ, és micsoda nehézségek és paradoxonok veszik körül a benne élőket.

- Na, érted most már? - kérdezte ilyenkor a vezér.

A küldönc némán bólintott.

- És érted már, hogy ezeknek a csatáknak le kell zajlaniuk?

Újabb néma bólintás.

- És hogy miért éppen az Erdőben kell ezeknek lezajlani, és miért a legnagyobb érdeke mindenkinek, az Erdők Lakóit is beleértve, hogy ott legyenek?

- Ööö...

- Még hosszú távon is?

- Ööö, igen.

És a küldönc valóban megértette az Okot, és vissza is tért az Erdőbe. De amint egyre közelebb ért, ahogy elsétált az Erdőben a fák között, rájött, hogy az egész Okból csak arra emlékszik, hogy milyen szörnyen világosnak tűnt az érvelés. Hogy pontosan mi is volt, arra már egyáltalán nem emlékezett.

És ez természetesen óriási vigaszt jelentett; amikor a következő alkalommal a Törzs és a Hercegek utat törve és égetve keresztülyomultak az Erdőn, megölve minden szemük elé kerülő Erdőlakót.

Prak szünetet tartott a történetben, és szánalmasan köhécselt.

- Én voltam a küldönc - mondta - a hajótok megjelenése által elkezdődött csaták után, amelyek különösen kegyetlenek voltak. Sokan közülünk meghaltak. Úgy gondoltam, újra megkérdezhetem az Okot. Elmentem és elmagyaráztattam magamnak a Hercegek vezetőjével, de a visszaúton úgy szétfoszlott és elolvadt az agyamban, mint a hó a napsütésben. Ez sok-sok évvel ezelőtt volt, és azóta sok minden történt.

Felnézett Arthurra, és nagyon finoman újfent elvihogta magát.

- Van ám még egy dolog, amire emlékszem az igazságszérumból. Eltekintve a kutyáktól, és ez pedig Isten utolsó üzenete teremtményeihez. Akarjátok hallani?

Egy pillanat erejéig nem tudták, komolyan vegyék-e.

- Komcsi - mondta. - Ez igaz. Nem hülyéskedek.

Mellkasa erőtlenül hullámozott, és ő küszködött a levegőért. A feje kissé előrebukott.

- Nem hatódtam meg rajta valami nagyon, mikor először megtudtam, mi az - mondta -, de most, hogy visszagondolok, mekkora hatással volt rám a Herceg Oka, és milyen kevés idő kellett ahhoz, hogy mindent elfelejtsek belőle, azt hiszem, sokkal több dolgot meg lehet belőle tudni. Szeretnétek hallani, hogy szól? Szeretnétek?

A többiek némán bólintottak.

- Fogadni mertem volna, hogy szeretnétek. Hát azt javaslom, hogy ha érdekel benneteket, induljatok el, és keressétek meg. Harminc láb magas égő betűkkel van felírva a Quentulus Quazgarhegyek tetejére Sevorbeupstry földjén, a Preliumtarn bolygón, amely a harmadik a QQ 7 aktív J Gamma Galaktikus Szektor Zarss-naprendszerében. Lob Magasságos Vantrakagylója őrzi.

Hosszú csend követte ezt a bejelentést, amelyet végül Arthur tört meg.

- Elnézést, hol van ez? - kérdezte.

- Harminc láb magas égő betűkkel van felírva - ismételte el Prak - a Quentulus Quazgarhegyek tetejére Sevorbeupstry földjén, a Preliumtarn bolygón, amely a harmadik a..

- Bocsánat - szólalt meg megint Arthur - milyen hegyek?

- A Quentulus Quazgarhegyek Sevorbeupstry földjén, a Preliumtam...

- Milyen földön? Nem egészen értettem

- Sevorbeupstry...

- Sevorbe - micsoda?

- Ó, az ég szerelmére - mondta Prak, és mérgében meghalt.

Az ezt követő napokban Arthur gondolt néha erre az üzenetre, de végül úgy döntött, hogy nem hagyja magát irányítani általa és hűen ragaszkodott eredeti tervéhez, hogy találjon egy szép kis világot valahol, ahol letelepedhet, és csendes, nyugodt életet élhet. Úgy gondolta, hogy miután egy nap kétszer is megmentette az Univerzumot, ezentúl egy kicsit könnyedebben vehetné a dolgokat.

Kitették hát a Krikket bolygón, ami most már újra mesébe illő, idillikus hely lett, még ha a dalok néha-néha az idegeire is mentek.

Rengeteg időt töltött a repüléssel.

Megtanult beszélni a madarak nyelvén, és rájött, hogy beszélgetéseik fantasztikusan unalmasak. Mindig a szél sebességéről, a szárnyfesztávolságokról, az erő-súly arányokról volt szó, meg néha egy kicsit a bolygókról is. Sajnos arra is rájött, hogy ha egyszer megtanul az ember madárnyelven, hamarosan ráébred, hogy a levegő állandóan tele van vele, csupa üres madárfecsegéssel. És akkor már nem lehet szabadulni tőle.

Ezen okból kifolyólag aztán Arthur végül fel is hagyott ezzel a sporttal, megtanult a földön élni és szeretni azt, annak ellenére, hogy ott is ugyanúgy rengeteg fecsegést hallani.

Egy nap éppen a mezón sétált és egy elbűvölő kis dalt dudorászott, amit nemrég hallott, amikor egy ezüstszerű űrhajó ereszkedett le az égből és előtte ért földet.

Kinyílt a fedélzeti nyílás, kinyúlt egy rámpa, és egy magas szürkészöld földönkívüli lény masírozott le rajta, és közeledett felé.

- Arthur Phili... - kezdte, majd élesen először Arthurra, aztán az írotáblájára sandított. Összevonta a szemöldökét. Aztán újra Arthurra nézett.

- Téged már letudtalak, nem? - kérdezte.